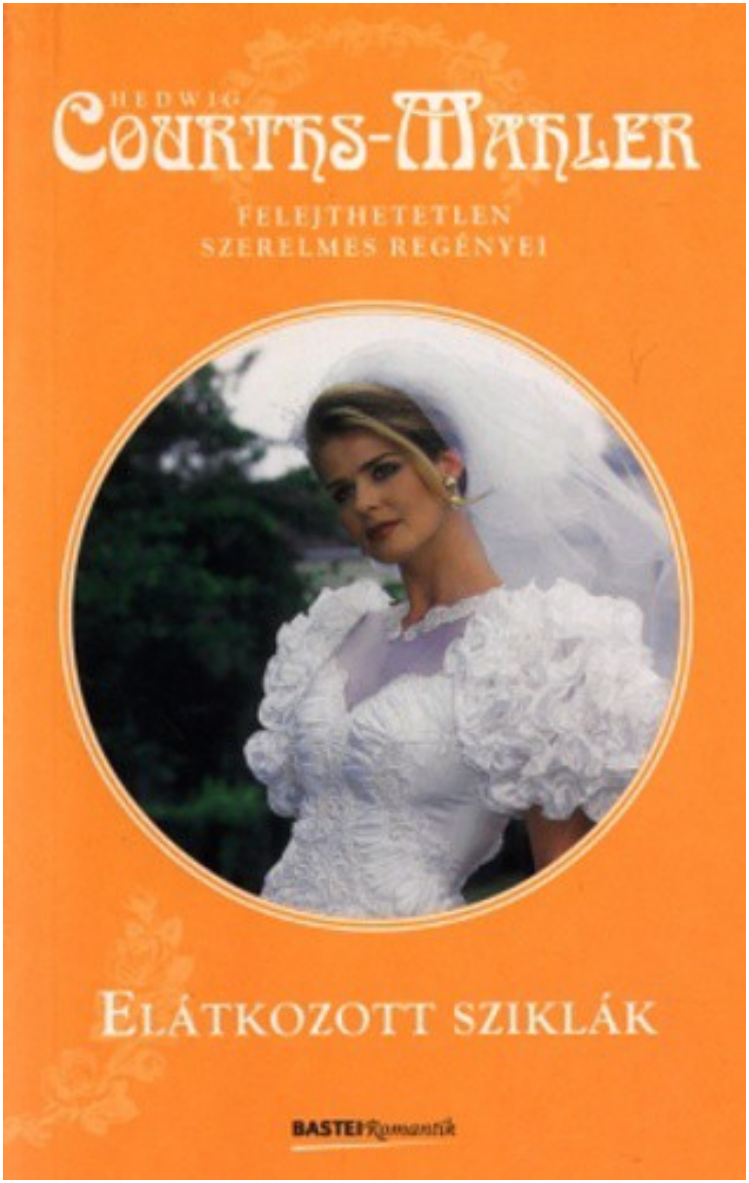

A szép és gazdag Mercedes Nordau apja halála után édesanyjával európai körutat tesz. Biztonságuk és kényelmük érdekében a Mexikóból érkezett hölgyek útimarsallt szerződtetnek. Heinz Römer művelt, világlátott ember, s nemcsak igazi gavallér, de egy ízben megbízói életét is megmenti. A lány beleszeret a jóképű fiatalemberbe, csakhogy édesapja már korábban másnak ígérte kezét…

Hedwig Courths-Mahler
Elátkozott sziklák

I.

– Elegem van ebből, Mercy! Ez nem mehet így tovább. Nem ismerem ki magam a számlák között. Ezek a kellemetlenségek megkeserítik számomra az egész utazást. A németek alapos, ámde nehézkes emberek.

– De mamia, apa is Németországból származott, mégis csodálatosan megértettétek egymást – jegyezte meg Mercy mosolyogva.

– Édesapád különleges ember volt. Hozzá még csak hasonló sincs. Megígértette velem, hogyha ő már nem tehetné meg, eljövök veled Európába, mindenekelőtt Németországba, amint betöltötted a huszadik évedet. Sajnos, apád magunkra hagyott bennünket. Nos, itt vagyunk Berlinben, és Németország már az utazás elején kétségbe ejt.

Mercedes Nordau, akit szülei és barátai csak Mercynek becéztek, édesanyja nyaka köré fonta a karját.

– Ne izgasd fel magad, mamia! Hidd el, fölösleges. Előbb-utóbb minden megoldódik. Nekem nagyon tetszik apa hazája. Berlintől egyenesen el vagyok ragadtatva. Örülök, hogy itt lehetünk.

Senora Nordau, igazi spanyol hölgyre jellemző módon, élénken gesztikulált, miközben beszélt. Kissé kövérkés ujjain értékes gyűrűk csillogtak.

– Én viszont nem bírom tovább, Mercy. Miféle élvezetet nyújthat nekem az utazás, ha minduntalan valamilyen apróságon kell bosszankodnom? Mindenről én gondoskodom. Pedro különben ügyes és talpraesett szolga, de itt teljesen tehetetlen, mert nem beszél németül. Juanita elsőrangú komorna, ám ezekről a dolgokról fogalma sincs. Te pedig semmivel sem törődsz.

– Mert nem akarod, hogy bármivel is törődjek.

– Nem, ne is tedd! A bosszankodás öregít és megcsúnyít. Te csak maradj szép, hogy minél több örömöm legyen benned. Bárcsak jobban tudnék németül! Édesapádat jól értettem, de az ittenieket gyakran félreértem.

– Szívesen segítek, mamia.

– Akkor aztán te is nyakig benne lennél a kellemetlenségekben. Nem, nem. Ez így nem mehet tovább.

– Hallgatnod kellett volna Alfonsóra, mamia, amikor azt tanácsolta: feltétlenül szerződtessünk útimarsallt, aki leveszi vállunkról az efféle terheket.

Senora Nordau csüggedten pillantott a lányára.

– Persze, persze, Alfonso Mentorának igaza volt. Hallgatnom kellett volna rá, de azt hittem, minden sokkal egyszerűbb lesz. Nem tudom, jóvátehetjük-e még ezt a mulasztást. Mit gondolsz, találhatunk itt valakit?

Mercy lendületes mozdulattal felkelt a mély karosszékből, ahol eddig ült. A magas, karcsú lány odalépett kicsinyke édesanyja elé, aki segélykérőén nézett fel rá.

– Hogyne, mamia, miért ne találnánk? Több német újság hirdetési rovatában olvastam, hogy sokan keresnek utazáshoz kísérőt. Már akkor gondoltam rád és a nehézségeinkre. Alfonsónak tökéletesen igaza volt. Ha élvezni szeretnénk az utazást, és meg akarjuk kímélni magunkat a vesződségektől, akkor szerződtetnünk kell egy útimarsallt, aki a titkári teendőkét is ellátná. Már régen szükséged lenne valakire. Apa halála óta túlságosan sok munkát adnak neked a hivatalos levelek, kicsi mamácskám. Egyik bosszúság követi a másikat. Az lesz a legegyszerűbb, ha alkalmazunk egy útimarsallt. Egy kifogástalan modorú és neveltetésű férfit, aki ismeri a kötelességeit a hölgyekkel szemben, s mindenhová1 elkísér bennünket. Megkímél minket a bosszúságoktól, gondoskodik a vonat- és színházjegyekről, elintézi a számlákat, és megkeresi a megfelelő vonatcsatlakozásokat. Utasításaid alapján megírja a leveleket, megrendeli a szállodai szobákat, szükség esetén autót bérel, s ellát még ezer más teendőt, amelyekkel mi nem akarunk foglalkozni, s amelyek elintézésére sem

Pedro, sem Juanita nem alkalmas. Akkor aztán felhőtlenül élvezhetjük majd az utazást.

– Valóban úgy gondolod, hogy egy útimarsall mindezt el tudja intézni?

– Természetesen. Akinek van pénze, az mindent megkaphat, amire Szüksége van. Magától értetődően jóképű, elegáns, magabiztos férfira van szükségünk, akivel nyugodtan mutatkozhatunk a nyilvánosság előtt, s akivel kellemes lesz égy asztalnál étkezni. Mindjárt fel is adhatnánk a hirdetést.

Senora Nordau megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ez valóságos jótétemény lenne. Igen, tökéletesen igazad van, épperi ilyen férfira van szükségünk. Akkor aztán valóban élvezni fogom az európai körutat. Két egyedülálló nőnek mindig nehezebb az élet.

Drága édesapád, sajnos, nincs már közöttünk, hogy megkíméljen bennünket a viszontagságoktól. Vele csodálatos volt utazni. Igazi gavallérként minden nehézséget elhárított, s alaposan el is kényeztetett minden tekintetben.

Mercy szemében könny csillogott. Még mindig nem tudta elérzékenyülés nélkül hallgatni, ha valaki az édesapjáról beszélt, akit két évvel azelőtt ragadott el a halál. Nagyon szerette. Sokkal jobban, mint az édesanyját, akit szeretett ugyan, de igazán komoly és mély érzésekről nem tudott vele beszélgetni. Apjával egészen más volt a viszonya. Tőle, az elmés, céltudatos és finom gondolkodású embertől végtelenül sokat kapott. Megmutatott neki olyan dolgokat, amelyeket magától sohasem fedezett volna fel. A lányától és férjétől egyaránt elkényeztetett „mamiával" csupán mindennapos témákról lehetett beszélgetni. Ő mindig felszínes életet élt. Melegszívű és jólelkű asszony volt, aki könnyen lelkesedett azokért, akik elnyerték a tetszését, de érzései és gondolatai mindig külsőségekre irányultak. A lányát szerette, mert szép volt, és legyezgette a hiúságát, hogy szép gyermeke van, Mivel ő maga már nem volt az a körülrajongott és ünnepelt szépség, mint korábban, most a lányával együtt akarta élvezni azokat a társasági sikereket, amelyekben fiatal korában része volt. Ma már gyermeke sikerei jelentették számára a boldogságot.

Férje szívből szerette a kicsi, szép „mamiét", aki gyakran csalt az arcára jóakaratú, kissé fölényes mosolyt. Mindig is csupán szeretetre méltó, játékos gyermeknek tartotta, akire nem szabad rábízni komolyabb feladatot, akinek minden akadályt el kell hárítani az útjából, hogy a nehézségek kedvét ne szegjék. Mercy számára is olyan ember volt az édesanyja, akit óvnia, védelmeznie kell.

Mennyivel többet jelentett neki az édesapja! Tőle örökölte valamennyi értékes tulajdonságát. Édesanyjára csak tüzes természetében hasonlított, amelyen folyvást uralkodni igyekezett, no meg kecses, bájos külsejében. Apja halála mélyen megrázta, hosszú ideig tartott, míg ismét felébredt benne az érdeklődés a világ dolgai iránt.

A lány örökölte anyja szépségét, gyönyörű arcvonásait, csodálatos sötét haját, szép vonalú, halványpiros ajkát, finom ívű szemöldökét, selymes pilláit. Magas, karcsú termetét azonban, amely egyáltalán nem hasonlított anyja kerekded formáira, apjának köszönhette, éppúgy, mint csillogó szürke szemét, amely meglepő ellentétet alkotott sötét szempilláival és szemöldökével. Hamvas arcbőre érett őszibarackra emlékeztetett. Amíg fel nem tekintett, addig bárki déli születésűnek

gondolhatta, de a szeme rögtön elárulta apja német származását. Senora Nordau érthető módon roppant büszke volt szépséges gyermekére.

Mercy gyorsan elfordult, hogy elrejtse anyja elől könnyes szemét. Nem szívesen mutatta ki az érzelmeit. Időnként felülkerekedett tüzes, déli temperamentuma, de általában hidegebbnek tűnt, mint amilyen valójában volt.

A lány leült az íróasztalhoz, amely semmiben sem különbözött az ország valamennyi elegáns szállodájában megtalálható asztaltól, és megfogalmazta a hirdetést.

A kész szöveget megmutatta az édesanyjának, aki csak lassan tudta elolvasni, mert a német nyelvvel kissé hadilábon állt. Mikor a végére ért, megkönnyebbülten bólintott.

– Remek, Mercy, és nagyon helyesen kitértél arra is, hogy számunkra igen kellemes lenne, ha ez az útimarsall spanyolul is beszélne, hiszen így Pedróval és Juanitával is megértenék egymást. Remélhetőleg találunk egy ilyen kellemes és szimpatikus urat. Adasd is fel mindjárt!

Mercy csengetett, és megjelent Pedro, a spanyol szolgáló, aki Juanitával, a komornával elkísérte Mexikóból a két hölgyet. Mercy utasította Pedrót, hogy küldje fel hozzá a szálloda kifutófiúját. Pedro ugyanis nem volt abban a helyzetben, hogy a német szállodaportással megértesse magát, mivelhogy spanyol anyanyelvén kívül csupán igen csekély angol szókinccsel rendelkezett.

Egyébként tökéletesen képzett szolgáló volt, immáron húsz éve dolgozott a Nordau-ház alkalmazásában. Juanita szintén hosszú ideje állt a hölgyek szolgálatában, de ő végképp nem beszélt anyanyelvén kívül mást.

Mercy hibátlan németséggel – amelyen csupán enyhe akcentus volt érezhető – megbízta a kifutófiút, hogy azonnal adja fel a hirdetést. A fiatal szállodai alkalmazott válaszul meghajtotta magát, majd távozott. Amikor a hölgyek egyedül maradtak, Mercy mosolyogva leült édesanyja mellé.

– Mamia, most nézzük át együtt ezeket a számlákat. Nekem sokkal könnyebb lesz, mert jól értek németül.

– Hát igen, jóval okosabb vagy, mint a te öreg mamiád. De akkor sem helyénvaló, hogy ilyen szörnyen unalmas dolgokkal kínlódj.

– Csak addig, amíg nem alkalmaztunk egy útimarsallt.

– Úgy legyen.

– Alfonso örömmel nyugtázza majd, ha meghallja, hogy mégiscsak megfogadtuk a tanácsát.

– Igen, Alfonso nagyon okos. Igazán jól illetek egymáshoz.

– Ó csupán egy jó barát, mamia.

– Egy szép napon nem csak az lesz, Mercy.

A lány hevesen tiltakozott.

– Ne kínozz ezzel, kérlek. Sohasem lesz számomra több megbízható barátnál. Most egyébként is az a legfőbb gondunk, hogy találjunk egy olyan férfit, akire nyugodtan rábízhatjuk magunkat.

– Nagy könnyebbség lesz, ha apró-cseprő gondjainkat és nehézségeinket egy rátermett és megbízható ember leveszi a vállunkról. Szükségem van arra, hogy mindig legyen mellettem egy férfi, akire számíthatok.

Mercy mosolyogva megcirógatta édesanyját.

– Kicsi mamácskám. Úgy látom, neked még sokkal jobban hiányzik apus, mint nekem, pedig tudod, mennyire fáj, hogy elveszítettük.

– Igen, te sokkal erősebb és magabiztosabb vagy, mint a te szegény anyácskád. Sajnos nékem annyi mindent nem tanítottak meg. Apád minden igyekezetével azon fáradozott, hogy te minél erősebb és önállóbb légy. Milyen gyakran hallottam tőle: „A lányunk nem lehet olyan törékeny porcelánbaba, mint te, Graziella. A mai világban egy nőnek tudnia kell, hogy mit akar.”

Mercy szeretetteljesen simogatta tovább anyja párnás ujjait. Szeme a távolba révedt. Látta maga előtt édesapja termetes alakját, energikus mozdulatait, határozott, büszke arcvonásait. Azt mindig tudta, hogy szülei nagyon szeretik egymást, de arra csak most, felnőtt, érett nőként döbbent rá, hogy apja az igazi társat, akire az élet megpróbáltatásai során támaszkodhatott volna, nem találta meg édesanyja személyében. Tisztán élt benne annak a napnak az emléke, amikor édesapja röviddel halála előtt – melyet egy szörnyű autóbaleset okozott – büszkén lovagolt mellette a birtokukon, és kezét a vállára téve gyengéden azt mondta:

– Mercy, te lettél az én igazi társam az életben, nem pedig az édesanyád. Végtelenül büszke és boldog vagyok, hogy ilyen lányom van.

Ezek a szavak máig visszhangoznak a lelkében. Olyan fenséges hagyaték ez számára, amitől soha, senki meg nem foszthatja. Úgy akar élni és cselekedni, hogy édesapja – ha még élne – a legteljesebb mértékben elégedett lehetne vele. Még mindig az ő tanításai jelentik a légfőbb irányvonalat az életében.

Ha rajta múlna, nem kellene segítőt felfogadni az utazásukhoz, hiszen képes arra, hogy mindenhol eligazodjék, sőt, édesanyját is átsegítené a nehézségeken. De a kicsi mamiának szüksége van belső békéjéhez arra az idegen férfira, aki minden kényelmetlenségtől megóvja, és biztos támaszául szolgál. Majd ő is kijön vele valahogy. Remélhetőleg sikerül olyan embert találniuk, aki kellőképpen elnyeri a tetszésüket, és akiben fenntartás nélkül megbízhatnak. Teljességgel elképzelhetetlen, hogy egy ellenszenves férfival kerüljenek ilyen szoros kapcsolatba.

Édesanyja számára viszont nem volt különösebben fontos a személyes szimpátia. Általában mindenkivel jól megtalálta a hangot, és könnyen dicsért, még akkor is, ha az illető erre rá sem szolgált. Ha nem érte kellemetlenség, akkor már elégedettnek érezte magát. Mercy azonban nagyon igényes volt. Bár jól tudott uralkodni az érzelmein, azonnal megérezte, ki az, akit el tud viselni, és ki az, akit nem tűr el maga körül. Éppen azért, mert nagyon impulzív alkat volt, igyekezett uralkodni magán, annál is inkább, mert fülébe csengtek édesapja intelmei: „Egyszer majd sok ember sorsáért leszel felelős. Tőled függhet boldogságuk vagy bánatuk, tehát mindenekelőtt tanulj, meg magadon uralkodni. Csak az tud méltó módon mások sorsáért felelni, aki képes legyőzni önmagát.” És imádott édesapjának e szavait mélyen a lelkébe véste.

II.

Christa Römer megkérdezte Bergt professzort;

– Van még valami elintéznivaló, professzor úr?

A termetes, bozontos ősz hajú és ősz szakállú professzor odafordult Christához. Egy darabig úgy bámult rá, mint aki egészen máshol jár. Majd hirtelen magához tért, és tekintetét megnyugodva pihentette a karcsú, kellemes megjelenésű fiatal laboránsnőn, aki fehér munkaköpenyben, szőke haját feszesen hátrafésülve és bekötve állt előtte, s nagy, kék szemével kérdőn tekintett rá.

– Nem, kedves kisasszony, mára befejezheti, ha kiértékelte az eredményeket.

– Mindennel elkészültem, professzor úr.

– Nos, akkor sürgősen öltözzön át, elegem van a szörnyűséges munkaköpenyéből, szerelnék egy kicsit gyönyörködni magában. A hajáról is vegye le a védőhálót, hogy láthassam pompás szőke fürtjeit.

Christa gyakorlott mozdulattal levetette köpenyét, és kiszabadította hajtincseit. Szolidan elegáns sötétkék, fehér galléros ruhájában állt főnöke előtt.

– Oly sok látnivaló nincs rajtam, professzor úr – szólt pajkosan.

– Ennek a megítélését nyugodtan rábízhatja másokra, kedvesem. Magának fogalma sincs ezekről a dolgokról, mivelhogy mindig akad valami tennivalója, ami megakadályozza abban, hogy olykor a tükörbe is nézzen. Nagy kár, kedves kisasszony, hogy fiatal életét az unalmas laboratóriumomban kell eltékozolnia.

– „Tékozlásról” szó se essék, professzor úr, én egész nap boldogan dolgozom önnél, és végtelenül hálás vagyok azért, hogy ezt a munkalehetőséget felajánlotta nekem.

– Szent ég, hát ez a legkevesebb, amit az én kedves öreg Römer barátomért megtehettem. Szívesen segítettem volna más módon is, ha kegyed nem lett volna ilyen átkozottul büszke, és nem utasított volna vissza minden egyéb támogatást.

Christa arca elkomorult.

– Remélhetőleg többre tart, semhogy azt feltételezze, szívesebben élek kegyelemkenyéren a házában, mint hogy becsületes munkával gondoskodjam magamról.

– Nana, ne akarjon mindjárt keresztben lenyelni, és ne nézzen rám olyan kevélyen és elutasítón, mint amikor felajánlottam kegyednek, hogy menedéket nyújtok a házamban.

Christa elnevette magát.

– Ne haragudjon rám, professzor úr, ön valóban kegyes volt, hogy ezt a lehetőséget felkínálta, de én mégis szívesebben dolgozom itt, a laboratóriumban. Csak rettenetesen félek attól, hogy esetleg nem állom meg a helyem.

– Még csak az kellene, hogy emiatt aggódjék. Kegyednek, egy orvos leányának, a kisujjában kell lennie ezeknek a dolgoknak.

– Tehát valóban elégedett velem, nem csak úgy tesz?

A férfi nevetett.

– Már el sem tudnám a munkámat képzelni a segítsége nélkül, annyira elkényeztetett. Minden úgy megy, mint a karikacsapás, egy szót sem kell szólnom. Maga már tudja, mit kell tennie, mielőtt még a számat kinyitnám. Na persze, a vérében van, örökölte az édesapjától.

– Annyira boldog vagyok, hogy elégedett velem, és így meg tudok állni a saját lábamon. Sokkal jobb ez, mint a professzorné asszony mellett felesleges koloncként élni az ön házában.

Bergt professzor beletúrt őszes bozontjába, és keserűen felnevetett:

– Igen, igen, a professzorné asszony! Gyermekem, maga ehhez nem ért. Ha sejtené, hogy milyen előkelő és büszke dáma! Való igaz, kiskegyed sokkal bölcsebb volt, mint jómagam, és helyesen döntött. Ne higgye, hogy olyan nagy élvezet a Bergt-ház urának lenni, annál kevésbé... no de hagyjuk ezt, spongyát rá, gyermekem. De most már igazán nem akarom tovább feltartani.

– Hiszen még nincs késő. Azért örülök, hogy ma ilyen korán végezhettem, mert a bátyám este meglátogat.

– No lám, Heinz. Hogy megy sora? Nincs még újabb állás kilátásban?

– Sajnos, nincs. Manapság olyan kevés a szabad állás,

– És azonkívül ő is olyan átkozottul büszke, mint Christa húga, és ő sem hajlandó semmiféle szívességet elfogadni.

– Meg kell értenie, professzor úr, hogy egy férfi számára ez sokkal nehezebb. Még szerencse, hogy az előző munkahelyén sikerült néhány ezer márkát megtakarítania, melyhez azóta is sajnál hozzányúlni, mert nem tett még le arról az álmáról, hogy valamikor vásárol egy darabka földet. Hiszen ízig-vérig gazdálkodó, még akkor is, ha nem tudta befejezni a tanulmányait. De biztosan talál előbb-utóbb valami számára megfelelőt.

– Igen, igen. Milyen kár, hogy azt a jó állását Konstantin Rohwaldnál el kellett veszítenie, mert az a kiváló ember hirtelen meghalt. Az volt ám az igazi, nagyvonalú, érdekes élet, amit mellette a bátyja élhetett!

– Így igaz, professzor úr, az, egész világot bejárta. Nagyon hálás is volt Konstantin Roluvsild úrnak ezért. Rettenetes csapást jelentett a bátyámnak, hogy munkaadója meghalt abban; a szörnyű vérmérgezésben, alig négy héttel azután, hogy visszaérkezett egy hosszú utazásból. A bátyám őszintén gyászolja, nemcsak a remek állás elvesztése miatt, hanem azért is, mert rendkívül jólelkű és finom ember volt.

– Kétségtelenül. És az a mérhetetlen vagyon, mely lehetővé tette számára, hogy ilyen nagyvonalú utazásokat tehessen széles e világban, most távoli rokonok ölébe hull, akiket ráadásul nem is szívelhetett. Higgye el nekem, Christa kisasszony, ha sejtelme lett volna korai haláláról, feltétlenül megemlékezett volna végrendeletében az ön bátyjáról. Heinz az évek során sokkal inkább jó barátként volt mellette, semmint utazó titkárként.

– Igen, valóban barátság szövődött közöttük, ezért is ütött halála oly mély sebet Heinz lelkén. A tragédia annyira váratlanul következett be.

Szerencse a szerencsétlenségben, hogy Rohwald úr minden nagyobb utazás után leírta kitűnő véleményét a bátyám munkájáról. Heinz emiatt gyakran megmosolyogta, de most kifejezetten örül ezeknek a kitűnő bizonyítványoknak. Sajnos, biztos nem kap még egyszer ehhez hasonló, csodálatos állást.

– Mennyi ideig is állt a bátyja Rohwald úr szolgálatában?

– Majdnem kilenc évig. Heinz annak idején a fronton tett egy olyan szolgálatot Rohwald úrnak, amelyet ő nagyon nagyra értékelt. Mindig úgy nyilatkozott, hogy Heinz megmentette az életét. Heinz pedig ezt zavartan elhárította azzal, hogy csupán a véletlennek volt köszönhető. Bátyám a háború végére teljesen nincstelenné vált; ugyanis édesapánk egész vagyonát feláldozta azért, hogy a család Spanyolországból Németországba áttelepülhessen. Szegény apus a háború harmadik évében egy tábori kórházban elhunyt, és ezért Heinznek anyagi okok miatt félbe kellett hagynia tanulmányait. Édesapám kötelességének érezte, hogy mindazon a pénzen, amit tizenöt éves spanyolországi munkája során keresett, háborús kötvényeket jegyezzen. Heinz tehát teljesen kilátástalan helyzetben volt, s ezért két kézzel kapott Rohwald úr ajánlatán, hogy legyen a személyi és az utazó titkára. Rohwald hatalmas vagyona Hollandiában és Svédországban volt befektetve, és így – szerencséjére – nem érintette az infláció, így tudott Heinzen segíteni, aki kitartott mellette egészen haláláig.

– Eközben maga, amikor szüleit elvesztette, a nagynénje, Johanna segítségére szorult, aki megosztotta magával mindazt a keveset, amit a háború végén a romokból kimenthetett. Johanna nénikéje magabiztos, bátor asszony volt, olyan fából faragták, mint a testvérét, kegyed édesapját. Tudja-e, gyermekem, hogy én annak idején halálosan szerelmes voltam a nénikéjébe? El akartam venni feleségül, de mást szeretett. Akkor odébbálltam, és megkértem a büszke professzor asszony kezét, mert úgy éreztem, minden mindegy, és ő legalább vagyonos volt. De vezeklek is amiatt, hogy eladtam magam.

Ez bizony keserűen hangzott. Christa szánakozva hallgatta,.

– Johanna néni egészen másképpen mesélte. Azt mondta, hogy Georg Bergt kétségbeesésében balgaságot követett el: mivel felejteni akart, minden megfontolás nélkül elvette az első, útjába kerülő asszonyt.

Az idős férfi visszaült az íróasztalához, hogy folytassa a munkát, amibe belekezdett.

– Nos, gyermekem, ami volt, elmúlt, végül is mindennek így kellett történnie. De nagyon bölcs volt a maga Johanna nénikéje, amikor

megírta, hogy vegyem gondjaimba a hazáért hősi halált halt öreg barátom gyermekét.

– Ön a legjobbkor bukkant fel az életemben, amikor a légi elhagyatottabban. legelkeseredettebben magamra maradtam. A bátyámra nem számíthattam, ő mindig távol volt, valahol a világ egészen más táján, akkor éppen az indiai dzsungelekben vadásztak Rohwald úrral. Nagy szerencse volt számomra, hogy ön felajánlotta ezt az állást, amikor nem voltam hajlandó a házába költözni.

– Igen, gyermekem, ha jó barátom, Römer csak sejthette volna, mi történik majd itt, Németországban, bizonyára ott maradt volna Spanyolországban. Madridban remek állása volt, és rendkívüli hírnévre telt szert sikeres sebészként.

Christa kissé remegő kézzel simított végig loknis szőke haján.

– Apus mindig azt tette, amit a kötelességérzete diktált. Amikor kitört a háború, azt mondta: „A sebesült német katonáknak szükségük van rám. Ott a helyem.” Anyus pedig nem akart egyedül Spanyolországban maradni, azért sem, mert Heinz akkor már Berlinben tanult a mezőgazdasági főiskolán. Így mama és én követtük apust Németországba.

– Természetesen, hiszen a maga édesanyja tökéletes német orvosfeleség volt: bátor és erős, minden körülmények között kitartott a férje mellett.

– Akkor roppant össze, amikor apus halálhírét kézhez kapta. Szegénynek megszakadt a szíve bánatában.

A professzor rábólintott.

– Gyermekem, a szülei igaz szerelemmel szerették egymást. Csodálatos kapcsolat volt a kettejüké.

– Ó, tudom, professzor úr – mondta Christa ragyogó szemmel. – Ebből a sugárzásból mi, gyerekek is részesültünk, bearanyozta az ifjúságunkat. Bátyám, Heinz szerencsésebb, mert tizenkét évvel idősebb nálam, s így hosszabb ideig élvezhette a családi fészek melegét. Most, hogy itt újra, együtt vagyunk, igen gyakran beszélgetünk arról, milyen csodálatos volt a gyerekkorunk.

A professzor mereven nézett maga elé. Saját, szeretet nélküli házasságára gondolt, amelyben mindketten a maguk útját járják, és egyik sem hajlandó semmit sem tenni a másikért. Végül megszólalt:

– Végtelenül jó ember volt az apja, kicsi Christa, és zseniális sebész. Különben nem hívta volna meg a spanyol király a madridi udvarba, és nem tartotta volna ott, ha nem mentette volna meg a királyi család két tagjának az életét. Bizonyára nagy jövő várt volna rá. De így is

elmondhatjuk, hogy a tizenöt év alatt, amit Spanyolországban töltött, igen sokra vitte. A király szerette volna kinevezni udvari orvosának, de a spanyol orvosok ezt féltékenységből megakadályozták. Ennek ellenére szükség esetén mindig őt hívták a királyi családhoz. Mindenesetre nagyon büszke lehet az édesapjára, kisasszony. Nagyon sok embernek megmentette az életét. Kár, hogy olyan korán meg kellett halnia. A háború újabb ártatlan áldozata! De most aztán fejezzük be, mert így is sokáig feltartottam. Mondja meg a bátyjának, hogy üdvözlöm. Remélem, hamarosan viszontlátom itt, az irodámban. És remélem, gyorsan sikerül az elképzeléseinek megfelelő állást találnia. Okos, alapos és energikus ember; meg fogja oldani a problémáját, emiatt nem aggódom.

– Én sem, professzor úr. Még akkor sem, ha tudom, milyen nehéz manapság egzisztenciát teremteni. Jó éjszakát kívánok, professzor úr!

– Jó éjszakát, Christa kisasszony, viszontlátásra!

Az idős úr még egy darabig követte tekintetével a fiatal lányt, és ismét a saját, kihűlt házasságára gondolt, rátarti feleségére, az asszony modern elvei szerint nevelt öntörvényű leányára, és léha, könnyelmű fiára, aki az életben máshoz sem értett, mint a pazarláshoz.

Mély sóhajtás tört elő mellkasából. Ha annak idején elvehette volna Johanna Römert feleségül, mennyire másképpen alakult volna az élete.

„Ha nekem olyan gyermekeim lennének, mint a kis Christa és a bátyja! Akkor tudnám, miért élek és dolgozom!” – és busa fejét összekulcsolt kezébe temette. De kisvártatva megrázta magát, fejét felszegte. Nem szabad, hogy legyőzöttnek érezze magát, hiszen ez nem vezet sehova.

Bergt professzor tovább folytatta a megkezdett munkát. Christa szép, egyenletes írással vezette a kutatási eredményeket tartalmazó naplót, a vegyszeres üvegek katonás rendben sorakoztak a polcokon. Minden tiszta és rendezett volt körülötte. Nyugodtan rábízhatta magát a lányra. Még egyszer átnézte az anyagot, hogy másnap reggel beszámolhasson eredményeiről a fogadóórán. Nem volt semmi, ami miatt hazavágyott volna. Az elegáns, rideg lakás állandóan tele volt hangoskodó vendégekkel, mert nagy társaság nélkül sem a lánya, sem a felesége nem tudtak meglenni.

A kis Christának teljesen igaza volt, amikor nem akart hozzájuk költözni. Felesége és leánya biztos állandóan emlékeztették volna kiszolgáltatottságára és arra, hogy kegyelemkenyéren él.

Christa szapora léptekkel haladt a villamosmegállóig, A járműre nem kellett sokat várni, így gyorsan hazajutott.

Nagynénje halála óta Schwalbe asszony egyik szobájában lakott. Az asszony a mindent felemésztő infláció miatt kezdett elszegényedni, és ezért igencsak örült, hogy rendes és szorgalmas albérlőt kapott. Szűkös nyugdíját alkalmi gépeléssel egészítette ki, s boldog volt, hogy úgy tudta gyarapítani jövedelmét, hogy nem kellett az otthonából kimozdulnia.

Christa a szoba mellé teljes ellátást kapott nála. Ebédelni hazajárt, vacsorára pedig teát és szendvicseket készített számára Schwalbe asszony. Így hát a két hölgy igen jól megértette egymást, és ott segítettek a másiknak, ahol csak tudtak.

Amikor Christa kinyitotta a bejárati ajtó zárját, Schwalbe asszony mosolyogva kinézett a nappaliból.

– A bátyja már várja, Christa kisasszony, főztem teát, és készítettem néhány szendvicset. Mindjárt beviszem a szobájába.

Heihz Römer egyelőre Schwalbe asszonynál étkezett. Délben mindig a húgával evett, de vacsorára csak néha jelent meg.

– Köszönöm, Schwalbe asszony. Nincs kedve bejönni hozzánk egy kicsit?

– Még be kell fejeznem a gépelést, de ha elkészülök, szívesen benézek.

– Ne hajszolja agyon magát, Schwalbe asszony. Mostanában igen sokáig dolgozik esténként – jegyezte meg Christa együtt érzőn a maga ellenállhatatlanul kedves modorában, miközben levetette kabátját és kalapját.

– Istenem, az ember boldog, ha akad munkája. Tudja, úgyis jönnek majd olyan idők, amikor már nem dolgozhatom.

Christa biccentett, aztán belépett az egyszerűen, de lakályosan berendezett szobába. Az ágyat spanyolfal mögé rejtették.

Bátyja az ajtónyitásra megfordult, s ő repült ölelő karjaiba.

– Jó estét, Heinz! Régóta vársz?

– Alig tíz perce, de rengeteg időm van,

– A munkámmal hamar elkészültem, de aztán elbeszélgettünk Bergt professzorral. Milyen volt a napod?

– Akár a többi.

– Ismét eredménytelen?

A fiatalember bólintott.

– Bárhol kopogtatok, ugyanazt a választ kapom: nincs betöltetlen állás. Megint egész nap úton voltam, számtalan helyen próbálkoztam, de hiába. Mialatt rád vártam, az esti lapokat olvasgattam, de még nem

értem a végére. Néhány apróhirdetést kiírtam magamnak. Holnap kora reggel ismét útra kelek. Egyszer csak sikerül.

Christa csillogó szemmel nézett fel magas, erős bátyjára. Megnyerő, határozott vonású arca rögtön elárulta, hogy Heinz Römer nem az a férfi, aki egykönnyen megadja magát a sorsnak. Acélkék szeme, amelyet testvérével együtt édesapjuktól örökölt, komolyan, magabiztosan ragyogott. Magas, domború homloka és keskeny szája, sarkában szigorú ránccal, tetterőt és erélyt sugárzott. Arcát barnára cserzette a nap és a szabad levegő, mivel évekig élt a trópusokon. Számos távoli országba elkísérte egykori főnökét. Megerőltető felderítő utakat végeztek, de részük volt a gazdag emberek fényűző életében is, miután visszatértek a civilizált világba. Konstantin Rohwald elvezette Heinzet az élét csúcsaira, és megismertette a mélységeivel is. Nagyvilági fürdőhelyeken pihentek, majd magával vitte a szegények legszegényebbjei által lakott településekre, ahol mindennapos a bűnözés. Együtt élvezték a luxust, aztán együtt tűrték a nélkülözést és a megpróbáltatásokat.

Heinz Römer mindenütt megállta a helyét, talpig férfinak bizonyult. Mindig jókedvű volt. Bőségben és ínségben, elegánsan öltözve, úri társaságban és a legszűkösebb körülmények között egyaránt képes volt mélabúra hajlamos főnökét felderíteni; Hidegvérrel és vakmerőn járta be a két férfi a legvadabb vidékeket, hogy aztán nagyvilági fürdő- és nyaralóhelyeken pihenjék ki magukat.

Ezekben az években Heinz Römer rengeteget tanult, sok érdekeset látott, temérdek tapasztalatot gyűjtött. Ismereteit azonban most nem tudta hasznosítani, és úgy tűnt, többé nem is kap olyan állást, ahol kamatoztathatná tudását. Ezzel maga is tisztában volt, nem is vágyott sokra. Megelégedett volna bármilyen munkalehetőséggel, amely tisztességes megélhetést biztosítana számára, és lehetővé tenné, hogy a fizetéséből félretehessen valamennyit, amiből később kisebb birtokot vásárolhat. Életcélul tűzte maga elé, hogy saját földre tegyen szert, ha mégoly kicsinyre is. Senki sem tételezte volna fel a választékos ízléssel öltöző, előkelő kinézetű úrról, hogy ilyen szerény vágyakat dédelget.

Schwalbe asszony behozta a teát és a szendvicseket. A testvérek a szerény vacsora mellett bizalmasan beszélgettek.

– Elhoztam néhány újságot a laborból, Bergt professzor már olvasta őket. Nézzük át gyorsan, hátha találunk bennük valami neked valót! – mondta Christa evés után, és jó néhány újságot kotort elő az aktatáskájából.

– Lássunk neki azonnal! Ugye, maradhatok még?

– Hát persze! Mindig nagyon örülök, ha akad egy szabad estéd számomra.

– Nem vagy még fáradt? Biztos, hogy nem akarsz lefeküdni?

– Tizenegy óra előtt semmiképpen, Tizenegytől reggel hétig nyolc órát alhatom, s Johanna néni szerint ez éppen elég ahhoz, hogy bárki emberfia tisztességesen kialudhassa magát. Ehhez tartom magam. Az ember tanulja meg az erejét beosztani, ha az életben teljesíteni akar. Pontban hét órakor felkelek, és így jut időm a reggeli tornagyakorlataim elvégzésére és a reggelire is, mielőtt a laboratóriumba indulnék.

– Édes kicsi Christám; milyen szívesen biztosítanék számodra könnyebb és jobb életet!

– Ő, kedves Heinz, ha Isten nem küld nehezebb időket rám, akkor én így nagyon boldog leszek.

– De nincs az életedben semmi öröm, semmi szórakozás.

– Egészséges vagyok, megkeresem a kenyerem, és senkitől sem függök. Mit kívánhatnék ennél többet?

– Igazán szerény teremtés vagy, kicsi Christám. Szívből remélem, hogy eljön az idő, amikor jobb életet tudók nyújtani neked – mondta mosolyogva Heinz, és arcon csókolta kis húgát.

– Most nézzük meg, találunk-e valamit számodra.

A testvérek leültek a díványra, és széthajtották az újságokat. Felosztották egymás között a lapokat, s mindketten figyelmesen böngészték az apróhirdetéseket.

Heinz Römer hirtelen rátenyerelt egy lapra, mintha attól tartana, hogy eltűnnek róla a betűk.

„Úti kísérő kerestetik!

Olyan művelt, jó megjelenésű, társasági életben jártas, harmincöt és negyvenöt év közötti úriember jelentkezését várjuk, aki európai útján elkísérne két hölgyet, levenné a vállukról az utazással járó terheket, és lovagiasan védelmet nyújtana számukra az esetleges viszontagságok ellen. Nyelvismeret, különösen a spanyolé, kívánatos. A jelentkezéseket a korábbi munkáltatók ajánlásaival együtt senor a Graziella Nordau nevére, a berlini Adlon Szállodába várjuk. ”

– Christa, idenézz! – kiáltotta Heinz izgatottan.

A lány is elolvasta a hirdetést, aztán bátyjára emelte kék szemét.

– Ez úgy hangzik, mintha kifejezetten neked írták volna.

A férfi elmosolyodott.

– Ahogy vesszük. Tulajdonképpen a hölgyekkel való utazás jobban megterhelheti az embert, mint amikor egy férfiemberrel osztozik az úton jóban-rosszban. A hölgyek hangulata változó, kiszámíthatatlanok, szeszélyesek, és Isten tudja, még milyenek. Két öregasszonyt a szárnyaim alá venni, hát nem éppen az az elfoglaltság, amelyről álmodoztam. De hát nincs más választásom. Ha kellőképpen megfizetnek, és meg is kapom az állást, két kézzel kapok utána. Szívesebben venném persze, ha valahol gazdálkodóként alkalmaznának, merthogy ez az igazi álmom, de hát ki keres egy félig-meddig képzett mezőgazdászt? Tehát arra kell törekednem, hogy minél több pénzt félretehessek, s így végül vehessek magamnak egy kis birtokot, amin gazdálkodhatom.

– Megpályázod az állást?

– Természetesen. Még ma este megírom, holnap reggel pedig elküldöm a jelentkezésemet. Sőt, az lesz a legjobb, ha délelőtt magam viszem el a szállodába. A levelet felküldöm, és megüzenem, hogy a hallban várok, ha a hölgyek látni kívánnának. Lehet, hogy gyámoltalan öreg lelkek vagy éppen két rátarti külföldi, akik aztán agyonszekálnak. Akármilyenek is legyenek, az a fontos, hogy jól megfizessenek, és akkor bármi elviselhető. Minthogy a spanyol nyelvtudásra igényt formáltak, bizonyára spanyolok, vagy éppen Spanyolországba készülnek. Hát, ezzel éppen szolgálhatok, és még hasznomra is válik, mert mióta Berlinben élünk, igen kevés lehetőségem volt a nyelvgyakorlásra. Lassan a feledés homálya borítja korábbi tudásomat,

Christa bólintott.

– Igen, Heinz, ez számomra is holt tőke, nem hiszem, hogy valaha is hasznát vehetem a spanyoltudásomnak.

– Ki tudja, lehet, hogy adódik még valamilyen lehetőség arra, hogy ez a tőke kamatozzék.

– Számodra talán, Heinz, ha megkapod ezt az állást.

– El ne kiabáljuk, Christa, Nekem mindenesetre nagyon fontos, hogy végre olyan munkához jussak, ami mellett már nem kell a megtakarított pénzemhez nyúlnom, Azért úgy tízezer márkát már félre tudtam tenni, s ha takarékoskodom, ez csak gyarapszik. Rémes, hogy mindent el kellett veszítenünk, amit apus Madridban keresett. Tudod, szeretett volna annyit megtakarítani, hogy Németországban egy csinos kis birtokot vásárolhasson a számomra. Meg is tette volna, ha nem jön közbe a háború, és nem forgatják ki minden vagyonából. Gyakran mondogatta nekem: „Fiam, olyan hivatásért bolondulsz, amit tulajdonképpen csak gazdag emberek engedhetnek meg maguknak, de

ha így folytatódik minden, talán sikerül megvalósítanom az álmodat. Ha aztán majd egyszer megunom a spanyol grandokat, mindnyájan áttelepülünk hozzád a birtokodra, és együtt gazdálkodunk. Már előre boldoggá lesz ez a tudat.”

Christa mélyet sóhajtott.

– Szinte hallom a hangját. Kedves humora volt, és biztosan minden úgy történt volna, ahogy eltervezte, ha nem tett volna mindent tönkre ez a szörnyű háború.

– Ahogy mondod. Alig négy szemesztert tanulhattam a mezőgazdasági főiskolán, amikor kitört a háború, és apa táviratozott: „Visszatérünk Németországba, jelentkeztem a Vöröskeresztnél.”

– Apa azonnal döntött, és anya is egyetértett vele. Éppen ma este beszélgettem erről Bergt professzorral. Meggyőződése, hogy ha édesapánk sejtette volna, mi történik Németországban, esze ágában sem lett volna visszatelepülni. De ugye, mi jobban ismerjük apát, Heinz? Olyan Sok emberéletet mentett meg a fronton, hiszen remek sebész volt. Noha iszonyú fájdalom számunkra, hogy a tábori kórházban kitört tífuszjárvány őt is elvitte, tudjuk, hogy ott volt a helye. Bergt professzor is zseniális sebésznek tartotta apát.

– Ebben mindenki egyetértett, aki valamit is konyított az orvosláshoz. Arany keze volt. Tudod, amikor azt a kis sebesülést elszenvedtem, én is feküdtem néhány napig abban a frontkórházban, ahol apa dolgozott. Saját kezűleg látta el a sebemet, és volt szerencsém megtapasztalni, milyen határtalan tisztelet övezi betegtársaim körében. Az volt az utolsó alkalom, amikor életben láttam. Rám mosolygott, amikor a sebemet ellátta, és vállon veregetett; „Egy kis vérveszteség, fiacskám, még egészséges is. És két hét betegszabadság jár hozzá, amit otthon tölthetsz. Csókoltatom anyádat és az én kicsi Christámat, mondd el nekik, hogy szívem minden dobbanásával velük vagyok. Csak semmi elérzékenyülés, fiacskám; most csak a kötelességteljesítés lebeghet a szemünk előtt.” Ezek voltak az utolsó szavak, melyeket édesapámtól hallottam.

Heinz mélyen megrendülve elhallgatott. Christa zokogva hozzásimult. A bátyja átkarolta, megsimogatta a haját, majd így szólt hozzá:

– Apus szavaival szólok hozzád, húgocskám: Semmi elérzékenyülés, Christa! Úrrá leszünk a nehézségeken!

Christa hősiesen bólogatott, magába fojtva feltörő könnyeit.

– Minden rendben, Heinz, már megnyugodtam.

– Derék kislány vagy! Mennyire szeretnék gondtalan életet biztosítani számodra! Apának magától értetődő volt, hogy minden pénzén hadikölcsönt jegyzett. Ezt is a kötelességei közé sorolta. Csakhogy minden elértéktelenedett, mintha sohasem lett volna semmink.

– Valami kis alamizsnát azért sikerült megmentenünk, Heinz. A felértékeléskor a bankunk ötezer márkát jóváírt nekünk a kötvényekért. A fele téged illet, Heinz, és ha többre lenne szükséged, az egészet megtarthatod, nekem semmire sem kell.

– Szó sem lehet róla! Ez legyen csak továbbra is a te számládra rávezetve! Sajnos, amúgy is csekély összegről van szó.

– Több, mint semmi! Én jól kijövök a fizetésemből.

– Lekötelezettje vagyok Bergt professzor úrnak, amiért alkalmazott téged!

– Nem lehetünk ezért elég hálásak neki.

– Mondd, Christa, ez az állás hosszú távra szóló?

– Ameddig Bergt professzor él, egészen biztosan. Elégedett velem. És hatvan éve ellenére jó erőben és egészségben van. Tudod, Heinz, a professzor a magánéletében meglehetősen boldogtalan. A felesége gőgös, büszke és szívtelen teremtés, aki nem érti meg, és a gyermekeiben sincs semmi öröme. A lánya minden tekintetben az anyjára ütött, a fia pedig egy semmirekellő fráter, aki huszonnyolc éves korára máshoz sem ért, mint hogy édesapja nehezen keresett pénzét elszórja. Igazán örülök, hogy a professzor úr munkát adott, s így nem szorulok arra, hogy a házában kegyelemkenyéren éljek.

– Még mit nem! Ez szóba sem jöhetett volna, akkor tőlem kellett volna elfogadnod a támogatást.

Mosolyogva nézett Christa a bátyjára.

– Nagyon nehezemre esett volna, Heinz, mert tudom, hogy te is igen, nehéz helyzetben vagy. De számomra minden szerencsésen elrendeződött.

– Ennyire büszke vagy, hogy a saját bátyádtól sem fogadnál el semmit?

– Ne érts félre! Ha biztos egzisztenciával rendelkeznél, és azt látnám, hogy nem okoz gondot az eltartásom, semmi kifogásom nem lenne ellene, de ahogy a dolgaid jelen pillatnatban állnak, ez szóba sem jöhet. Most jó, hogy megállók a saját lábamon. Szabadnak érzem magam, aki nincs senkinek a terhére.

– De annyira örömtelen az életed.

– Mindenkinek az életében lehetnek olyan apró örömök, amelyek a legkeserűbb helyzeteket is megédesítik, csak oda kell figyelni.

– Nagyon remélem, hogy a két idős hölgy felfogad, Christa; nézzünk bátran és reménykedve a jövő elé. Talán bennünket is meglátogat egyszer a szerencse. Kíváncsian várom, hogy mit szólnak holnap a hölgyek a pályázatomhoz. Spanyolul fogalmazom meg, hogy lássák, milyen jól beszélem ezt a nyelvet.

– Szorítok érted, bátyuskám.

A testvérek még beszélgettek egy keveset. Tíz óra után Heinz Römer felállt, hogy visszamenjen szerényen berendezett szobájába, melyet Christa közelében bérelt. A testvérek szívélyesen búcsút vettek egymástól.

III.

Másnap tizenegy óra körül Heinz Römer belépett az Adlon Szálloda előcsarnokába. A portán leadta a pályázatot, amelyhez egy névkártyát mellékelt. A hátlapjára rövid üzenetet írt:

„Amennyiben kívánatosnak tartják az azonnali bemutatkozást, állok rendelkezésükre. Alázatos tisztelettel várom a válaszukat.”

Megkérte a portást, hogy azonnal intézkedjen, addig ő az előcsarnokban vár a válaszra.

A küldönc felvitte a borítékot a hölgyeknek, akik aznap még nem hagyták el szobáikat. Több pályázat is érkezett, de egyik jelentkező sem beszélt spanyolul. A hölgyek már-már azon voltak, hogy kiválasztanak egyet, és legfeljebb majd angolul vagy franciául társalognak, Mercy azonban még nem adta fel a reményt.

– Várjunk holnapig, mamia! – mondta. – Talán mégis találunk alkalmasabb személyt. Őszintén szólva, ezek a jelentkezők nem nagyon tetszenek.

A küldönc meghozta Heinz Römer pályázatát, és udvarias meghajlással átnyújtotta Mercynek. A lány először a névjegykártyát vette a kezébe, és elolvasta a hátlapjára írt sorokat. Elmosolyodott, és a küldönchöz fordult:

– Kérem, várjon kint, amíg elolvasom a levelet! Hívni fogom, ha végeztem.

Mikor a küldönc kiment a szobából, szólt az édesanyjának: – jelentkezett valaki, akinek nagyon sürgős lenne az állás; idejött

személyesen, hogy leadja a pályázatát. Nézzük csak, mi mondanivalója van számunkra.

Kinyitotta a borítékot, és örvendezve felkiáltott:

– Mamia, a pályázó spanyolul írt!

– Olvasd gyorsan!

Mercy felolvasta a szöveget. Heinz Römer rövid, világosan megfogalmazott életrajzzal kezdte a levelét. Elmondta, hogy kilenc évig útikísérői és titkári teendőket látott el Konstantin Rohwald mellett, akitől kitűnő ajánlásokkal rendelkezik. Megemlítette, hogy a spanyolon kívül tökéletesen ír és beszél angolul, németül és franciául, valamint társalgási szinten olaszul is. Megírta, hogy tizenöt évig élt Spanyolországban, és előző munkaadójával beutazta a világot. Végezetül hozzátette:

„Az ajánlások a rendelkezésükre állnak. Egyebekben remélem, hogy valamennyi kívánalomnak eleget tudok tenni ” – fejezte be sorait.

A levél azonnal felkeltette a két nő érdeklődését. Miután befejezte az olvasást, Mercy az édesanyjára pillantott.

– Ha ez a Heinz Römer még rokonszenves is, akkor rátaláltunk a megfelelő emberre!

Senora Nordau tapsolt, mint egy kisgyerek.

– Jaj, de jó! Érzem, hogy meg fog felélni. Ez az a férfi, akire szükségünk van! Jó családból származik, hosszú időt töltött el az előző állásában, és az is csak azért szűnt meg, mert a munkaadója meghalt. Hívasd azonnal a fiatalembert, Mercy, hadd nézzük meg! Ha jó benyomást tesz ránk, megtaláltuk azt, akire gondoltunk.

– Szóba sem jöhet egy ellenszenves ember, mamia.

– Világos, küldesd be tüstént, hadd lássuk!

Mercy nevetett.

– Ne félj, nem szalad el, mamia. Hagyjuk várakozni, ez elegánsabb. Várjon még egy kicsit.

– Húszéves korod ellenére rettenetesen józanul viselkedsz, Mercy. Olyan nyugodt és megfontolt vagy, mint egy öregasszony. Nincs benned semmi temperamentum. Pontosan olyan vagy, mint édesapád, aki minden döntését rendkívül komolyan és higgadtan hozta meg.

– Azért mamia, egy kicsit a te lányod is vagyok. De féken kell tartanom temperamentumos énemet, nehogy kicsússzon kezemből a gyeplő. Erre apus tanított meg. Ámde nem akarlak tovább gyötörni, hiszen látom, égsz a vágytól, hogy megláthasd Römer urat, tehát hívassuk.

Mosolyogva megnyomta a csengőt.

A fiú azonnal megjelent. Huncut, berlini csibészképére tiszteletteljes kifejezést kényszerített. Erőfeszítése mulattatta Mercyt.

– Kérem, vezesse fel azt az urat, aki a levelet küldte. Beszélni szeretnénk vele.

A legényke meghajtotta magát, aztán elnyargalt.

Büszkén elsietett Pedro mellett, aki az imént okvetetlenkedve bocsátotta be a hölgyek lakosztályába. Bosszúsan nézett utána Pedro, aki rendkívül kellemetlenül érezte magát Németországban azért, mert nem beszélt németül, és így minden jöttment megmosolyoghatta akadozó nyelvvel előadott próbálkozásait.

Kisvártatva már jött is vissza a küldönc, akivel Pedro nagy keservesen angolul kísérelt meg szót érteni. Egy úrral volt, aki kétségtelenül előkelőnek látszott, de a bebocsátásához Pedro nem kívánt szó nélkül hozzájárulni.

– Engedje csak be az urat, Pedro; az úrnői már várják – szólt a küldönc nyomatékosan.

Pedro természetesen nem értette, hogy mit mondott, és spanyolul rendezkedett:

– Ide senki sem léphet be, akit úrnőim személyesen nem hívattak!

Heinz Römer azonnal felfogta, miről van szó. Pedro nem érti, mit mond a küldönc, a fiú pedig az inas nyelvét nem beszéli. Mosolyogva szólalt meg spanyolul:

– Úrnői várnak engem, s a küldöncöt szalasztották értem. Kérem, bocsásson be, nehogy valami kellemetlensége származzék a huzavonából.

Pedro ábrázata mosolygóssá vált. Egek ura, imhol egy ember, aki az anyanyelvén szól hozzá, bár nem úgy néz ki, mint egy spanyol vagy egy mexikói! Mindenesetre elegáns és előkelő úriembert várnak az úrnők.

Sietve meghajolt.

– Ó, senor, ez egészen más. Ez a küldönc olyan gyakran tolakszik hívatlanul úrnőim szobájába. Kérem, lépjen beljebb.

Kitárta az ajtót, majd nagy hirtelen be is csukta, mintha attól tartana, hogy a küldönc szintén beoson. Heinz Römer megállt az ajtóban, és illendően meghajtotta magát a hölgyek előtt. Kissé megdöbbent, amikor látta, hogy teljesen hamis elképzelést alkotott magában róluk. Egyikük negyvenes éveinek elején járhatott, s még mindig rendkívül vonzó volt. A másik pedig… Heinz alig kapott levegőt, egy olyan fiatal és szép lányt látott, aki rögtön elbűvölte. A férfi gyorsan leküzdötte zavarát.

– Senora, senorita, engedelmükkel van szerencsém személyesen is bemutatkozni-szólalt meg spanyolul.

Anya és lánya gyors pillantást váltott egymással. Mercyt kellemesen meglepte Heinz Römer megjelenése. Azonnal látta rajta, hogy kiváló nevelést kapott. Előkelő, választékos ízlésre valló külseje már az első pillanatban rokonszenvet ébresztett benne. Hogy a senorát is elbűvölte, azt elárulta az asszony tekintete. Szokott lendületes módján rögvest magához is ragadta a szót, és kérdésekkel kezdte ostromolni Heinz Romért. A fiatalembernek össze kellett szednie magát, hogy higgadtan tudjon válaszolni senorita Nordau jelenlétében. Még sohasem találkozott hozzá hasonló, elragadó teremtéssel. Szerencsére sikerült minden kérdésre világos, pontos feleletet adnia. Ezután bemutatta ajánlásait és bizonyítványait, s megkérte a hölgyeket, hogy érdeklődjenek felőle a spanyol konzulátuson, ahol jól ismerik.

A senora csak futólag tekintett a papírokba, aztán gyorsan a lánya elé tolta valamennyit.

– Kérlek, Mercy, nézd át őket. Te úgyis jobban érted nálam.

Mialatt a lány olvasott, Heinz tolakodás nélkül alaposan szemügyre vehette. Felforrt a vére, amikor Mercedes ránézett különös színű, csillogó szemével. Ez a szempár megigézte. Heinz tudta, hogy soha életében nem állt még ilyen elfogódottan nő előtt, de uralkodott az érzésein.

Mercy már megszokta, hogy barna bőrének és világos színű szemének szokatlan ellentéte feltűnik az embereknek. Mindenesetre megelégedéssel töltötte el, hogy erre a férfira is hatással van, ezt azonnal észrevette szemének hirtelen felcsillanásából. De rögtön meg is haragudott saját magára. Mit érdekli öt, tetszik-e ennek az embernek vagy sem? Büszkén kihúzta magát, és úgy olvasta tovább a papírokat. Amikor végzett, hűvösen és tartózkodóan pillantott fel.

– A bizonyítványai kielégítőek. Azonnal szolgálatba tudna állni, ha magát választanánk?

Heinz meghajtotta magát. Arra gondolt, az lenne a legokosabb, ha elmenekülne, hogy ne kelljen többé a világosszürke szempárba néznie, de szinte akarata ellenére másként válaszolt.

– Azonnal a rendelkezésükre állok, senorita.

Azt Heinz rögtön fel ismerte, hogy anyával és leányával tárgyal, ez a két hölgy hasonlóságából nyilvánvaló volt. Azt találta csupán furcsának, hogy a német Nordau nevet viselik, továbbá megfejthetetlennek tűnt számára a kreol bőrűeknél annyira szokatlan világosszürke szempár, amellyel a fiatalabb hölgyet a természet

megajándékozta. Végül arra a következtetésre jutott, hogy a kisasszonynak esetleg német az édesapja.

Mercy vizsgálódón vetette szemét Heinz Römerre. Pillantásuk találkozott, és a lány védtelennek érezte magát azzal a különös érzéssel szemben, ami forrón és jólesőn elömlött a lelkén.

– Arra kérem önt, hogy holnap jelenjen meg újra, akkor közöljük végleges döntésünket – válaszolt kimért nyugalommal, habár szíve szerint rögvest alkalmazta volna.

Édesanyjára rendkívül kedvező benyomást gyakorolt a férfi; attól tartott, esetleg visszaléphet, és nem jelentkezik többé. Izgatottan megszólalt:

– Ugyan miért várnánk holnapig, Mercy, hiszen most is eldönthetjük.

A fiatal hölgy elpirult. Úgy érezte, hogy kicsi mamácskája már megint túl meggondolatlanul viselkedett.

– Kell még egy kis idő a döntéshez, mamia. Át kell gondolnunk az egészet, és meg kell vizsgálnunk a referenciákat, amelyeket Römer úr átadott nekünk. Nem várhatjuk el, hogy itt várakozzék a szállodában, mialatt tanácskozunk – szólt ellentmondást nem tűrve.

A mama kelletlenül fogadta a közlést.

– Senor Römer jelenleg nincs alkalmazásban, miért kínoznánk tovább azzal, hogy aggályoskodunk?

Mercy az ajkába harapott. Megpróbált olyan nyugodtan megszólalni, amennyire csak képes volt:

– Édesanyám nagyon türelmetlen; szenved az összes kellemetlenségtől és kényelmetlenségtől, amivel ez az utazás jár, hiszen nem szoktuk meg, hogy kísérő nélkül utazzunk. Remélem, megérti, hogy egyedülálló hölgyek számára nagyon fontos a kellő óvatosság. Ellenőriznünk kell a referenciákat, amelyeket volt szíves bemutatni. Szeretnék még néhány dolgot édesanyámmal megbeszélni, mielőtt végleges választ adnánk.

A lány németül beszélt, szinte tökéletes kiejtéssel, Heinz legnagyobb csodálatára. A férfi megnyerő, lovagias modorában meghajolt a hölgyek előtt.

– Teljességgel érthető, ha érdeklődni kívánnak felőlem, és magam is erre kérem kegyedéket. Akár telefonon is megkereshetik azokat a hölgyeket és urakat, akiket megemlítettem, de felhívhatják a spanyol konzulátust is. Ha mindazonáltal a kedves édesanyja ragaszkodna a gyors döntéshez, úgy szívesen várakozom lent a hallban, mialatt mérlegelnek. Nincs semmi halaszthatatlan dolgom, ami miatt ezt ne

tehetném meg. A szükséges telefonszámokat csatoltam a referenciákhoz. De ha úgy tartják megfelelőbbnek, holnap reggel újra felkeresem önöket – válaszolt Heinz szintén német nyelven.

Mercynek egyre jobban tetszett a férfi, de tökéletesen uralkodott magán.

– Ha várakozni kíván, úgy nagyon kedves magától. Nem szeretném édesanyámat nyugtalanítani, és ahogy látom, szívesen alkalmazná önt azonnal, mert tökéletesen beszél spanyolul. Több jelentkező is akadt erre az állásra, de közülük egyik sem rendelkezik spanyol nyelvtudással. Anyámnak kellemetlen, hogy nem beszélhet az anyanyelvén, annak ellenére, hogy jól megérteti magát németül, angolul és franciául is. Ha volna szíves odalent várakozni egy keveset, hálára kötelezne bennünket.

Heinz könnyedén meghajolt.

– Ahogy parancsolja, nagyságos kisasszony. Várok. Mérlegeljenek csak nyugodtan.

És mély meghajlással elhagyta a szobát.

A Senora ingerülten összecsapta a kezét, amikor kettesben maradt a lányával,

– Miért engedted elmenni, Mercy? Egy ilyen vonzó, szimpatikus férfit! Azonnal megnyerte a bizalmamat. Hogy sérthetted meg azzal, hogy ellenőrizzük a referenciáit? Ezt nem kellett volna megtenned, és elküldeni sem kellett volna. Nekem tetszik, és őt fogadom fel, senki mást.

Mercy mosolyogva átkarolta édesanyját:

– Kicsi mamia, nyugodj meg, nem fog elszaladni. Ott ül lent az előcsarnokban, és várja, hogy hívassuk. Hidd el, ő maga is szívesebben veszi, hogy érdeklődünk róla, és nem fogadjuk fel azon nyomban.

– Hiszen olyan ragyogó bizonyítványai vannak, hogy ezek teljességgel elegendőek!

– De nem kelt jó benyomást, ha azonnal kapva kapunk rajta, mindennemű megfontolás nélkül. Mindig tartani kell bizonyos távolságot.

– Ó, a te hűvös tartózkodásod! Römer úr tetszik nekem, és azonnal a bizalmamba fogadtam. Tudod, hogy az egész lénye édesapádra emlékeztet?

Mercy megdöbbent. Hát ezért volt ez a férfi annyira kellemes és szimpatikus, mert a viselkedése édesapjáéhoz hasonlított? Ezzel magyarázható tehát az a különös érzés, amelyet Heinz Römer kiváltott benne. E felismerés kapcsán kissé meg is nyugodott.

– Mamia, azért, mert ő is német férfi?

– Mindenesetre ő is igen megbízhatónak látszik. Édesapád mindig azt mondta nekem, amikor valaki első látásra elnyerte a szimpátiámat: „Bizonyára jó ember lehet, hiszen a gyerekek és a kutyák ezt azonnal megérzik.” Állandóan így ugratott. De annak ellenére, hogy kicsit úgy kezelt, mint egy gyermeket – és te is gyakran így bánsz velem, pedig az édesanyád vagyok-, bízott gyermeki ösztöneimben. És ez az ösztön most világosan és nyomatékosan jelzi: ő a mi emberünk, senki más. Hát egy csöppet sem tetszett meg neked, te szörnyen józan Mercedes?

A lány elgondolkodva nézett maga elé.

– De igen, nagyon rokonszenves nekem is, és én is úgy gondolom, nem találunk senkit sem, aki nála jobban megfelelne arra az állásra, amit felajánlottunk. De elővigyázatosnak kell lennünk, nem szabad, hogy egyedül a rokonszenv vezéreljen a döntésünkben. Apus szavaihoz kell igazodnom, aki most azt követelné tőlem, hogy megfontoltan vizsgálódjam és mérlegeljek. Ne feledd, hogy egyedülálló nők vagyunk, és már többen pórul jártak csak azért, mert a megérzéseikre hallgattak.

– Nos, rendben. Hívd fel telefonon a megadott urakat, sőt, a spanyol konzulátust is. Meggyőződésem, hogy csupa jót és szépet fogunk hallani Heinz Römerről. De ugye akkor végre elégedett leszel, és felfogadjuk őt azonnal?

– Igen, mamia.

Mercy először Bergt professzort hívta fel, és ragyogó jellemzést kapott Römer úrról. Majd Konstantin Rohwald néhány rokona következett, akik ugyancsak a legjobbakat mondták. Felhívott még néhány további urat, végül a spanyol követséget. Mindenhonnan csak a legkedvezőbb információkat kapta.

Mercy nagyon örült a jó híreknek, titkon talán még édesanyjánál is jobban. Lelke szabadon szárnyalhatott, mert hallgatott édesapja intő szavára, és óvatosan viselkedett, pedig a legszívesebben saját megérzésére hagyatkozott volna.

Egy órába sem telt, és Mercy már küldte is le Pedrót a szálloda előcsarnokába: kérje meg azt az urat, aki az imént náluk volt, és most odalent várakozik, hogy szíveskedjék felfáradni hozzájuk. Pedro szolgálatkészen szedte a lábát, arca ragyogott arra a gondolatra, hogy végre egyszer úgy teljesítheti úrnője utasítását, hogy nem kell hozzá semmiféle közvetítő személy.

Heinz Römer lent ült az előcsarnokban, és úgy tett, mint aki újságot olvas. De fogalma sem volt, mit tart a kezében: Bensőjében harc dúlt. Maga sem tudta, mit reméljen, mit kívánjon. Egyszer forrón vágyott

arra, hogy megkapja ezt az állást, hiszen rettenetesen fontos volt számára, hogy legyen végre munkája, másszor vacogva gondolt arra, hogy el kellene menekülnie a végzete elől, ami Mercy Nordau rendkívüli személyében fenyegeti. Hogyan fogja kibírni, hogy ennek az elbűvölő teremtésnek ő nem lesz egyéb, mint égy használati tárgy, ami csupán arra hivatott, hogy a lány és édesanyja kényelméről gondoskodjék.

És mégis ülve maradt, tovább olvasta ugyanazt a mondatot, ki tudja hányadszor már, anélkül hogy felfogná, mit is jelent.

Összerezzent, amikor egyszer csak Pedro állt mellette, és spanyol nyelven közölte vele, hogy az úrnői kéretik, szíveskedjen felfáradni.

Egy leírhatatlan érzés cikázott át rajta, de nyugalmat erőltetett magára, még csevegett is Pedróval egy kicsit spanyolul, amiért az inas rendkívül hálás volt. Pedro felkísérte, és kisvártatva már ott is állt a két úrihölgy előtt.

Közölték vele, hogy alkalmazni kívánják. A szíve ekkor úgy zakatolt, hogy komoly erőfeszítésébe került uralkodni magán. Legszívesebben kiáltott volna örömében – és nemcsak azért, mert újra van állása. A senora szavainak különösen örült. Az úrhölgy nem rejtette véka alá, hogy Heinz elnyerte a tetszését Ez a rokonszenv kölcsönös volt, de a férfinak nem ez volt a legfontosabb. Számára az volt a mérvadó, hogy Mercy Nordau hajlandó a személyét elviselni, az élete részévé válhat, s ezentúl a nap minden órájában a közelében tartózkodhat.

Heinz észrevette már, hogy anya és leánya között fordított viszony uralkodik. A leány volt a megfontoltabb, érettebb gondolkodású és nyugodtabb. Hiszen ő volt az, aki az anyja akaratával szembeszegülve ellenőrizni kívánta a referenciáit. Meglepte, hogy egy fiatal lány ennyire elővigyázatos.

Mikor újra ott állt Mercy előtt, már egészen biztos volt abban, hogy ez a fiatal hölgy a kelleténél nagyobb befolyást fog gyakorolni az életére, s ez szinte félelemmel töltötte el. Ennek ellenére kifejezetten örült annak, hogy megkapta az állást.

Mercy a legnagyobb nyugalommal közölte a férfival, hogy a legkitűnőbb véleményeket ismerték meg vele kapcsolatban, és hozzátette:

– Édesanyám attól félt, hogy megbántom azzal, ha utánanézek a referenciáinak. Remélem, nem veszi tőlem rossz néven, és megérti a helyzetünket. Akinek tiszta a lelkiismerete, annak nem kell semmitől sem tartania. Szegény megboldogult édesapám mondta mindig, hogy

ne bízzak még az emberekben feltétel nélkül, és tetteimet ne a megérzéseim vezéreljék.

– Kegyed tökéletesen cselekedett, senorita. Egyáltalán nem éreztem magam megbántva, mivelhogy nem ismerhetnek még annyira, hogy saját maguk ítélhessenek meg.

– Látod, mamia? – kérdezte Mercy mosolyogva. Majd Heinzhez fordulva folytatta:

– Uram, volna szíves megnevezni a feltételeit, és tájékoztatni bennünket fizetési igényéről?

Heinz megnevezte azt az összeget, amelyet Konstantin Rohwaldtól kapott. Kérte a hölgyeket, hogy közöljék, ha túl magasnak találnák. – De ők azonnal beleegyeztek abba, hogy ebben a nagyságrendben honorálják a munkáját.

Egy ideig elcsevegtek még, és a hölgyek úti céljaikról is tájékoztatták újdonsült kísérőjüket. Heinz tett is mindjárt néhány praktikus javaslatot, melyek bizonyos átszervezést vonnak maguk után, ugyanis néhány helyszínt úgy választottak meg, hogy ott a megadott időszakban nem történik semmi figyelemre méltó esemény, s ezért meglehetősen unalmas lenne ott a látogatás. A hölgyek ezekből a javaslatokból levonhatták azt a következtetést, hogy Heinz Römer a legteljesebb megelégedésükre fogja betölteni munkakörét.

Szívesen vállalta azt is, hogy senora Nordau mellett a személyi titkári teendőket is ellássa.

Az asszony önfeledt gyermekként cseverészett vele, elpanaszolta, milyen szörnyű kellemetlenségei támadtak már ez idáig, és nyíltan megvallotta, mennyire boldog, hogy a továbbiakban ezeket a súlyos terheket áthelyezheti a férfi erős vállaira.

Mercy továbbra is tartózkodóbb maradt, de a fiatalembernek nagyon tetszett ez a büszke, fegyelmezett viselkedés. Nem szerette az elkényeztetett nőket.

A beszélgetés során kiderült, hogy a hölgyek nem Spanyolországban, hanem Mexikóban élnek, és a senora megkérdezte:

– Visszakísérne bennünket Mexikóba, miután befejeztük az utazást?

Heinz mosolyogva meghajtotta magát. Mosolya egyaránt tetszett anyának és lányának. Megerősítette a bizalmukat.

– Megtiszteltetés lenne számomra, ha elkísérhetném a hölgyeket Mexikóba. Habár Észak- és Dél-Amerika nagy részét bejártam, abba az országba még nem jutottam el.

– Akkor feltétlenül velünk kell jönnie, senor Römer! Talán végleg nálunk marad. Odahaza is égető szükségem lenne egy ügyes titkárra,

akiben teljesen megbízhatom. A férjem halála óta nagyon súlyos felelősség nehezedik rám, és nincs egy olyan ember a közelünkben, akiben tökéletesen megbízhatnánk – mondta a senora élénken.

Heinz Römer egyre inkább elnyerte a tetszését.

A fiatalember nyíltan, komolyan nézett az asszonyra.

– Remélem, meg tudok felelni az elvárásainak, senora. ígérem, igyekezni fogok, hogy méltó legyek a bizalmára. Ha elégedett lenne velem, és végleges állást kapnék önnél, az nagy örömmel töltene el. Előbb azonban alaposabban meg kell ismernie – mondta, aztán felállt, és egy zsámolyt tett a senora talpa alá. Észrevette, hogy az aprócska asszony hiába keres támasztékot a lábának.

A hölgyek örömmel nyugtázták az apró, magától értetődő figyelmességet.

– Először járnak Európában?

– Igen, eddig még nem keltünk át az óceánon – felelte Mercy. – Édesapám német származású volt. Mindig szeretett volna a családjával Európába és mindenekelőtt Németországba utazni, hogy mi is megismerhessük. Amikor először terveztük az utat, kitört a háború, és le kellett mondanunk a tervünkről. Később politikai zavargásokról hallottunk, ezért nem volt kedvünk útra kelni. Így aztán Amerikában utazgattunk, jártunk északon és délen. Apa elvitt minket a Hawaii-szigetekre és Japánba is. Amikor ismét elhatároztuk, hogy áthajózunk az öreg kontinensre, apa életét vesztette egy autóbaleset következtében. A gerince sérült meg, és három nap múlva meghalt.

A lány elhallgatott, mert megrohanták a szomorú emlékek. Heinz észrevette, hogy a hűvös magabiztosság mélyen érző szívet takar. Édesanyja folytatta:

– Meg kellett ígérnem a férjemnek, hogy mikor a lányunk betölti a huszadik életévét, elkísérem Európába, mindenekelőtt Németországba, a hazájába. Tovább már nem halaszthattuk ezt az utazást. És most itt vagyunk. De nem szoktunk ahhoz, hogy kíséret nélkül utazzunk. Házunk egyik barátja javasolta: fogadjunk fel egy útimarsallt. Őszintén szólva azt hittem, hogy csak terhünkre lenne, és nem fogadtuk meg barátunk tanácsát. De be kellett látnunk, hogy ez így nem mehet tovább.

– Én egyedül is boldogulnék – vette át a szót Mercy – de édesanyám nem engedi, hogy segítsek. Meg akar kímélni a bosszúságoktól. Ő sem foglalkozhat azonban minden kellemetlen apróságggal. A maga feladata lesz, hogy levegye a válláról ezeket a terheket. Az oltalma alá helyezzük magunkat.

– Ez nem csupán kötelesség, hanem öröm is lesz számomra. Kérem, sorolják fel, mely országokba szeretnének ellátogatni, hogy pontos útitervet készíthessek. Ezután semmi sem fogja megzavarni a nyugalmukat – jelentette ki Heinz határozott hangon.

Mercy elővette a jegyzetfüzetét, amelybe nagyjából felírta az utazás állomásainak sorrendjét.

– Kérem, jegyezze, az egészet fel fogom olvasni.

Heinz előhúzta a noteszát, és várakozásteljesen nézett a lányra. Örült, hogy ismét zavartalanul gyönyörködhet a bájos arcban.

Mercy olvasott, a fiatalember pedig néha közbeszólt, ha úgy vélte, hogy egyes helyekre kedvezőtlen időpontban érkeznének. A Riviérára az eredeti tervek szerint akkor látogattak volna, amikor ott minden csendes és kihalt, Párizsba pedig nyáron akartak menni. Heinz javaslatára megcserélték a sorrendet. Tavaszra Észak-Olaszországot, húsvétra Rómát választották, aztán Firenzét, Velencét, Triesztet, Abbáziát és Raguzát jelölték ki. A Balkán államai és Oroszország nem érdekelte a hölgyeket, ezért Heinz azt indítványozta, vegyék fel az útitervbe Bécset is, és onnan utazzanak nyár elején Tirolon és Bajorországon keresztül Svájcba, ahonnan Hamburgba mennének, majd pedig Angliába. A szigetországból gőzhajón elutaznának Skandináviába, aztán visszatérhetnének Angliába. Mivel a hölgyek feltétlenül német gőzösön akartak átkelni az óceánon Mexikóba, az utolsó állomás Bremerhaven lesz, és onnan indulnak majd haza.

Anya és lánya elégedetten mosolygott. Egykettőre kialakult a pontos útiterv. Néhány hétig még Berlinben akartak maradni, hogy aztán Kölnben megnézzék a híres dómot, amelyről Mercy édesapja olyan sokat mesélt.

Heinz Römer feltett még néhány kérdést, hogy mindennel tisztában legyen. Miután mindent megvitattak, a fiatalember elmosolyodott.

– Nos, most már ismerem az összes kívánságukat. Ettől kezdve nem kell vesződniük semmivel. Mindenről idejében gondoskodni fogok.

Nagyon örült, amikor megtudta, hogy a hölgyek még két hétig a városban maradnak. Így nem kell kapkodva búcsút vennie a húgától. Aztán még egyszer láthatják egymást, amikor Berlinen keresztül Hamburgba utaznak. Ez némi vigaszt nyújt majd a kicsi Christának.

Mercy Heinz Römerre bízta, hogy írja meg a szabályszerű munkaszerződést.

– Bizonyosnak kell lennünk abban, senor Römer, hogy az utazás egész időtartama alatt számíthatunk a szolgálataira. Nem szeretném mamiát kitenni egy újabb változásnak. Körülbelül tíz hónap múlva

Utazunk haza, tehát a szerződés egyelőre egy évre szóljon. Természetesen megtérítjük az útiköltségét vissza, Németországba, ha az óv leteltével nem kívánna hálunk maradni. Amennyiben az alkalmazásunkban marad, akkor új szerződést kötünk. Amint mamia már említette, otthon is nagy szüksége lenne megbízható titkárra. Túlzottan leterhelt Doxanán, így hívják a birtokunkat, van ugyan jószágigazgatónk, két intézőnk és egy sereg alkalmazottunk, de mivel a birtokhoz gyárak is tartoznak – cukorgyár, sörfőzde és egyéb üzemek –, továbbá ló- és marhatenyésztéssel is foglalkozunk, jut elég munka anyának is.

– Mondd inkább azt, hogy neked, Mercy! A legtöbb ügyben te intézkedsz helyettem, én alig ismerem ki magam. Neked is szükséged van azonban segítségre. Higgye el, senor Römer, ha maga valóban olyan megbízható ember, mint amilyennek rövid ismeretségünk alapján vélem, akkor életre szóló alkalmazást találhat nálunk. A jószágigazgátónk gyanús nekem, pedig tiszte szerint ó lenne a legfőbb támaszom. Talán tévedek, de az az érzésem, hogy nem makulátlanul becsületes. El sem tudja képzelni, mekkora kincs lenne számomra valaki, akiben teljes mértékben megbízhatom. Lehet, hogy éppen maga lesz ez az ember.

Heinz Römer szeme felragyogott, de nemcsak e szavak hallatán, hanem mindenekelőtt Mercedes Nordau bizalmat árasztó pillantásától, amellyel édesanyja szavait nyugtázta.

– Nem merek már most örülni annak a kegynek, senora, hogy hosszú távon a szolgálatában állhatok. Először jobban meg kell ismerniük.

– Lenne kedve örökre Mexikóban maradni? – érdeklődött a senora élénken.

Mercy szeme ugyanezt kérdezte.

Heinz habozott egy pillanatig, aztán nyugodtan és eltökélten válaszolt.

– Otthonomnak érzem majd azt a helyet, ahol megélhetést találok, dolgozhatom, és hasznossá tehetem magam.

– Nos, majd meglátjuk vágott közbe a lány gyorsan.

Egyelőre fogalmazza meg az egy évre szóló szerződést, hogy aláírhassuk.

– Kérem, már holnap költözzön ide, a szállodába. Foglalunk magának egy szobát. Remélem, reggeltől máris a rendelkezésünkre áll- jelentette ki a senora,

Heinz felemelkedett.

– Reggel kilenc órakor itt leszek. Addigra elintézem a dolgaimat. Pedro majd megmondja, mikor tehetem tiszteletemet a hölgyeknél.

– Igen, Pedro várni fogja, és gondoskodik a szállásáról – mondta senora Nordau, és kezet nyújtott új alkalmazottjának.

Heinz tisztelettel kezet csókolt az asszonynak, udvariasan biccentett a lánynak, aztán távozott.

Heinz Römer mélyet lélegzett, amikor az Adlon Szállodából kilépett a szabadba. Lassan, szinte félálomban sétált végig a hársfák alatt. Életének újabb szakasza előtt állt, s úgy érezte, hogy reggel, miután belépett a szállodába, új emberré vált. Valami erős befolyást gyakorolt rá, és megingott a lelki egyensúlya. Valami? Talán Mercedes Nordau fényesen csillogó szürke szeme?

Heinz hátravetette a fejét. Félre az ábrándozással! Új, előnyös állást talált, minden egyéb lényegtelen. Úrnői mindenesetre rendkívül rokonszenvesek. Az anyával könnyű dolga lesz, állapította meg magában, jóindulatú, hirtelen természetű, olyan, mint egy vidám gyerek, de gyenge akaratú. A lány azonban határozott jellem. Pontosan tudja, mit akar. A belőle áradó titokzatosság vonzotta, ugyanakkor zavarba is ejtette a fiatalembert. Bizonyosra vette, hogy nem olyan hűvös és visszafogott, mint-amilyennek látszani szeretne, ezt elárulta néha szép szájának rándulása. A mély érzések sem hiányoznak a lelkéből, ez kiderült, amikor az édesapjáról beszélt, akit bizonyára nagyon szeretett.

Szép, veszélyesen szép lány egy férfiember számára, akinek ifjonti vér folyik az ereiben, s akit nem óv más asszony iránti elkötelezettség. Ezzel az észbontóan gyönyörű teremtéssel kell majd nap mint nap, az utazással együtt járó meghitt közelségben élnie? Öröm lesz szolgálnia, de képes lesz-e nyugodtan és fegyelmezetten viselkedni?

Nem szabad álmodoznia. Kezdettől fogva tisztában kell lennie azzal, hogy nem jelent többet a lánynak, mint akármely alkalmazott. Óriási szerencse már az is, hogy a rendelkezésére állhat. Még mielőtt kimondaná, a szeméből olvashatja ki a kívánságait, az úton pedig oltalmazója lehet.

Természetesen a lánynak jóval kevésbé lesz szüksége védelmezőre, mint törékeny, gyenge édesanyjának, aki fegyelmezetlenebb, temperamentumosabb, sokkal éretlenebb és könnyelműbb volt gyönyörű leányánál.

A férfi ismét mély lélegzetet vett.

Rögtön az elején tisztáznia kell magában, hogy ő nem lehet a lány számára több egy fizetett szolgálónál, aki köteles munkaadójának

minden óhaját teljesíteni, Konstantin Rohwalddal sem volt egyszerű utazni; nagyon robbanékony és szeszélyes ember volt, aki pillanatnyi hangulatát követve hol ÍI legnagyobb luxust igényelte, hol pedig a legelhagyatottabb pusztaságba hajszolta mindkettőjüket. Egyszer sziporkázó társalgó, másszor pedig némán magába forduló, de mindig lelve ezer tervvel. Heinz Römer tökéletesen alkalmazkodott hozzá, mindig jól kijöttek egymással, és kettejük viszonyában Rohwald úr nagyvonalú hozzáállásának köszönhetően egyáltalán nem érződött a főnök-beosztott kapcsolat. Ahogy előző munkaadója hangulatváltozásaihoz igazodott, ugyanúgy kell majd úrnői legbelsőbb énjét kiismerve cselekednie, anélkül hogy saját egyéniségén bármilyen erőszakot tenne. Szóval, új állásában is rendben lesz minden, sikerülnie kell. Lehet, hogy bizonyos esetekben kevésbé jól mennek majd a dolgok, mint Konstantin Rohwald szolgálatában, de más esetekben talán még annál is jobban. De emiatt felesleges aggódnia. Az viszont nagyon fontos lesz számára, hogy szívét kordában tudja tartani, nehogy a kelleténél hangosabban dobogjon a fiatal úrnő jelenlétében.

Hát, majdcsak összeszedi magát. Ez a mai döbbenet csakis azért lehetett úrrá rajta, mert először pillantotta meg a minden képzeletet felülmúlóan gyönyörű senorität. Ma még teret engedhetett elragadtatásának, hiszen ma még független, szabad ember. Holnap tiszta fejjel áll majd úrnője elé, és ha többször láthatja, idővel biztosan hozzászokik káprázatos szépségéhez.

A mai napon amúgy is kissé zaklatottabb volt, már csak azért is, mert végre talált magának egy munkalehetőséget, és ez nagyon jónak ígérkezett. Ezt már-már nem is remélte, így most egy évre biztosított a jövedelme, talán hosszú távon is, amennyiben sikerül munkájával kivívnia a két úrhölgy elismerését. Valóban egy életre szóló alkalmazás küszöbén állna?

Odaát Mexikóban sem lehet olyan rossz az élet. Ha nélkülözhetetlenné válna senora Nordau számára Mexikóban is, akkor ott, a nagy birtokon akár gazdálkodhatna is. Ez valóban óriási szerencse lenne!

„De nem szabad már most ilyesmire gondolnom, mert talán csak légvárakat építek!” – beszélte le magát a további ábrándozásról Heinz.

Mit fog Christa mindehhez szólni? Természetesen örül majd annak, hogy végre újból el tudott helyezkedni, de ismételt elutazásával nagy bánatot fog okozni kis húgának. Az lesz a legjobb, ha egyelőre csak az éves szerződésről számol be, s a jövőbeni reményeit meg sem említi. Úristen, ha tényleg sikerülne életre szóló munkalehetőséghez jutnia,

magához vehetné Christát, hogy végre kellemes életet biztosíthasson számára. Ki tudja, talán még elfeledett spanyol nyelvtudását is felfrissítheti. Biztosan könnyen beilleszkedne, hiszen húgocskája nagyon alkalmazkodó. No de félre az álmodozással, még nagyon távol van mindez. Először legyen meg az éves szerződés, ez már önmagában is óriási szerencse. És minden további már a Jóisten akaratán múlik, aki mindig megsegítette. Talán ezután is így lesz.

Ezzel abbahagyta Heinz Römer a töprengést, és azon kezdett el gondolkodni, vajon megvan-e mindene ahhoz, hogy betöltse új munkakörét. Felsőruházattal bőséggel el volt látva, hála Istennek, fehérneműje is elegendőnek bizonyult. Néhány apróság hiányzott csupán, amit még nem vásárolt meg, mert nagyon figyelnie kellett, mire adja ki a pénzét. Most azonban ezeket is be kellett szereznie.

Útközben megvette gyorsan a hiányzó dolgokat, majd hazasietett kis húgához, hogy vele ebédeljen. Sokáig ez lesz az utolsó közös étkezésük, gondolta.

Christát már otthon találta. A lány várakozásteljes izgalommal nézett a bátyjára.

– Ó, Heinz, már annyira izgultam. Bergt professzor említette, hogy egy hölgy érdeklődött felőled. Csak nem a spanyol senora volt?

A fiatalember bólintott, és magához ölelte húgát.

– De igen, Christa. Vagyis mexikói senora. Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Felvettek!

Leültette maga mellé húgát a kanapéra, és mindent elmesélt sorjában. Csak arról nem számolt be, hogy senorita Nordau milyen mély benyomást gyakorolt rá. A leány lélegzetét visszafojtva hallgatta, s bájos arcocskáján örömteli boldogság és sajnálkozás váltakozott. Ez a két érzés viaskodott a lelkében. Egyrészről teljes szívéből kívánta, hogy Heinz sikerrel járjon, másrészről rettenetesen fájlalta, hogy ismét el kell válniuk.

De ezúttal is, mint mindig, bátran elfogadta a helyzetet, s így szólt, megfogva bátyja kezét:

– Teljes szívemből kívánom, hogy szerencsés legyen számodra ez a szerződtetés, drága Heinz. Még akkor is, ha kissé szomorú vagyok amiatt, hogy újból hosszú időre el kell szakadnunk egymástól. Vigasztal azonban az a tudat, hogy a két úrihölgy társaságában biztosan nem kell megélned olyan viszontagságokat, mint Konstantin Rohwald mellett.

– Nem, Christa, ezúttal valóban csupa civilizált helyre utazunk, de… – itt elhallhatott, mert azt akarta hozzátenni: „hogy valóban kevésbé

veszélyes lenne, azt kétlem.” Ám szerencsére még kellő időben észbe kapott, és ehelyett így folytatta:

– Talán mégsem lesz sokkal könnyebb a két úrnő minden óhajának eleget tennem.

– Nem elég szimpatikusak?

– Több mint szimpatikusak, nagyon szívélyesek.

És Heinz elsorolta, mi tetszett különösen a hölgyekben, anélkül hogy Mercy szépségét ecsetelte volna. Christa mosolyogva bólintott:

– Nos, amit az úrhölgyekről elmeséltél, igencsak megnyugtatott. És te biztosan megállód a helyedet mellettük. Nincs tovább mit fontolgatnunk, én pedig ígérem, hősiesen viselem majd újabb elszakadásunkat. Hidd el, minden a legnagyobb rendben lesz.

Étkezés után Christának vissza kellett mennie a laboratóriumba. Ebédidejének nagy részét az oda-vissza utazással kellett töltenie. Heinz elkísérte a villamosig, s megígértette húgával, hogy az estét fenntartja számára, mert nagyon valószínű, hogy hosszú távolléte előtt ez lesz az utolsó alkalom, amelyet együtt tölthetnek. Ha úrnői még két hétig Berlinben maradnak is, akkor sem valószínű, hogy szabaddá tehetné magát még egyszer.

Érzékeny búcsút vettek egymástól. Heinz visszavonult a lakásába, hogy elkészítse a munkaszerződést, és összecsomagolja a holmiját. Még el kellett intéznie egyet-mást a városban is, így hamar eltelt a délután, s éppen hogy el tudta végezni a legszükségesebb teendőket.

Este ismét meglátogatta a húgát. Szívélyes szavakkal megkérte Schwalbe asszonyt, hogy vegye gondjaiba távollétében Christát, úgy, ahogyan ezt eddig is tette. Az idős hölgy megígérte, és sok szerencsét kívánt az új megbízatásához. Heinz számára nagy megkönnyebbülés volt, hogy nem kellett kis húgát teljesen magára hagynia. Feltett szándéka volt, hogy Bergt professzort is felkeresi, és megkéri, viselje továbbra is szívén Christa sorsát.

Egészen tizenegyig elidőzött a húgánál, majd a testvérek bensőséges búcsút vettek egymástól, mert nem lehetett tudni, látják-e még egymást Heinz elutazása előtt.

Másnap reggel Heinz Römer bőröndjeivel együtt megjelent az Adlon Szállodában. Pedro, az inas sugárzó arccal fogadta az előcsarnokban. Felvezette Heinzet a számára foglalt szobába, amely ugyanazon az emeleten volt, mint a hölgyeké, közel a lakosztályukhoz. A senora óhajtotta így, hogy bármikor a rendelkezésükre állhasson.

Pedro leplezetlenül kimutatta örömét afelett, hogy ez a spanyolul beszélő, rendkívül szimpatikus úr az egész: európai utazás alatt

mellettük lesz. Úrnői már elmondták neki, hogy Heinz Römert felfogadták útimarsallnak. Nagyon boldog volt, hogy a férfi spanyolul beszélt vele, és azonnal felajánlotta szolgálatait Heinznek. A fiatalember elhárította:

– Úrnői bizonyára várják, Pedro – mondta.

De Pedro rázta a fejét:

– Nem, nem, a senora még ágyban fekszik, s a senoritának Juanita, a komorna segít öltözni. Jelenleg nincs az úrnőknek semmi óhajuk. Egyáltalán, az utazás során alig van rám szükségük. Itt a szálloda egész személyzete körülöttük sürög-forog a busás borravaló reményében. Így számomra nem jut sok feladat, s ezért a senora megparancsolta, hogy álljak az ön rendelkezésére az egész utazás során. Én nagyon boldog lennék, ha visszatérnénk már Doxanába, mert nincs annál szebb hely a világon, és ott nem vagyok ennyire felesleges.

így fecsegett Pedro, és minden teketória nélkül hozzálátott Heinz bőröndjeinek kicsomagolásához. Az öltönyöket gondosan vállfára téve beakasztotta a szekrénybe, még gondosan ki is simítgatta, nehogy ránc maradjon bennük.

– Ugye, már régóta áll senora Nordau szolgálatában? – kérdezte Heinz.

– Húsz éve... azaz eredetileg senor Nordau inasa voltam. De sajnos ő már több mint két éve meghalt. Hogy milyen egy igazságos, jó ember volt! Mindnyájan szeretve tiszteltük. Nekem röviddel a halála előtt azt mondta: Pedro, ne hagyd el úrnőidet, és szolgáld őket továbbra is olyan hűséggel, mint engem. Mindnyájan vigasztalanok voltunk, hogy meg kellett halnia. Mindnyájan, higgye el, akik ismertük őt. Aki teljesítette a kötelességét, annak jó sora volt nála. De ez az úrnőknél sincs másként. Doxanában mindenkinek az jár, amit megérdemel, erről biztosíthatom.

– Doxana az úrhölgyek birtoka?

– Igen, uram. Ámulni fog, ha meglátja! Sehol a világon nincs párja, olyan szép.

Heinz mosolyogva hallgatta az inas fecsegését, addig, amíg a szülőföldjéről és mellékes dolgokról beszélt. De amikor az úrhölgyekről kezdett volna pletykálkodni, leintette. Nem akart a hölgyekről az inassal társalogni, vagy éppen egyes tulajdonságaikról informálódni.

Tizenegy óra tájban a komorna hívta Pedrót. Az inas kisvártatva visszajött.

– A senora kéreti.

Heinz Römer követte. Pedro ugyanabba a szalonba kísérte, ahol már tárgyaltak. A hölgyek is jelen voltak. A senora örömmel fogadta, és igen

előzékenyen üdvözölte. Mercy ugyanolyan nyugodt és visszafogott volt, mint előző nap, de nem viselkedett barátságtalanul.

Heinz bemutatta a hölgyek kívánsága szerint megfogalmazott szerződést, amelyet a senora azonnal, olvasatlanul alá akart írni. Mercy azonban a legnagyobb nyugalommal kivette kezéből az iratot, és kellő alapossággal végigolvasta. Majd édesanyja elé tette, és mosolyogva rábólintott. A senora bűntudatosan megrázta a fejét, majd aláírta. Megint zavarba ejtette lányának józansága. Végül Heinz Römernek nyújtotta oda a munkaszerződést.

– Nos, senor Römer, most önön a sor.

A fiatalember ráhajolt a papírra, és elhelyezte jellegzetes aláírását a senoráé alatt. Az egyik példányt Mercedes vette magához, a másikat pedig átnyújtotta az új alkalmazottnak. Majd megszólalt az édesanyja:

– Szeretnénk ellátogatni a Sanssouci-kastélyba, senor Römer. Kérem, legyen a kísérőnk és vezetőnk. Bizonyára tud mesélni néhány érdekességet a nagy porosz uralkodóról, Frigyesről, akiről a férjem oly gyakran beszélt. Ismeri a Sanssoucit?

– Igen, senora. Mialatt a potsdami mezőgazdasági főiskolán tanultam, többször megfordultam a kastélyban. Sok, a porosz királyra emlékeztető látnivaló akad ott. Ha érdekli önöket, szívesen megmutatom.

– Főiskolára járt? Mezőgazdának készült? – kérdezte Mercy.

– Valóban ez volt a tervem, de a háború miatt félbeszakadtak a tanulmányaim. Utána pedig nem voltam abban a helyzetben, hogy folytathassam a főiskolát.

– A háborúban veszítette el az édesapját? – kérdezte a lány együtt érzőén.

– Igen, tífuszt kapott az általa vezetett tábori kórházban.

– Hogyan került német orvos létére Spanyolországba? – érdeklődött a senora.

– A spanyol király hívta Madridba, hogy operálja meg a családja egyik tagját. Apám már azelőtt is sikerrel hajtott végre hasonló műtéteket, és ezt a beavatkozást is siker koronázta. Nem sokkal ezután a királyi, ház egy másik tagja is ugyanettől a betegségtől szenvedett, és apám őt is megmetette. A király akkor Madridba kérette édesapámat, és udvarában orvosként alkalmazta. A madridi doktorok áskálódtak ellene, de az uralkodó ennek ellenére Őt hívatta, ha valaki komolyan megbetegedett a családban. Magától értetődően az udvari körök is egyre gyakrabban vették igénybe a szolgálatit. Édesanyám velem együtt követte apámat Madridba. Én négyéves voltam akkor.

– A háború kitörésekor aztán valamennyien visszatértek Németországba?

– Én már két évvel előbb hazajöttem, hogy megkezdjem főiskolai tanulmányaimat, A családom tagjai nem sokkal a háború kitörése után érkeztek vissza. Apám kötelességének tartotta, hogy orvosként szolgálja a hazáját. De nem akarom tovább untatni a hölgyeket a személyes ügyeimmel! Induljunk azonnal a Sanssouciba?

– Igen. Berlini tartózkodásunk idejére autót béreltünk. Pedro már intézkedett is, és a kocsi előállt.

Heinz lekísérte a hölgyeket az autóhoz, segített nekik a beszállásnál, majd gondosan takarót terített a térdükre. Pedro a sofőr mellé ült, Heinz pedig úrnőihez, a hátsó ülésre. Már az utazás alatt felhívta a figyelmüket a város néhány nevezetességére.

A Sanssoucihoz menet a régi szélmalom mellett kellett elhaladniuk, aztán elérték a kastélyt. Mielőtt beléptek volna, Heinz az épület elé vezette a hölgyeket, hogy megcsodálhassák a park és a teraszok elébük tároló látványát. A fiatalember minden szava és tette a legnemesebb úri modorról tanúskodott.

A kastély megtekintése után a senora a parkba kívánkozott. Finom, tűsarkú cipőiben ez nem volt egyszerű feladat. Heinz magától értetődő természetességgel ajánlotta fel neki a karját. Mercy könnyedén lépkedett előttük, a férfi megigézve követte tekintetével. A karcsú, elegáns jelenség szemét gyönyörködtető látványt nyújtott. Heinz azon töprengett magában, vajon mit szólna a lány, ha sejtené, hogy elragadtatással figyeli. Valószínűleg büszke, gőgös pillantással utasítaná rendre. Lovagias szolgálataival a rendelkezésükre állhat, hiszen azért fizetik, de érzéseit köteles magában tartani, különben megsértené ezt a szép, fenséges teremtést.

A felismerés tűrdöfésként hasított a szívébe. Még sohasem fájt alárendelt helyzete ilyen mélyen, mint most. Soha ezelőtt nem érezte magát ennyire megalázottnak. Össze kellett szorítania a fogát, hogy visszanyerje önuralmát. Hogy juthatnak eszébe ilyen gondolatok? Konstantin Rohwald kísérőjeként érezte-e magát valaha is megalázottnak? Nem, soha. Akkor most miért? Egyszerűen arról van szó, hogy munkát végez, amiért fizetést kap. A hölgyek mindeddig igazán kedvesek és barátságosak voltak. Úgy beszéltek vele, mintha egyenrangúak lennének. A szép senorita pedig biztosan minden férfival ilyen hűvös. Mi nem jut eszébe! Mit akar még? Honnan jönnek hirtelen ezek az érzések, amelyek még sohasem vetettek árnyékot a kedélyére? Dolgozik, kötelességei vannak, félre az efféle tépelődéssel!

Heinz elhessegette magától a nyomasztó gondolatokat. Arcának egyetlen rezdülése sem árulta el a kétségeit. Élénken és látszólag elfogulatlanul csevegett, miközben figyelmesen és előzékenyen vezette a senorát.

Az utolsó lépcsőfordulónál Mercy megállt, és mosolyogva visszafordult.

– Bírod még a sétát, mamia?

A senora elégedetten bólintott.

– Senor Römer olyan ügyesen vezet, hogy szemernyi fáradtságot sem érzek. Rendkívül kellemes, ha az ember ilyen erős karokra támaszkodhat. Nagyon örülök, hogy nem kell egyedül tévelyegnünk. Már csak azért is, mert senor Römer roppant érdekes dolgokat mesél.

A lány elmosolyodott. Ha teljesült a kívánsága, mamia mindig kedves és szeretette méltó volt.

-Akkor sétáljunk tovább a parkban! Kár, hogy már közeledik az ősz. Tavasszal bizonyára sokkal szebb a táj.

– Ezeken a kőlépcsőkön lépkedett mindennap az öreg Frigyes is, igaz, senor Römer?

– Ha Sanssouciban tartózkodott, és nem volt éppen beteg, akkor valószínűleg igen. Ám nem sok ideje maradt a pihenésig azonkívül életének utolsó éveiben gyakran betegeskedett.

– Ennek ellenére tele volt tetterővel. Meséljen egy kicsit azokról az időkről, amikor itt időzött az udvartartásával együtt!

Heinz mesélt Frigyesről, fiatalkoráról, szigorú apjával vívott csatáiról, kedvenc nővéréről és annak szerelmi kalandjáról von Trenk őrnaggyal, valamint az uralkodó kegyeltjéről, Barberináról, az olasz táncosnőről és Voltaire-ről.

Miután a hölgyek megtekintették Sanssouci valamennyi látnivalóját, elégedetten tértek vissza a szállodába új idegenvezetőjükkel megtett első kirándulásukról.

A következő napok is hasonlóan teltek Berlinben és a környékén. Heinz mindenütt megállta a helyét, tökéletes gavallérnak bizonyult. Senora Nordau a lehető legnagyobb elismeréssel szólt róla, ha kettesben maradt a lányával. Teljes mértékben elégedett volt a fiatalemberrel, és gratulált Mercynek a szerencsés választáshoz.

Az egyik nap Mercy mosolyogva átkarolta édesanyját:

– Vigyázz, hogy meg ne hallja a fiatalember, ahogyan áradozol róla, mamia, különben öntelt lesz, és az öntelt emberek borzalmasak.

– Mit nem feltételezel róla, Mercy? A legcsekélyebb hajlama sincs az önteltségre, annál ez a férfi sokkal okosabb. Meg kell mondanom, én

kimondottan örülök, sőt, boldog vagyok, hogy éppen ő került utunkba. Módfelett kedves, szellemdús és kellemes ember. Minden kívánságunkat kiolvassa a szemünkből, készséges és előzékeny, az összes utálatos és kellemetlen dolgot szempillantás alatt elintézi, anélkül hogy ezekkel bennünket a legcsekélyebb mértékben terhelne. Az ő vezetésével minden úgy megy, mint a karikacsapás. Egész valója egyre jobban apádra emlékeztet. Ugyanolyan tökéletes gavallér, mint ő volt.

Leánya osztotta a véleményét, de ezt semmi kincsért nem mondta volna ki olyan nyíltan, mint a senora. Sőt, gúnyosan tartózkodó modort öltött magára.

– Végül is ezért fizetjük, mamia – mondta, és megvonta a vállát. – Mindemellett szerencse, hogy megnyerte a tetszésedet.

A senora harcra készen kihúzta magát ültében.

– Neked talán nem tetszik? Ha olyan fiatal lennék, mint te vagy, fülig beleszeretnék ebbe a férfiba. De te jégcsap vagy. Igen, vedd tudomásul, hogy jégcsap vagy!

Mercy nevetve megcsókolta édesanyját, bár nevetése kissé kényszeredetten csengett.

– Örülj neki, mamia! Szörnyű lenne, ha beleszeretnék az alkalmazottunkba. Ilyesmit sohasem tenne jó ízlésű úrinő.

– Ostobaság, Mercy! Alkalmazott? Úgy teszel, mintha senor Römer inas lenne. Egy ilyen okos, érdekes, művelt férfi mindig egyenrangú fél, függetlenül attól, szegény-e Vagy gazdag. A szegénység elég nagy baj számára, de az én szememben semmi esetre sem hiba. Édesapja sebészorvos volt a spanyol királyi udvarban. Tudod, mit jelent ez? Egy ilyen embert nem nevezünk alkalmazottnak, mert az mértéktelen gőgről tanúskodik.

A lány édesanyja minden egyes szavával egyetértett. A legszívesebben hálásan összecsókolta volna, de büszkesége nem engedte, hogy megtegye. Heinz Römer napról napra mélyebb benyomást gyakorolt rá, ő pedig elszántan harcolt az érzései ellen. Nem gőgből, hanem lányos büszkeségből. Fölényes szavakkal álcázta valódi gondolatait, mindenképpen csak az alkalmazottat akarta benne látni, mert attól tartott, hogy túl sokat jelenthet számára.

Így telt el a két hét. Kitűzték a kölni utazás időpontját. Másnap este hálókocsin készültek elhagyni Berlint. Heinz az utolsó estén néhány órára elkéredzkedett. Elkísérte a hölgyeket az operába, és megígérte, hogy az előadás után értük megy. Christát készült meglátogatni, hogy elbúcsúzzék tőle.

– Nordauéknak egy szóval sem említette, hogy van egy húga. Nem akart a családi ügyeivel terhükre lenni. Sohasem beszélt ilyesmiről anélkül, hogy kérdezték volna, s mivel anya és leánya mit sem sejtett Christa létezéséről, nem is kérdezhettek felőle. Heinz most is csak annyit mondott nekik, hogy az utazás előtt még el kell intéznie egy személyes ügyet. Feltűnt neki, hogy Mercy különös, fürkésző pillantással mérte végig, amikor édesanyjával együtt a férfi bekísérte a páholyukba. Mit jelenthetett ez a kutató tekintet?

Heinz elgondolkodott ezen, de nem jött rá a megoldásra. Mercy ugyanis azon töprengett, hogy az ifjú Römer szíve hölgyétől készül-e búcsút venni. Nem tudhatta, hogy a fiatalember szabad, és eddig csupán egy futó viszonya volt. Még nem ismerte meg a mély, őszinte szerelmet.

A lányt nem hagyta nyugodni a kétség. Egész este kínozta, nem is tudta követni a színpadon zajló eseményeket. Azt sem vette észre; hogy a férfiak csodálattal, a nők pedig irigykedve bámulják. Újra meg újra az a kérdés foglalkoztatta, hová készülhetett Heinz Römer. Kivel lehet most együtt? Ha valóban ahhoz a lányhoz ment, akit szeret, és aki őt viszontszereti, akkor nagyon keserves lehet számukra a búcsú. Heinz Römer bizonyára nagyon boldoggá tudja tenni a szerelmét. Van valami a lényében, ami rabul ejti a nőket. Lám, még az ő kis mamiáját is elbűvölte.

Mercy megpróbált az operára figyelni, de nem járt sikerrel. A színpadon zajló események nem tudták lekötni a figyelmét. Csupán egyetlen kérdés izgatta: kihez mehetett Heinz? Magában így hívta a férfit.

Megsajdult a szíve, és olyan nehéz lett, mint még soha. Nem segítettek a józan érvek, és hiába vetette hátra gőgösen a fejét. Rá kellett gondolnia, rá és arra a lányra, akit megajándékozott a szerelmével.

Heinz az előadás után pontosan értük ment, és Mercy újra megpillanthatta a nemes metszésű arcot. A vér szinte fájdalmasan tódult a szívébe. Kutató pillantásokkal vizsgálgatta a férfit, mintha gyanúja bizonyítékát keresné, de nem vett észre rajta semmi szokatlant. Fellélegzett, amikor arra gondolt, hogy holnap elhagyják Berlint. Hogy miért örül ennek, azt nem indokolta meg magának. A világ minden kincséért sem vallotta volna be, hogy azért, mert attól kezdve biztos lehet benne: Heinz Römer akkor sincs együtt a szerelmével, ha éppen nem tartózkodik a társaságukban.

A fiatalembernek fogalma sem volt arról, miféle gondolatok jártak ifjú úrnője fejében, miközben ő az operából Christához ment, hogy elbúcsúzzék.

Nem akarta, hogy utolsó együttlétükön könnyes szomorúság uralkodjon.

– Ha úgy vesszük, csupán néhány hónapra válunk el egymástól, Christa, nyáron újból Berlinbe jövünk, mert innen megyünk majd tovább Angliába. Ne gondoljunk elválásra. Leírtam neked hozzávetőleges pontossággal az egész útitervünket. A megadott helyekre írjál poste restante levelet, biztosan eljut hozzám, még ha kissé megkésve is. Amennyiben változtatunk az útiterven – a hölgyek azért meglehetősen kiszámíthatatlanok értesítelek.

Christa rábólintott.

– Rendben, Heinz, ehhez tartom magam. De ugye te is írsz olykor?

– Természetesen, amikor csak az időm engedi. A minap felkerestem Bergt professzort egy délelőtti rendelésén, említette?

– Igen, átadta az üdvözletedet. Nagyon örül ő is, hogy ilyen jó állást sikerült találnod.

– Megígérte, hogy továbbra is pártfogol. Ez engem rendkívül megnyugtat. A professzor úr és Schwalbe asszony gondodat viselik, és ez számomra nagy megkönnyebbülés.

A lány mosolyogva bólogatott, könnyeit nehezen tudta visszafojtani.

– Ne csinálj magadnak gondot belőlem, Heinz, tényleg jó kezekben vagyok, és különben is, megszoktam már, hogy egyedül legyek. Minden a legnagyobb rendben lesz.

Heinz azon töprengett, megmondja-e a húgának, hogy új állása esetleg egy életre szól. A senora többször is megemlítette, hogy Doxanán szüksége van valakire, akiben tökéletesen megbízhat. Szóljon erről Christának? Talán megvigasztalná és megnyugtathatná. Végül úgy határozott, hogy beszámol a testvérének erről a lehetőségről.

– Christa, lehetséges, hogy senora Nordau az éves szerződés lejárta után is igényt tart a szolgálatomra. Megkérdezte, lenne-e kedvem Mexikóban élni, mert nagyon nagy szüksége van egy megbízható munkatársra. Ha sikerül a bizalmát elnyernem, könnyen lehet, hogy hosszú évekre elkötelezhetem magam mellette.

Christa sápadtan, de komoly önuralommal hallgatta bátyja szavait.

– Lehet, hogy a tengerentúlon megcsinálod a szerencsédet – jegyezte meg kissé bizonytalan hangon.

Heinzet meghatotta húga bátorsága.

– De nem nélküled – mondta, és szorosan magához ölelte. – Meglátjuk, Christa, talán mindketten megtaláljuk ott a szerencsénket. Egy biztos: ha Nordauék a jelenlegi vagy esetleg még jobb feltételekkel alkalmaznak, akkor utánam jössz Mexikóba. Ugye, te is így akarod?

Christa bizonytalanul nézett a bátyjára.

– Nem lennék a terhedre, Heinz?

– Ilyesmi eszedbe ne jusson. Ellenkezőleg, igen nagy szükségem lenne rád. Nagyon szenvednék egyedül odaát. Egyszer már, végre-valahára, újra együtt kell élnünk, mint régen. A fizetésemből végtére is megengedhetem magamnak, hogy a testvérem mellettem legyen.

– És ha egy szép napon megházasodnál?

Heinz egy pillanatig furcsán elsötétült szemmel meredt maga elé. Lelki szemei előtt megjelent Mercy Nordau karcsú, büszke alakja. A lány ragyogó, világos szemét sokat ígérőén rászegezte. De összeszedte magát. Keskeny, kifejező szája körül határozott vonás jelent meg.

– Biztos, hogy soha nem fogok megnősülni, Christa. Ugye, jössz majd, ha hívlak?

A lány a vonásait fürkészte. Valami idegen kifejezést vélt felfedezni bátyja arcán. Komor pillantása nyugtalanította. Csak most vette észre, hogy megváltozott, mióta ezt az új állást betölti. De nem kérdezett semmit, mert sejtette, hogy bátyjának valami titka van.

– Ha egy napon majd üzensz értem, veled megyek. De most még ne gondoljunk erre, túl szép ez ahhoz, hogy valóra válhasson. Gyönyörű lenne, ha a sors megadná, hogy ismét együtt élhessünk, mint annak idején Madridban, ahol valamennyien boldogok voltunk. Az is idegen ország volt, mégis olyan szép éveket töltöttünk ott, mint amilyeneket Németországban, a szülőhazánkban soha. Bárcsak ne kellene újra, meg újra elszakadnunk egymástól! Nem, effélékről inkább nem is álmodozom, hogy ne fájjon annyira a csalódás.

– Tudnod kell, hogy ott lesz a hazád, ahol én vagyok, ha biztos megélhetést találok mindkettőnk számára. Mondd, ugye nem tartana vissza egy hosszabb tengeri utazás, ha magamhoz hívnálak?

– Mennék hozzád, Heinz, de még mennyire. Ebben biztos lehetsz. Egyelőre azonban annak örüljünk, hogy mindkettőnknek jó állása van, nekem a professzor mellett, neked a mexikói úrhölgyek kíséretében. Mesélj már egy kicsit róluk! Kedvesek hozzád?

Heinz beszámolt a tapasztalatairól, s Christa figyelmesen hallgatta. A férfinak sejtelme sem volt arról, hogy hangja melegebben szólt, amikor Mercyről beszélt, sem arról, hogy a szeme árulkodón felragyogott. Persze Christa mindezt észrevette, és azonnal megértette,

miért is vágott fivére az imént olyan borongós ábrázatot, amikor a nősülés lehetőségeiről faggatta, és mitől olyan más a viselkedése. De tudta, hogy nem hozhatja zavarba. És amikor Heinz elhallgatott, halkan megszólalt:

– Bárcsak láthatnám egyszer Mercyt!

A férfi felegyenesedett.

– Ezt sajnos nem tudjuk már beiktatni, Christa, hiszen holnap reggel indulunk tovább. Talán sikerül nyáron, ha a visszaúton átutazunk Berlinen. Megpróbálom majd, hogy legalább egyszer távolról megláthasd.

– Szép a senorita? – kérdezte a lány anélkül, hogy rápillantott volna bátyjára.

Heinz mély lélegzetet vett.

– Igen, nagyon szép.

Christa rákérdezett a haja színére, a szeme színére, a magasságára és mindenre, ami segíthetett neki abban, hogy képet alkothasson a kisasszonyról. És hogy fel ne tűnjék, mennyire érdeklődik a senorita iránt, rátért a senorára. E témánál Heinz már felélénkült, és vidáman mesélte, mennyire indulatos és meggondolatlan a mama, és milyen gyakran kell az eszes lánynak a saját édesanyját rendreutasítania. Christa vele kacagott, és boldog volt, hogy a bátyja még tud nevetni. Hiszen annyi felesleges gondot csinál magának, éppen őmiatta.

Elérkezett az idő, amikor Heinznek vissza kellett indulnia az operába. Bensőséges szeretettel búcsúzkodtak, és könnyes szemmel néztek egymásra.

– Bátorság, Christa! Nyáron ismét találkozunk, addig pedig olyan gyakran írunk egymásnak, amilyen gyakran csak lehet.

– Igen, Heinz. Vigyázz magadra, és Isten áldjon!

– Isten veled, édes húgocskám!

Még egy csók, még egy ölelés, aztán a fiatalember kiszakította magát a húga karjából, és elsietett. Az előadás vége előtt néhány perccel ért az opera elé.

Feltűnt, neki Mercy szokatlan, fürkésző pillantása, de az okát nem sejtette.

Visszamentek a szállodába, ahol ismét a nagy étteremben vacsoráztak. Heinz ez alkalommal is tökéletes úriembernek bizonyult. Mindig lovagias volt, de sohasem alázkodott meg. Aki együtt látta őket, nem gondolta volna, hogy a magas, daliás, szerfölött elegáns és előkelő fiatalember, aki magától értetődő előzékenységgel gondoskodott a hölgyekről, fizetett alkalmazott.

Senora Nordau felettébb elégedett volt úti kísérőjével és személyi titkárával. Biztonságban érezte magát a védelme alatt, akárcsak Mercy, akivel apja halála óta ez most fordult elő először. Ezt leginkább akkor tapasztalták, amikor idegenek tolakodtak a közelükbe, és mindenáron meg akartak ismerkedni velük. Ilyenkor elegendő volt, ha a hölgyek egy intéssel jelezték, kit találnak ellenszenvesnek vagy kellemetlennek. Heinz értette a módját, hogyan távolítsa el finoman az illetőt, úrnői pedig megkönnyebbülten felsóhajthattak.

Másnap este Heinz a Friedrich utcai pályaudvarra kísérte úrnőit. Anya és leánya számára két egymás melletti hálófülkét foglalt az első osztályon. Ő maga egy idősebb úrral együtt mellettük kapott helyet a másodosztályon. Pedro és Juanita jegye másik kocsiba szólt. A hölgyeket minden készen várta, amikor felszálltak a vonatra: olvasnivaló, édesség, párna, takaró és egyéb apróságok. Csupa olyasmi, ami hozzátartozik a kényelmes utazáshoz.

A szállodában Heinz rendezte a számlát, Nordau asszonynak valóban semmivel sem kellett törődnie, amit módfelett kellemesnek talált. Az ifjú Römernek a hölgyek ékszeresládáira is gondja volt, Mercy fülkéjében helyezte azokat biztonságba.

Miután a vonat elindult, Heinz még egyszer megkérdezte: van-e a hölgyeknek valamilyen óhajuk vagy parancsuk. A senora köszönettel csak annyit kért, küldje be hozzá Juanitát, hogy segítsen átöltöznie. A fiatalember elköszönt, de mielőtt távozott volna, még megemlítette, hogy hálófülkéje szomszédos a senoritáéval. Ha a hölgyeknek szükségük lenne rá, csak kopogjanak át a falon. Ezután elment Juanitáért, majd ő is nyugovóra tért.

Nyugtalanította, hogy egész éjszaka csupán egy vékony fal választja el Mercedestől. Mialatt a vonat a téli éjszakában száguldott, ő álmatlanul feküdt az ágyában és hallgatózott. A zakatolás és a kattogás dacára hallani vélte a lány lélegzését. Ez persze merő képzelődés volt, ki is nevette magát érte. Mercy ennek ellenére olyan élénken foglalkoztatta a képzeletét, hogy úgy érezte, akár meg is érinthetné. Érzései magukkal ragadták, és gyöngéden megsimogatta a válaszfalat. A vonat kerekeinek monoton kattogása szavakká állt össze a fülében és a szívében: Mercy Nordau! Mercy Nordau! Mercy Nordau!

Megpróbálta másra terelni a gondolatait, de hiába. Fiatal, forró vére vágytól pezsgett az ereiben. Ifjú úrnője után vágyakozott. Úgy sóvárgott a látására, mintha már hosszúhosszú ideje távol lettek volna egymástól.

Végül mégis elaludt, és csak akkor ébredt fel, amikor a vonat egy nagy zökkenéssel a nyílt pályán megállt. Gyorsan leugrott fekhelyéről,

és lehúzta az ablakot, hogy megállapíthassa, miért állt meg a vonat oly hirtelen. Ahogy a fejét kidugta az ablakon, a szomszédos fülke ablakában megjelent Mercy feje, melyet megvilágított a fülkéjükben felcsavart lámpa.

– Miért álltunk meg, senor Römer? – kérdezte a lány nyugtalanul.

– Még nem tudom, de azonnal megérdeklődöm, és szíves tudomásukra hozom – válaszolt a férfi, és nekiindult, pedig de szívesen nézte volna még Mercyt egy darabig.

Heinz elhagyta a fülkét, és előrement a vonat mellett, addig, amíg arra a helyre nem ért, ahol pályamunkások az egyik vagon alján szereltek valamit. Kérdezősködésére azt a választ kapta, hogy nem történt semmi különös, csupán meglazult egy csavar, melyet rövid időn belül megerősítenek. Ezzel a hírrel aztán visszaballagott a fülkéjébe, és kikiáltott az ablakon:

– Senorita!

Mercy feje újból megjelent az ablakban. Heinz elmondta, miről értesült, s. a kisasszony mosolyogva megköszönte.

– Mamia azonnal nyugtalankodni kezd, ha a vonatozás során valami előre nem látható esemény történik.

– A senorának nincs oka aggodalomra, hamarosan elindulunk.

Mercy biccentett és eltűnt. Heinz viszont állva maradt a nyitott ablaknál, és felnézett a csillagos égre.

A senorita közben átadta az üzenetet édesanyjának, aki izgatottan ült fekhelyén. A hölgy megkönnyebbülve felsóhajtott:

– Milyen jó, hogy felfogadtuk senor Römert, Mercy!

– Igen, mamia, felettébb kellemes – válaszolt a lány mosolyogva. Megcsókolta édesanyját, megigazította feje alatt a párnáját, és elköszönt.

A vonat újra elindult. Mercy visszament a fülkéjébe. Nyitva hagyta az ablakát, hogy friss levegő áramoljék a helyiségbe. Mielőtt újra felhúzta volna, a szomszédos fülke felé pillantott. Hátrahőkölt, amikor észrevette Heinzet, aki még mindig ott állt az ablakban, a csillagos égboltban gyönyörködve. A fiatalember látta, hogy Mercy kinézett, de azt is észrevette, mennyire megijedt, amikor megpillantotta őt. És aztán hallotta, ahogy felhúzza az ablakát. Sóhajtva nézett fel a tündöklő csillagokra.

Hálótársa morgolódása vetett végét merengésének.

– Az ördögbe is, húzza már fel, uram, azt az ablakot ebben a hidegben!

Heinznek nevethetnékje támadt.

– Azonnal, uram, csak azt akartam megnézni, miért állt meg a vonat.

Ezzel becsukta a fülkeablakot.

– Micsoda? Megállt a vonat? Mi történt?

– Átaludta az egészet. Öt percet vesztegeltünk a nyílt pályán, mert egy csavar kilazult.

– Vagy úgy! Én ebből semmit sem vettem észre, csak a hideg ébresztett fel. A huzatot nem bírom, ugyanis reumás vagyok.

Heinz újból felmászott a fekhelyére, és Mercy fülkéje irányába hallgatózott, de természetesen semmit sem hallott.

Miért húzta vissza a fejét olyan gyorsan és zavartan, amikor másodjára is megpillantotta az ablakban?

Ezen töprengett, választ persze nem találva, miközben elszundított. Csak a hálókocsi-kalauz ébresztésére riadt fel. Gyorsan felkelt, felöltözködött, és kiment a folyosóra. Éppen látta, amint Juanita eltűnik a senora fülkéjében, hogy segítsen az öltözködésben. Nemsoká Mercy is kijött a fülkéjéből.

– Jó reggelt, senorita, remélem tűrhetően aludtak?

A lány könnyedén elpirult. Bosszankodott, amiért éjszaka a férfira pillantva olyan ijedten és zavartan húzódott hátra. Arcán azt a büszke, megközelíthetetlen kifejezést lehetett látni, amely már szinte fájt Heinznek.

– Jó reggelt, senor Römer! Köszönjük kérdését, egész jól aludtunk, már amennyire ez egy hálókocsiban lehetséges.

– Kívánnak itt, a vonaton reggelizni, vagy majd csak a szállodában?

Mercy megrázta a fejét.

– Ráér a szállodában!

Tíz perc múlva a vonat a gyengén megvilágított Rajna-hídon zakatolt keresztül. Alattuk zubogott a Rajna. Még sötétség uralta, de a járművek reflektorai és a parti lámpák fényei visszatükröződtek a folyó felszínén. Heinz magyarázgatta a senoritának a látnivalókat, mialatt lassan beértek a kölni főpályaudvarra.

A hölgyek néhány pere múlva már a taxiban ültek Heinzcel, mögöttük Juanita és Pedro a csomagokkal megrakodott másik autóban követte őket.

A Dóm téren lévő szállodáig csupán néhány perces utat kellett megtenniük, ahol kissé álmos, de rendkívül jól képzett személyzet üdvözölte őket.

Heinz, miután személyesen győződött meg arról, hogy a szobák megfelelnek a hölgyek elvárásainak, megkérdezte őket, a szobájukban

óhajtanak-e reggelizni. Úrnői a két hálószobát összekötő kis szalont választották a reggeli színhelyéül, és megkérték a fiatalembert, csatlakozzon ő is hozzájuk.

Heinz meghajolt, és megrendelte a hölgyek által kedvelt étkeket.

Étkezés közben arról társalogtak, mit is csináljanak majd azután, hogy megtekintették a dómot. A senora még szeretett volna néhány órácskát pihenni, mert a vonaton nyugtalanul aludt. Mercy viszont teljesen frissnek érezte magát, és hallani sem akart az alvásról:

– Szeretnék egy kicsit körbenézni, mamia, mialatt te alszol!

– Jól van, gyermekem. Senor Römer elkísérhet* most nincs rá szükségem.

Mercy ránézett Heinzre.

– Megtenné, hogy elkísér?

– A legnagyobb örömmel, senorita. Parancsolja, hogy sétáljunk egyet a Rajna partján?

– Igen, kérem. És te, mamia, Juanita gondoskodása mellett lefekszel még egy kicsit. Én elmegyek Römer úrral a Rajna-partra. Mire kialudtad magad, már újból itt leszek.

Elindultak a sétára. Mercy biztos, ruganyos léptekkel haladt Heinz mellett. Keresztülvágtak a Dóm téren.

Időközben kivilágosodott, a székesegyház óriási, szürke tornyai csillogtak a kora reggeli fényben.

– Bemenjünk egy pillanatra, senorita? A dómnak minden napszakban más a megvilágítása.

A lány némán bólintott. Egymás mellett lépkedtek fel a főbejárathoz vezető lépcsőn. Odabent megcsapta őket a vastag, magas falakból áradó hideg. Mercy vacogva húzta össze a bundáját. A dóm belsejét meglepően egyszerűnek és ridegnek találta. Csak a csodálatosan szép üvegablakok vittek színt és melegséget a hatalmas épületbe. Ezt a megállapítását a lány Heinzcel is közölte, aki mosolyogva nézett a szép, de a szokottnál sápadtabb arcra.

– Én is így éreztem, amikor először jártam a dómban. Lát majd ennél sokkal szebb dolgokat is, senorita. Várjon, amíg Olaszországba érünk! Az ottani templomokból nem fogja hiányolni a színek pompáját, a hangulatot és a melegséget.

– Menjünk ki! Talán én vagyok az oka annak, hogy ennyire csalódtam. Bármilyen impozáns is maga a dóm, valahogy egészen másképp képzeltem – válaszolt Mercy.

A férfi kivezette, és átkísérte a Rajna-parthoz. Egy rajnai gőzhajó éppen indulásra készen állt, és meglehetősen nagy volt a felfordulás a

környéken. Gyors léptekkel odébbálltak, Bonn irányába, felfelé a folyó mentén. Ott már nyugodt, csendes világ fogadta őket.

Heinz útközben elmesélte Mercynek, amit fontosnak tartotta Rajnáról elmondani. A lány figyelmesen hallgatta, végül nagyot sóhajtva megjegyezte:

– Édesapám elbeszélései alapján a Rajnát gigantikusabbnak képzeltem. Ha az embernek volt szerencséje olyan folyamóriásokat megismerni, mint a Missouri, a Mississippi, az Amazonas vagy a Rio de la Plata, akkor ez a folyó meglehetősen jelentéktelennek tűnik. És ennek ellenére apus emlékezetében úgy élt a Rajna, mint minden folyók anyja.

A férfi mosolygott.

– Hát ilyenek a németek, amikor külföldön vannak, kisasszony. Mindent megszépít a honvágy. Hajlamosak vagyunk azt képzelni, hogy nálunk a hold is nagyobb, mint máshol.

Így viselkednek a kisvárosi emberek is, amikor egy nagyvárosba kerülnek. A hazavágyás szülővárosukat gyönyörűségesre varázsolja képzeletükben. Amikor aztán hosszú idő ellenével hazalátogatnak, rettenetesen csalódottak, és nem találják többé helyüket gyermekkoruk tündérvilágában. Így vannak ezzel a németek külföldön. Emlékezetükben él egy nagy, büszke, szép haza, melyet a honvágy olyan csodálatossá varázsol, hogy úgy képzelik, nincs az ő hazájuknál gyönyörűbb, szebb a világon. Míg egyszer aztán hazavetődnek, és rémülten látják, hogy milyen kicsi, mindenütt határokba ütköznek, és már nem is tudnának ott élni, mert valahogy el sem férnének benne. Amit egykoron hatalmasnak véltek, valójában nem is az. De mindezek ellenére még fájdalmasabban szeretik a szülőházájukat, most már a hiányosságaival együtt. Valahogy úgy érzik magukat, mint a szerelmes ember, aki szerelme tárgyát annak minden hibájával és gyengeségével együtt elragadónak tartja – már amennyiben valóban az igaz szerelmet éli meg.

Mercy gyors pillantást vetett a férfira. Vajon tapasztalatból beszél? Valóban úgy szeret egy asszonyt, hogy elfogadja minden hibájával és gyengeségével? Elszorult a szíve, mégis hűvös nyugalommal szólalt meg:

– Magával is ez történt, mikor visszakerült a szülőházájába?

– Persze. Kedves édesapja ugyanígy járt volna, ha megéri a hazatérést, higgye el nekem, kisasszony. Egy kis önsajnálattal megmosolyogta volna saját magát, amikor észrevette volna, hogy bizony a Mississippi és a Missouri messze felülmúlják a képzeletében

élő folyók legnagyobbját, és kicsit fájt volna neki, hogy álmai országa, amelybe hazatért, csalódást okozott. De szeretni – mindezek ellenére – biztosan továbbra is szerette volna.

Mercy hallgatagon mérlegelte a férfi szavait. Heinz is elnémult, nem akarta a leány gondolatait megzavarni. És akkor hirtelen mindkettőjükben tudatosult, hogy ez az első alkalom, amikor kettesben vannak. Mercy megtorpant, mintha akárcsak egy lépéssel odébb veszedelem fenyegetné.

– Menjünk vissza – mondta halkan, és megfordult.

Mire visszaértek a szállodába* a senora kialudta magát. Lánya bement hozzá, Heinz pedig elintézett egyet-mást, hogy a gondjaira bízott hölgyeknek teljes legyen a kényelme.

VI.

A senorának két nap alatt elege lett Kölnből. Ugyanazzal a reggeli vonattal, amellyel ideérkeztek, továbbutaztak Párizsba.

Belgiumon keresztül vezetett az útjuk. A háború által lerombolt területeken utazva Heinz felhívta a hölgyek figyelmét a pusztításra. De miközben Mercy figyelmesen hallgatta a szavait, a senora gyűrűkkel gazdagon ékesített kezével befogta a fülét.

– Hallani sem akarok a háborúról, senor Römer!

De rögtön ezután rákérdezett háborús élményeire. A férfi vonásai megkeményedtek, és kelletlenül, röviden válaszolt. A többi frontkatonához hasonlóan Heinz sem beszélt szívesen erről, mert ezeket a szörnyűségeket igyekezett az emlékezetéből kiirtani.

A finom lelkű Mercy azonnal észrevette ezt, és gyorsan másra terelte a szót.

Este érkeztek meg Párizsba. Heinz a Ritz Szállóban rendelt szobát. Mint eddig-mindenütt, itt is kényelmes szobákat kaptak. A fiatalember minden részletre kiterjedő figyelmességgel gondoskodott úrnőiről, ami nem volt nehéz, mivel a pénz Nofdauéknál nem számított. A párizsi tartózkodás időtartamára autót béreltek, azon járták be a várost.

Heinz ismét felkészült idegenvezetőnek bizonyult. Mindent ismert, mert Konstantin Rohwalddal járt már itt. Valamennyi fontos és érdekes tudnivalót felsorolta, miközben megtekintették a versailles-i kastélyt. Aztán felkeresték még a Nagy- és a Kis-Trianont. Saint-Germainen keresztül utaztak vissza a városba, miután rövid pihenőt tartottak a IV. Henrik teraszon, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik Párizsra és a környékére.

Este operába mentek.

Másnap a Notre-Dame került sorra; a hölgyeknek nagyon tetszett a Jeanne d'Arc tiszteletére szánt emlékmű tervezete. A lányalak makulátlan fehér ruhája élesen elütött a régi, szürke falak színétől.

Később a Quartier Latinén át felmentek a Párizs fölött fehéren uralkodó Sacré Coéurhöz, A templom széles kőlépcsőjéről elgyönyörködtek a lábuk előtt elterülő város látványában.

A hetek szinte repültek. Mindennap új nevezetességeket kerestek fel. Párizs elbűvölte a hölgyeket, és Heinz értő vezetése mellett alaposan meg is ismerték.

Egy délelőttöt a Louvre-ban töltöttek.

A Mona Lisa csalódást okozott nekik. Rengeteget hallottak és olvastak az egykor ellopott képről, de a látvány alatta maradt a várakozásuknak. A színek fakónak tűntek, a híres mosoly pedig nem tudta őket rabul ejteni. A Rubens-terem hatalmas, Medici Mária korából származó képei azonban magukkal ragadták a hölgyeket. Mercy sok időt töltött itt, hosszasan szemlélte a festményeket. Heinz felhívta a figyelmet arra, hogy Rubens e festményein mennyi szellem és szatíra tükröződik. Már a pompás keretek is önmagukban véve műremekek. A terem lépcsőzetes megvilágítása csodálatosan érvényre juttat minden apró részletet. Medici Mária és férje, IV. Henrik, ezeken a festményeken nem éppen előnyös oldalukról mutatkoznak be, de az, amit Rubens a szerfelett buja és nem kevésbé szépséges Medici Máriáról megörökített, amilyen jellegzetesen IV. Henriket ábrázolta, az páratlanul remek teljesítmény. Bár Rubens köteles volt festményein az uralkodó párt isteníteni, mégis sikerült valami tökéletesen emberi jellemvonást is megragadnia alkotásaiban. Például azon a festményen, amely azt ábrázolja, amikor IV. Henrik először pillantja meg jövendőbeli hitvesének képmását, vagy amelyen Mária és Henrik fiának, Lajosnak a születését örökíti meg. Heinz Römer felhívta a hölgyek figyelmét arra, mennyire fontosak a finom kifejezésbeli árnyalatok, és elmagyarázta, hogy ezek a festmények egyetlen pillanatba belesűrítenek egy korszakot, amelyet idealizálnak, és ugyanakkor meg is csúfolnak.

A senora ismételten teljesen el volt Heinztől bűvölve, és ezt nem is rejtette véka alá, amitől viszont a fiatalember egészen zavarba jött.

Mercy nem kevésbé volt elragadtatott, de sokkal büszkébb volt annál, semhogy beszéljen róla. Senora Nordau talált még egy festményt, ami különösen elbűvölte, és amelyhez még néhányszor visszatért: Erzsébet orosz cárnő halála. Mercynek ez a kép nem tetszett

annyira. Rubens képein kívül Frans Hals Cigánylány című festményétől volt elragadtatva, talán azért is, mert már annyi reprodukciót és másolatot készítettek erről, és egyik sem tudta átadni azt a különös varázst, ami ebből a festményből áradt. Ezt az életigenlő csodát csak az eredeti festményen lehet fellelni, és ezért annyira lebilincselő mindenki számára e kép eredetijét megtekinteni.

A senora nem talált szavakat arra, hogyan dicsőítse Heinz Römert mint idegenvezetőt.

– Maga fantasztikus volt, Römer úr, ahogy a Louvre-on végigvezetett minket. Feleannyira sem élveztük volna ezeket a festményeket, ha maga nem lett volna mellettünk – lelkendezett.

Mercy sem gondolhatott mást, de nem árulta el magát. Nem is sejtette, hogy az ajkáról elhangzó legkisebb dicsérő szó mennybe repítette volna a férfit. A senora szertelen rajongása nem jelentett Heinz számára semmit.

Egyik nap a Rue de la Paix sugárúton sétálgatott úrnőivel. Különféle bevásárlásokat intéztek, egy divatszalonban pedig új ruhákat rendeltek, s ezt követően kedvük támadt a hölgyeknek egy sétára a friss levegőn.

Senora Nordau a maga temperamentumos modorában kérdések tömkelegével ostromolta Heinzet, aki fáradhatatlanul válaszolt mindenre. És ahogy ez a séták folyamán mar hagyománnyá vált, most is a férfi karjára támaszkodott, miközben Mercy mellettük lépdelt.

A senora lelkesedett Párizsért, és mivel Heinz egyetértett ezzel, Mercy váratlanul megkérdezte:

– Szívesen élne Párizsban, senor Römer?

A férfi mosolygott.

– Ez attól függ, hogy találnék-e itt magamnak biztos megélhetést.

– Nem, nem így gondoltam; hanem úgy, hogy gazdag, független és szabad emberként lenne-e kedve hosszú távon Párizsban élni?

– Nem, senorita! Lehet, hogy alkalmasint kedvem támadna pár napra vagy akár néhány hétre ideutazni, hogy beszippanthassam Párizs levegőjét, de soha nem jutna eszembe itt élni, mint ahogy semmilyen más nagyvárosban sem.

– Hogyan? Nagyvárosban nem élne?

-Nem!

– Mit szeretne csinálni, ha a körülményei megengednék, hogy teljesen úgy éljen, ahogyan kedve tartja? – faggatta érdeklődéssel Mercy.

A fiatalember belenézett a világító, szürke szempárba.

– Vásárolnék magamnak egy birtokot valahol, egy szép, termékeny földet, és boldogan hódolnék mezőgazdász hajlamaimnak.

– Ennyire szívvel-lélekkel gazdálkodónak érzi magát?

– Igen, kisasszony!

– De hát az nagyon nehéz foglalkozás!

– Minél nehezebb, annál nagyobb kihívás egy olyan férfi számára, aki testi erejét próbára akarja tenni. Felemelő érzés megtapasztalni, mit lehet a termőföldből előcsalogatni.

– Akkor igazán csodálkozom, hogy nem egy intézői állást pályázott meg.

A férfi kissé keserűen nevetett.

– Abba kellett hagynom mezőgazdasági tanulmányaimat, még mielőtt befejezhettem volna. Amilyen túlkínálat van manapság Németországban ebben a szakmában, esélyem sem lett volna ilyen állást kapni. Ki alkalmazna egy félbemaradt gazdászt? Bár amilyen megszállottja vagyok ennek a hivatásnak, meg vagyok győződve arról, hogy hamar pótolni tudnám az elmaradt tudnivalókat. Ezt azonban a munkaadók túl kockázatosnak találnák ezekben a nehéz időkben. Ezért kapva kaptam a lehetőségen, amikor Konstantin Rohwald úr felkért, hogy legyek az úti kísérője. Ezzel biztosítottam magamnak a megélhetésemet.

– Ha lenne saját birtoka, akkor maga igazgatná?

– De még mennyire! Magamban biztos lehetek, hogy a legjobb tudásom szerint dolgozom. De ezt egy idegen embertől nem kívánhatom meg.

A senora megértő pillantást váltott a lányával.

– Én teljes mértékben megbíznék önben, senor Römer! Lenne kedve ahhoz, hogy mexikói földet műveljen meg? – kérdezte.

– Miért is ne? Én kihoznám a földből, amit adhat, legyen az bárhol a világon. Ha valaki szívvel-lélekkel végzi a hivatását, és hozzá megfelelő energiával is rendelkezik, akkor mindent elérhet.

Anya és leánya újból összenéztek. Majd így folytatta a senora:

– Nos, senor Römer, lenne-e kedve mexikói birtokunkon állást vállalni? Személyi titkárként ott már nem lenne akkora szükségem önre, mint itt, Európában. De mindenképp szeretnénk továbbra is igényt tartani a szolgálataira, hiszen tudjuk, milyen rendkívüli alapossággal lát neki mindennek. Már beszélgettem a lányommal arról, hogyan is tarthatnánk meg a továbbiakban is magát. És éppen a lányom volt az, aki felhívta a figyelmemet arra, hogy ön mezőgazdasági tanulmányokat folytatott. Biztos vagyok benne, hogy ami még hiányzik

a tudásából – a maga intelligenciájával és ügyszeretetével – gond nélkül pótolható. Hatalmas birtokunkon szükségünk van használható emberekre, elsősorban olyanra, mint ahogy azt már említettem, akiben feltétel nélkül megbízhatunk. És maga ilyen ember, ezt már tudjuk. Egyszer már beszéltem a jószágigazgatónkról; azért kellett a férjem halála után különösebb mérlegelés nélkül alkalmazni, mert a két tiszttartó, akit a férjem személyesen irányított, s amúgy szorgalmas és becsületes ember, nem képes arra, hogy egy olyan nagy uradalmat, mint a mienk, eligazgasson, De most már, hogy jobban megismertük a jószágigazgatót, valami azt súgja nekem: ne legyek hozzá feltétlen bizalommal. Annak ellenére, hogy

Kiváló bizonyítványokkal rendelkezik, és tulajdonképpen beválik mint a birtok vezetője. Egészen nyíltan megmondom, kicsit félünk tőle, így nem is merünk aggodalmunknak hangot adni, mégis az az érzésünk, hogy valahogy ellenőrzésünk alá kell vonnunk. Nagyon nehéz helyzetben vagyunk odaát így, hogy nincs férfi a házban.

Annyira emlékeztet az ön egész lénye az elhunyt férjemre, hogy abban bízom, tökéletesen elrendez majd mindent. A kinyom és én sajnos egy fikarcnyit sem értünk a mezőgazdasághoz és egyéb üzletágakhoz. Az egyedülálló nők mindig rá vannak utalva az alárendeltjeikre; férjem halála egészen gyámoltalanná tett bennünket, Van ugyan egy jó szomszédunk, aki egyben barátunk is, senor Alfonso Mentora, de neki színien igen nagy birtoka van, amit igazgatnia kell, és nem szaladhatunk minden gondunkkal őhozzá. Egy szó mint száz, igen nagy nyereség lenne számunkra, ha találnánk egy olyan férfit, akiben sziklaszilárdan megbízhatunk, és aki kellő tekintéllyel közvetít köztünk és a birtok alkalmazottjai között. Azalatt a rövid idő alatt, amióta van szerencsénk önt ismerhetni, teljes mértékben meggyőzött bennünket arról, hogy feltétlen bizalommal lehetünk ön iránt. El sem tudjuk képzelni, hogyan boldogulhatnánk ön nélkül egyáltalán. A lányom természetesen nem akarta, hogy ezt már most az ön tudomására hozzuk, hiszen ő annyival visszafogottabb és megfontoltabb, mint én, és az ő bizalmát sokkal nehezebb megnyerni, mint az enyémet. Én viszont rendelkezem egy hetedik érzékkel, amellyel nagyon hamar rájövök, hogy egy ember menynyit ér. Hogy ön megbízható, azt a lányom is megállapította már, és ezért járult végül is hozzá, hogy már most előhozakodjam a javaslataimmal. Attól tartok, hogy ön az éves szerződés lejártát követő időszakra már egészen más terveket kovácsol. Ezért szeretném már a mai napon megkérni arra, maradjon velünk Mexikóban, dolgozza be magát az uradalmi ágazatokba, és nézzen

eközben alkalmazottaink körmére – elsősorban a jószágigazgatóéra. Meg fogom adni erre a felhatalmazást. Maga amúgy is olyan imponáló személyiség, hogy nem esik majd nehezére a megfelelő tekintélyt kivívnia. Szerencsére tökéletesen beszél spanyolul, ami nélkülözhetetlen odaát. Nohát, kimondtam, ami a szívemen volt. Nyugodtan vegye fontolóra, és majd később visszatérünk még egyszer az elmondottakra.

í A senora fellélegzett, hogy végére ért hosszú mondanivalójának, melyet gyorsan és kapkodva adott elő. Heinz meglehetősen zavartan hallgatta. Észrevette, hogy Mercy először le akarta inteni az anyját, aki egy röpke mosollyal lefegyverezte. Forrósággal öntötte el a férfit az a felismerés, hogy még a hűvös, tartózkodó Mercy is elárulta, milyen hamar és milyen feltétel nélkül elnyerte mindkettőjük bizalmát, hiszen végül beletörődött abba, hogy temperamentumos édesanyja már most előhozakodjon elképzelésükkel. És amit felkínáltak, attól egyszerűen elállt a lélegzete. Lenyűgözőnek találta az ajánlatot, a kilátásba helyezett állás legmerészebb álmait is felülmúlta. Nagy lélegzetvétellel, Mercyre szegezve tekintetét, visszafojtott izgalommal válaszolt:

– El sem tudja képzelni, senora, milyen érzéseket keltettek bennem e szavak. Büszkévé és boldoggá tesz, hogy ily mértékben bizalommal vannak irántam. És a senorita joggal kérte, hogy ne szóljanak még nekem erről. Még nem tudtam igazán megmutatni, mire is vagyok képes az önök érdekében. Bizonyítékokkal kell szolgálnom, hogy megérdemlem a feltétlen bizalmukat. És mivel meggyőződésem, hogy az önök szívből jövő és nagyvonalú ajánlata – ahogy azt a senorita helyesen gondolta – valóban elsietett, ezért engedtessék meg nekem, hogy úgy tegyek, mintha meg sem hallottam volna. Kérem, adjanak nekem időt és alkalmat arra, hogy bebizonyíthassam: rendelkezem azokkal a nemes tulajdonságokkal, amelyekkel voltak szívesek felruházni. Csak akkor térjenek vissza erre a rendkívül nagyvonalú ajánlatra, ha kellően bizonyítottam rátermettségemet. Kérem, senora, ne érezze magát elkötelezve.

Mercy könnyedén elpirult, szemét lesütötte. Nem akart a férfira tekinteni, mert Heinz kiolvashatta volna a szeméből, hogy szavai mennyire felkavarták. Nem engedte a büszkesége. De éppen az, hogy a fiatalember nem kapott két kézzel az ajánlaton, és nem fogta rögtön szaván kissé szertelen édesanyját, az bizonyította leginkább, milyen tökéletesen megbízhatnak benne. Tudta, hogy a férfinak, adott körülményei között, a felkínált poszt határtalan lehetőséget jelentett, és ezért jól felfogott érdekében tüstént el kellett volna köteleznie

megbízóját. Hogy nem ezt tette, módfelett tetszett a lánynak. Senora Nordau izgalmában felkiáltott:

– Nekem egyáltalán nem oldódnak meg a gondjaim, ha valaki elhalássza az orrunk elől magát! Én éppen azt akarom, hogy elkötelezze magát, mert meggyőződésem, pont maga az a személy, aki a legalkalmasabb arra, hogy két egyedülálló hölgy támasza és segítője legyen!

A férfi elgondolkodva nézett maga elé, majd kellemes, meleg mosolyával megszólalt:

– Rendben, senora, ezennel ünnepélyesen kijelentem, hogy elkötelezve érzem magam. Szavamat adom, hogy semmilyen más állásajánlatot nem fogadok el. Ha az első szerződéses év lejárta után is alkalmazni kívánnak, amennyiben szolgálataim még akkor is értékesek lesznek az önök számára, akkor továbbra is rendelkezésükre állok. Addig is lesz még alkalom bőven, hogy megméressem.

– Ó, hát akkor minden rendben, megnyugodtam. De szaván fogom ám, senor Römer!

– Ez nem igazságos, mamia – szólt hirtelen közbe Mercy.

– Nem láncolhatjuk magunkhoz Römer urat, ha ez részünkről egyoldalú.

– Kérem kegyedet, senorita, ne csináljon magának gondot ebből – szólt bátorítóan Heinz.

A lány felnézett Heinzre, és ezúttal nem tagadhatta, milyen erős vonzerőt gyakorol rá a férfi. Ezért védekezésképpen arra kényszerítette magát, hogy büszke, elutasító hangnemben válaszoljon:

– Szó sem lehet arról, hogy ekkora nagylelkűséget elfogadjunk öntől, anélkül hogy viszonoznánk. Magunk is hasonlóképpen elkötelezzük magunkat. Igaz, mamia?

Az asszony önfeledten nevetett:

– Ha senor Römer velünk akar maradni, minden megoldódik majd, Mercy. Egy percig sem mérlegelem, hogy elfogadom-e tőle ezt a nagylelkűséget.

Mercy elhallgatott. Heinz lopva rápillantott újra és újra. Az arca sápadt volt, s a fiatalember nem is sejtette, mennyire zaklatott; zaklatott azért, mert most már mindig a közelében lesz ez a férfi, és egyre jobban a hatalmába keríti majd a belőle áradó vonzerő. Azon töprengett, vajon mit fog szólni a Berlinben hagyott asszony ahhoz, hogy Heinz Römer örökre Mexikóban marad. Egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy a férfi akkor Berlinben a kedvesétől vett

búcsút. Eljátszott ezzel a gondolattal – de ez a játék valahogy mégis fájdalmat okozott.

VII.

Miután a hölgyek mindent láttak, amit Párizsban látni érdemes – Napóleon sírját az Invalidusok templomában, az ismeretlen katona síremlékét a Diadalív alatt, az Eiffel-tornyot, a Trocaderót és a Bastille teret az örökmozgó senora Nordau kijelentette, hogy tovább akar utazni. Már megnézték a Pantheont és a Madeleine-t, ültek a hatalmas Opera legdrágább helyein, ettek, vagy teáztak a legelőkelőbb éttermekben, egyszóval kimerítették Párizs látványosságait. Mercy is egyetértett azzal, hogy folytassák az utazást.

Heinz ismét gondosan előkészített mindent, aztán egyik reggel felszálltak a marseille-i vonatra.

Az előre foglalt első osztályú fülkében már minden elő volt készítve, mert Pedro és Juanita jóval előbb kimentek a pályaudvarra, hogy Heinz Römer utasításainak megfelelően odakészítsenek mindent, ami az úrnők utazását kényelmesebbé teheti.

Marseille felé az út nem bővelkedett különösebb látnivalókban, míg el nem érték Avignont, amelynek hatalmas várára szinte rátelepedett a pápák fogságának tragikus történelmi árnyéka. Közvetlen Avignon mögött igazi kísértet-hegy emelkedett, minden vegetáció nélkül. Megátkozott földként, vádlón meredtek a bizarr sziklatömbök a leáldozó nap vöröses fényében. Ez a meddő földdel beborított szürke hegység egész Avignonra rányomta a balsors bélyegét. A hölgyek borzongva hallgatták Heinz elbeszélését a francia történelem és a pápaság korának avignoni vonatkozásairól.

Késő este érkeztek meg Marseille-be. Elsőnek a pályaudvarról a városba vezető gyönyörű, hófehér lépcsősort pillantották meg. Ennek alapján Marseille nagyszerű és kellemes városnak ígérkezett, de amint másnap kiderült, első benyomásuk csalókának bizonyult.

Nappali fényben minden egészen másként festett. Eltekintve a kikötői negyedtől, amely sehol sem szép, a hegyen fekvő város többi részét is mindennek lehetett nevezni, csak szépnek nem. Az utcaképek nem voltak elég festőiek ahhoz, hogy megfeledkezhettek volna a mindent elborító piszokról. A házak elé kiszórt szemét kellemetlenül bűzlött, amitől a hölgyeket rosszullét környékezte.

Heinz lerövidítette az utat, és kérésére a sofőr lekanyarodott a tengerhez. A kikötőtől nagyon szép út vezetett végig a városfal mentén. Jobbra, a hegyoldalon csinos villákat láttak, többek között Gaby Deslynek, Manuel egykori portugál király barátnőjének palotához hasonlatos házát.

Mivel Marseille nem tetszett igazán a hölgyeknek, úgy döntöttek, hogy már másnap továbbutaznak.

Heinz ezt előre látta, és időben megtette a kellő intézkedéseket.

A Riviérára vezetett tovább az útjuk, Cannes-on át Nizzába, ahol éppen virágfesztivál zajlott. Nizzában a tengeren kívül ez az egyetlen igazán lenyűgöző látnivaló. Itt egy hétig maradtak, ezt követően Monte-Carlóban szintén egy hetet terveztek eltölteni.

Az elbűvölő „pokoli paradicsom" nagyon tetszett a hölgyeknek. Egy alkalommal, amikor a pálmákkal szegélyezett tengerparti promenádon sétálgattak Heinzcel, Mercy, rápillantva a városkát uraló hercegi palotára, nevetve jegyezte meg:

– Tudja, senor Römer, mire emlékeztet engem Monte-Carlo?

A férfi sóváran figyelte ezt a káprázatos jelenséget, aki mint mindig, most is elragadóan nézett ki. A lány ezúttal hófehér vászonkompiét viselt, fején elegáns fehér turbánnal.

– Nos, senorita?

– Olyan, akár egy elbűvölő operett! Akkor jutottam erre a következtetésre, amikor reggel elkocsikáztunk a hercegi palota előtt, és megpillantottam a testőrség mulatságos parádézását.

Heinz mosolyogva meghajtotta magát.

– Igaza van, senorita, de ez egy csillogó és elragadó kellékekkel ellátott operett. Minden valódi! A tenger, a pálmák, a herceg és a testőrség – és hozzá a gyönyörű nők. Ha nem lennének divatosan öltözve, az ember visszaképzelhetné magát valamelyik korábbi évszázadba.

A senora felemelte a kezét.

– Ó, hát a legfontosabb kellék akkor hiányzik: operetthős és a hősnő – szólt nevetve.

Mercy tekintete találkozott Heinz Römerével, és a lánynak gyorsan el kellett fordulnia, mert úgy érezte, hogy arcába szökik a vér.

Természetesen jártak a játékkaszinóban is, és a senora mindenképpen játszani akart. Mint egy gyerek, úgy rakta a zsetonokat, melyeket Heinz váltott ki a számára. A rulettasztalnál merészen tette a tételeket egy vagy több számra, pirosra vagy feketére, ahogy a többi játékostól elleste. Azt azonban nem tudta követni, nyert-e vagy éppen

vesztett, erre Heinznek kellett odafigyelnie, és ha nyert, a senora felé tolni a megnyert zsetonokat, mert a játéktermekben mindig akadnak hiénák, akik a tapasztalatlan játékosok nyereményeit magukhoz kaparintják. A játék olyan gyorsan zajlott, hogy a senora képtelen volt követni. Nevetve nézte a hosszú gereblyét, mellyel a krupié boszorkányos sebességgel tologatta a zsetonokat a boldog nyertesek felé. De a játék sem tudta huzamosabb ideig lekötni az élénk senorát. Amikor a rulettasztaltól felállt, mintegy kétezer frank nyereményt tudhatott magáénak, úgy, hogy hol vesztett, hol pedig nyert jókora összegeket.

Heinz magához vette a pénzt.

– Ajándékozza ezt a nyereményt a szegényeknek, senor Römer. Mamia ne tartsa meg ezt a pénzt. Irtózom tőle! Nem látta, milyen szörnyű arckifejezéssel ült a játékosok többsége a játékasztalnál? Például az a hetven körüli hölgy, reszkető kezekkel. Talpig fehérben volt, fehér prémmel a nyakában, fehér kalapban. És sűrű fehér fátyol borította az arcát.

– Igen, én is láttam, senorita.

-Milyen rémesen nézett ki ez az asszony! A sötét szemek csak úgy izzottak a lepusztult arcban, mintha egy halálfejben élő szemek világítanának

– A hölgy törzsvendég itt. Minden áldott este a rulettasztal mellett ül. Egy orosz hercegnő. Már évekkel ezelőtt is láttam, amikor Konstantin Rohwald úrral voltam Monté Carlóban. Mindig ugyanazon a helyen ül. Más helyet el sem foglalna. Minden áldott este felbukkan itt a játékteremben; nappal alszik, egészen délutánig, akkor a komornája megfürdeti, megmasszírozza, különböző módszerekkel felerősíti és felfrissíti, hogy estéről estére kibírja a hajnali zárásig a rulettasztal mellett.

– Ijesztő! – kiáltott fel Mercy megborzadva.

– Mi történjék a nyereményével, senora? – kérdezte Heinz.

Az asszony mosolyogva vállat vont.

– Adja oda valamelyik szegénynek.

– Megenged egy javaslatot?

– Kérem!

– Hallottam délelőtt a hallban, hogy az egyik hotelszolga megcsúszott a mozaikpadlón, és csúnyán eltörte a karját. Feleségéről és öt gyermekéről kell gondoskodnia, és a balesete miatt csak az alapfizetését kapja. Ha odaadnánk neki a kétezer frankot, nagyot segítenénk a családon.

– Rendben, adja át neki a pénzt, senor Römer.

Ezzel a hölgyek részéről az ügy lezáratott.

Otthagyták a kaszinót, és a szemben lévő Café de Paris kávéházban fogyasztottak némi frissítőt, mielőtt visszatértek volna a szállodába.

Heinz napról napra jobban csodálkozott azon, mennyire hidegen hagyja úrnőit a pénz, és minden, ami e körül forog. Ebből a magatartásból következtetett arra, hogy dúsgazdagok lehetnek. A senora pillanatnyi habozás nélkül vásárolta meg a legdrágább, legkülönlegesebb ékszereket, ha valamelyik neki vagy a lányának megtetszett. Ilyenkor kiállított egy csekket, és Heinz intézte a továbbiakat. Itt, Monté Cáriéban is megtaláltak az ékszerboltokban mindent, amit csak óhajtottak.

Az egyik nap autóval felhajtottak La Turbie-ra, és innen gyönyörködtek a tenger kínálta csodálatos panorámában. A felső szerpentinen majdnem Nizzáig elkocsikáztak, majd visszafordultak, és a hegy túloldalán sorra látogatták a virágvároskákat, ahol a világhírű parfümöket készítik.

Mindent, amit érdemes volt megnézni, megmutatott a hölgyeknek Heinz.

És amikor a kirándulásaikból hazatértek, és a hölgyek megjelentek nagyestélyi öltözékben a szalonban, minden tekintet rájuk szegeződött. Csodálattal övezték a szép fiatal mexikói lányt és elegáns édesanyját, akinek gazdag ékszerei feltűnést keltettek. Természetesen itt is előbukkantak különféle kétes alakok, akik meg akarták környékezni a dámákat, miután tudomásukra jutott, hogy a szálfatermetű, elegáns úr, aki olyan előkelően viselkedik, csupán a hölgyek úti kísérője.

Nagyon kevés ember részesült abban a szerencsében, hogy Mercy Nordau figyelemre méltatta. A lány mindig hűvös és tartózkodó volt, nem így az édesanyja; aki igen gyorsan és szívesen tett szert újabb és újabb ismeretségekre.

– Nem maradhatunk mindig magunkban, Mercy. Hiszen olyan sok érdekes és szórakoztató ember van körülöttünk, akikkel az ember szívesen elcseveg. Ez még nem kötelez semmire. És az emberek olyan kedvesen fogadnak bennünket.

Mercy olykor kénytelen volt édesanyja társasági élet iránti éhségét csillapítandó kegyesen elfogadni némely személyek bemutatkozását. Heinz Römer ilyenkor a háttérből figyelt, amíg Mercy vagy az édesanyja be nem vonta őt is a társalgásba. Amikor aztán a hölgyek jelezték, hogy az illető társalgó partner kezd tolakodóvá vagy terhessé

válni, Heinz igen jól értette a módját, hogy tapintatosan eltávolítsa az illetőt úrnői közeléből.

Így aztán a társaság hamar észrevette, hogy az „úti kísérőt”, akinek eleinte egyáltalán nem tulajdonítottak jelentőséget, igencsak teljhatalommal ruházták fel a dámák, s ezért igyekeztek az ő kegyeit is keresni. Vállalkozó szellemű fiatalurak kérték, volna szíves őket a senoritának bemutatni, és ugyanilyen vállalkozó kedvű éltesebb urak reméltek hasonló módon ismeretséget kötni a vonzó senorával. De erre Heinz csak akkor mutatott hajlandóságot, ha úrnői kifejezték ez irányú kérésüket. Egyébként kőkemény falba ütköztek Heinz személyében.

Heinz számára elégtételül szolgált, hogy Mercy a többi férfival éppoly tartózkodón és büszkén viselkedett, mint ővele. Sőt, Heinzre olykor rá is mosolygott, és néhány kedves szót is váltottak. Ez több volt, mint amire bármelyik más férfi számíthatott.

Monte-Carlóban olyan jól érezték magukat, hogy a tervezettnél hosszabb ideig maradtak, és a Marseille-ra szánt napokat itt töltötték el.

Heinz Párizsban, Nizzában és Monte-Carlóban is kapott levelet Christától. Mivel postán maradó küldemények voltak, úrnői nem vették észre, hogy levelezik valakivel. Mercy mindig gondosan átnézte a postát, de a szállodákban rájuk váró levelek között sohasem akadt az ifjú Römernek szóló. Ez megnyugtatta a lányt. Talán mégis tévedett, amikor azt hitte, hogy Heinz a szerelmétől búcsúzott el Berlinben.

Miután végre elhagyták Monte-Carlót, útjuk San Remón és Bordigherán át Genovába vezetett tovább. A vonat szinte végig a tenger mentén haladt, s mindig akadt valamilyen új, szép látnivaló.

Genovában Heinz előrelátásának köszönhetően a kikötő felett épült Miramar Hotelban szálltak meg, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a városra és a tengerre. Már az első este tiszta, csillagod ég köszöntötte őket. Az ablakból nézték, hogyan gyulladnak ki egymás után a város fényei és a lehorgonyzott hajók lámpái. Felejthetetlen látványban volt részük.

Genovából autós kirándulást tettek az olasz Riviérára, egészen Sestri Levantéig. Portofmónál feljutottak a szürkén csillogó olajfaligetekbe. Rapallóban és Santa Margueritában rövid pihenőt tartottak, aztán visszafordultak Genovába.

Útközben a senora nevetve mutatott a kertfalakat túlnövő kaktuszokra, melyeknek a gyökerei fenyegetően türemkedtek elő, mintha fel akarnák borítani a falakat.

– Mercy, nézd ezeket a szerencsétlen növényeket, még csak nem is hasonlítanak a mi óriási kaktuszainkhoz! Senor Römer, akkor fog ám álmélkodni, ha meglátja majd Mexikóban az óriáskaktuszokat, egyáltalán, a mi felföldi erdeinket és földjeinket.

– Pedig Mexikó meglehetősen terméketlen föld hírében áll – válaszolta Heinz.

– Ó, ha valaki terméketlennek nevezi Mexikót, akkor nem ismerheti. Természetesen arra is akadnak terméketlen vidékek, mint bárhol másutt. De nálunk a felföldön csodálatos minden. Majd meglátja!

– Alig várom már, senora, hiszen Mexikót még egyáltalában nem ismerem.

Mercy mosolygott.

– Így legalább némileg viszonozni tudjuk mindazt a sok érdekességet, amellyel ön megismertetett bennünket. Akkor majd mi szolgálhatunk önnek felvilágosítással.

Heinz őszinte pillantást vetett a lányra.

– Már előre örülök – szólt szerényen, de olyan sok melegséggel a hangjában, hogy ezt el is kellett hinni.

Párizs óta nem hozták szóba a hölgyek, hogy maradjon velük Mexikóban.

De ha arra gondolt, hogy jöhet az életében olyan időszak is, amikor nem lehet nap, mint nap Mercy Nordau közelében, elszorult a szíve. Az efféle gondolatokat messzire hessegette, viszont egyfolytában azon tépelődött, honnan merít majd annyi erőt, hogy látszólag nyugodtan és egykedvűen nézzen Mercy csodálatos szemébe.

Heinz soha, egyetlen pillantásával sem árulta el magát, mindig kellő önuralommal rendelkezett ahhoz, hogy leplezze érzelmeit. Mindazonáltal boldoggá tette az a tudat, hogy a lány kedvére tehet, és megóvhatja minden kellemetlenségtől, s az, hogy abban a szerencsében részesülhet, hogy Mercy büszke és tiszta tekintetét magán érezheti.

De a leány is uralkodott magán. Soha, egyetlen gesztusával nem árulta el, hogy a férfi jóval többet jelent számára egy megbízható alkalmazottnál. Még magának sem vallotta be, hogy már régóta meleg érzelmeket táplál a férfi iránt, és nagyon jól érzi magát a közelében. Olykor azonban, amikor Heinz bensőséges, meleg pillantással ráemeli szép acélkék szemét, rátör az érzés, hogy sutba dobjon minden büszkeséget és hűvös tartást, és ismerje be, hogy minél erősebben kíván érzelmei ellen harcolni, annál jobban vonzódik a férfihoz. A szíve már régen nem volt sem büszke, sem hűvös, s mindezt egyre nehezebb volt lepleznie.

Genova megtekintése nyolc napjukat vette igénybe. Ezután felkeresték Milánót és az észak-olaszországi tavakat, majd Firenzén át Rómába vezetett a kis társaság útja. Firenzében csupán egy napot töltöttek, mert visszafelé akarták alaposabban megnézni a várost. Rómában az Excelsiorban laktak, ahol a hölgyek természetesen a legszebb lakosztályt kapták.

Az Excelsior Róma legelőkelőbb szállodája. A hatalmas perzsaszőnyegekkel borított tágas márványszalonok, a nagy étterem, melynek közepén szökőkút csobogott, és a többi, a társasági együttlétet szolgáló helyiség mind-mind eleganciát és előkelőséget sugárzott. Híven tükrözték ezt a hangulatot a szobák is.

Az úrnők szalonja oly ízlésesen és fényűzően volt berendezve, hogy Mercy kijelentette, először érzi az utazás során úgy, mintha nem is szállodában laknának. A balkonon nyugágyak tették lehetővé a teljes kikapcsolódást, így a hölgyeknek módjuk nyílt arra, hogy kirándulásaikból hazatérve a szabad levegőn pihenhessék ki fáradalmaikat. Boldogan éltek ezzel a lehetőséggel, mert a levegő bársonyosan simogató és kellemesen meleg volt.

Az útiprogram szerint a húsvéti ünnepeket Rómában töltötték. Egyszerűen csodálatos volt. Már maga Róma is lenyűgözte a hölgyeket a nagy római birodalmat idéző festői romjaival, s ámulatukat csak fokozta a húsvétkor szokásos ünnepi dekoráció.

A római hetek anya és leánya számára egyaránt az utazás egyik fénypontját jelentették. Heinz ismét bebizonyította, hogy kitűnő idegenvezető. Minden lényeges tudnivalót elmondott, és úgy tervezte meg a kirándulásokat, hogy azok sohasem voltak fárasztóak. A senora újólag el volt ragadtatva a tehetséges férfitól, aki kellemessé tette számukra az életet.

Egyszer aztán végére értek Róma látnivalóinak is, és Firenze felé vették útjukat.

A műkincsekben gazdag városban olyan élményben volt részük, amely valamennyiük számára örök emlék maradt.

A senorát már kissé kimerítette a sok szép látnivaló. Míg Mercy művészi élményre vágyva, Heinz Römer vezetésével az Uffizi-képtár csodáiban gyönyörködött, édesanyja a szállodában maradt, és a testi örömöket választotta felfrissítő pihenés formájában. Bár a senora is részt vett több kiránduláson, így azon is, amikor firenzei tartózkodásuk másnapján felkaptattak a Certosa kolostorhoz, mostanra eljutott addig a pontig, hogy nem óhajtott sem több festményt, sem több szobrot megcsodálni. Még az sem tudta fellelkesíteni, ahogy leánya az Uffizi-

képtár falait díszítő gyönyörűséges gobelinekről áradozott. Így Mercy továbbra is egyedül volt kénytelen Heinz Römer értő kalauzolását igénybe venni, mert az Uffizi műkincsei szerfelett érdekelték. így néhány órát kettesben {öltött Heinzcel, és egyre jobban csodálta azt a hatalmas tudást, amelyet a férfi utazásai során magába szívott. Amikor visszaértek a szállodába, a mama frissen és pihenten üdvözölte, és elmeséltette vele, mi szépet láttak, majd mosolyogva megjegyezte:

– Ó, Mercy, nem tudom, hogyan fogom Olaszországot túlélni! Annyira telítve vagyok művészettel, hogy már nem vagyok képes ennél többet befogadni. Csodállak, hogy még nem merültél ki.

– Ezt csakis senor Römemek köszönhetem, mamia. Olyan ügyesen meg tudja válogatni, hogy mindenből a legjobbat mutassa meg nekem, így nem kell a figyelmemet lényegtelen részletekkel szétapróznom.

– Igaz, nélküle talán az eddig látottaknak a felét sem tudtam volna befogadni – helyeselt a senora és ha itt egy kicsit pihenhetek még, úgy remélhetőleg Velencében már újból mindenre fogékony leszek. Ott is rendkívüli műélvezet vár bennünket.

VIII.

Amikor Mercy és Heinz Römer egyik nap megint az Uffiziból érkeztek vissza a szállodába, Mercy mosolyogva mondta:

– Most már tényleg ideje, hogy egy kicsit pihenjünk. Vacsoráig szabad.

A vacsora a szállodában fél nyolc óra tájban kezdődött. Most még csak öt óra volt, így Heinz elsiethetett a postára, hogy megnézze, érkezett-e a nevére valamilyen küldemény. Christától kapott ajánlott levelet. Visszatért a szállodába, és a szobájában elmélyülten olvasni kezdte a levelet, azzal a szándékkal, hogy rögtön meg is válaszolja. Amióta Rómába érkeztek, nem jutott ideje arra, hogy a húgának írjon. Nagyon kevés szabad ideje volt, úgyszólván semmi, mert ha éppen nem volt valami úrnői kényelmével kapcsolatos elintéznivalója, akkor a hölgyek társaságában töltötte az idejét. És esténként, mikor elbocsátották, rendszerint annyira fáradt volt, hogy egyből aludni tért. Látszólag ugyan könnyűnek tűnt ez az állás, igazából véve nagyon fárasztó volt.

Christa levele így szólt:

„Édes, drága Bátyuskám!

Boldoggá tesz, hogy mindig csupa jó hírrel szolgálsz magadról. Lélekben elkísérlek ezen a csodálatos utazáson. Megint lehetőséget kaptál arra, hogy egy sor gyönyörű dolgot megtekinthess. El tudom képzelni, hogy mindaz, amit Konstantin Rohwalddal megismerhettél, most hasznodra válik, és úrnőid számára igen nagy segítség lehetsz, Örülök, hogy ilyen kellemes állásod van, és hogy az úrhölgyek már Párizsban kilátásba helyezték: életre szóló megbízatást adnának neked Mexikóban. Azért is óriási öröm számomra, mert esetleg én is változtathatnék az életemen, s ezzel a gondolattal önző módon olykor eljátszadozom.

Egyelőre azonban én is úgy veszem, ahogy Te, csak egy szép mesének tartom, és nem élem bele magamat olyasmibe, ami talán sohasem valósulhat meg. De egyben biztos vagyok: úrnőid nem csalódnának, ha téged kérnének fel erre a bizalmi állásra. Sokszor álmodozom arról, milyen szép is lenne, ha újból együtt élhetnénk – teljesen mindegy, hogy hol. Mexikóban éppen olyan boldogok lehetnénk, mint Németországban, különösen ha kellemesebb körülmények között élhetnénk. Biztos vagyok abban, hogy én is hasznossá tudnám magamat tenni azon a hatalmas birtokon.

De egyelőre, ahogy megállapodtunk, ne beszéljünk erről. A két úrhölgyé minden rokonszenvem, mert jók hozzád, bíznak benned, és értékeden becsülnek. Miért ne tennék?

Tudom, hogy messze túlszárnyalsz minden elvárást, és minden tekintetben számíthatnak rád. Leírásod alapján nagyon gazdagok lehetnek. De mekkora terhet jelenthet egy ekkora uradalom! Nem cserélnék azzal, akinek ekkora birtok jutott osztályrészül, de azért nem bánnám, ha egy kicsivel több pénzem volna.

Semmi újsággal nem szolgálhatok, ami engem illet. Életem ugyanabban a szűk körben mozog. De a napokban egy különleges ünnepi eseményt volt szerencsém megélni. Hála neked, Bergt professzor egy reggel bejött hozzám a laboratóriumba, és meglepett két operajeggyel, egyet nekem, egyet pedig Schwalbe asszonynak szánt. Azt mondta, ajándékba kapta, és nem tud élni az alkalommal, mert más elfoglaltsága lesz azon az estén. Szerintem nem egészen így volt, a jegyeket ő maga vette, hogy valami örömet okozzon. És hogy ne kelljen olyan, késő este egyedül hazajönnöm, Schwalbe asszonyra gondolt kísérőként. Schwalbe asszony még nálam is izgatottabban készült. A jegyek a földszint negyedik sorába szóltak. Csodálatosan éreztük magunkat, megnéztünk a nagy Operaházban mindent, amit csak

lehetett, majd elmerültünk a gyönyörű előadás élvezetében. Tudod, mennyire imádom a zenét…”

Itt abbahagyta Heinz az olvasást. Szemei könnybe lábadtak. Szegény hősies kis Christa, kénytelen vagy beérni azzal, hogy megszerzett zenei tudásodat nem hagyod – Schwalbe asszony rozoga zongorája segítségével – teljesen feledésbe merülni. Húgocskája számára egy opera-előadás akkora élményt jelent, hogy úgy áradozik erről, mint valami nagy és kivételes ünnepről. Neki pedig része van mindeme földi jóban: opera, színház – teljesen hétköznapi eseménynek számítanak. És mindig a legjobb helyen ülnek, páholyban, és természetesen ő is ott van, úrnői társaságában. Ó, de szívesen átadná a helyét a húgának, ha megtehetné! Ha egyáltalán egy kicsit könnyíthetne az életén. De a húga mindig is túl büszke volt, mindig azt hangsúlyozta, hogy egyedül akar boldogulni. Ha úgy vesszük, Christa még Mercy Nordaunál is büszkébb teremtés. Csak éppen másképp.

Újra kézbe vette a levelet, és folytatta az olvasást.

„A Carment játszották, és én élveztem a gyönyörű muzsikát! Annyira feltöltődtem ezzel a csodálatos zenével, hogy napokig áradoztam Bergt professzornak, mígnem mosolyogva megjegyezte: »Nem is tudtam, hogy kegyed zenerajongó, Christa kisasszony, különben már többször szerencséltethettem volna operajegyekkel. Ugyanis olykor kapok ajándékba, és nem mindig tudok elmenni az előadásra. Ezentúl mindig magács kára fogok gondolni.«

Látod, Heinz, ennyire finom lelkű a professzorom. Meggyőződésem, hogy hébe-hóba vásárol majd operajegyet, és nagyvonalúan előhozakodik azzal, hogy ajándékba kapta, és nem tud vele mit kezdeni, így jobb híján nekem adja. Úgy gondolja, ha azt hiszem, hogy ingyen jut a jegyekhez, nem sérül az önérzetem annyira, mintha ajándékba kapnám. Nekem pedig nincs meg a bátorságom, hogy elébe álljak, és közöljem vele, átlátok a mesterkedésén; hiszen olyan jó szívvel teszi.

így tehát én is csalok egy kicsit, amikor úgy teszek, mintha elhinném, hogy ajándékba kapja a jegyeket.

De ez még nem minden! Úgy tűnik, folyton azon töri a fejét, mivel szerezhet nekem örömöt. És mit ad Isten! Bergt professzor felesége ma meghívót küldött számomra egy, a házukban rendezendő zenei estre. Emögött bizonyára a professzor mesterkedése áll. Egészen zavarba jöttem, és megkérdeztem, nem tévedés-e ez a meghívás. De a professzor megnyugtatott:

»Minden a legnagyobb rendben, gyermekem. Meséltem a feleségemnek kegyed zene iránti rendkívüli rajongásáról, és végre ez egyszer meghatotta, ezért küldte a meghívót. Hogy ez az est is akkora zenei élményt jelent majd magácskának, abban nem vagyok olyan biztos, de meghívtunk néhány énekest, és valamelyik majdcsak nyújt valami figyelemre méltót. Utána természetesen lesz egy kiadós vacsora is, a feleségem nem végez félmunkát. Nos, legalább találkozik emberekkel. Legyen ám nagyon csinos, gyermekem!«

Mondtam neki, hogy az egyetlen ünneplőruhám egy szerény királykék selyemruha, és megkérdeztem, nem lesz-e ez túl egyszerű ebben az előkelő társaságban, de nevetve válaszolta:

»Ne feledkezzék meg az aranyszőke fürtjeiről és enciánkékszemeiről, ezeket ragyogóan kiemeli a királykék szín, és így, együtt már igazán teljes lesz az ünneplőruhája!«

Tehát jövő szombaton a nagyságos asszony zenei estjére leszek hivatalos, bár az a gyanúm, hogy a professzor úr ezért a meghívásért latba vetette minden rábeszélő képességét. Mintha hallanám, ahogy a büszke asszony felcsattan: »Mon dieu, mit keres – ez a közönséges laboránsnő az én előkelő szalonomban?« És erre az én professzorom sztentori hangon azt válaszolja: »Ez a laboránsnő a legjobb barátom leánya, és elég nagy szégyen, hogy ilyen nehezen tudtalak rávenni, hogy egyszer már meghívd!«

Minden bizonnyal valahogy így zajlott az egész, de azért mégis elmegyek, mert remélem, hogy szép muzsikát lesz szerencsém hallgatni, és azért is, mert nem akarom az én kedves professzoromat megfosztani attól a jó érzéstől, hogy nekem örömöt okozott.

Hát most már tényleg nincs miről beszámolnom, bátyuskám. Már előre örülök a következő leveleknek.

Égi áldás kísérjen minden utadon! Forró szeretettel üdvözöllek, ölellek-csókollak! Christád”

Meghatottan tette le Heinz a levelet, és rögtön meg is válaszolta. Megkérdezte kis húgát, ha meglepné egyszer valamivel, vajon kegyesen szemet hunyna, és elhinné, hogy ő is egy ingyen ajándékot ad tovább neki, mint a professzor úr? Megirigyelte ugyanis a professzortól ezt az előjogát, és ezért holnap vásárol Christának egy szép firenzei selyem ruhaanyagot, hogy csináltasson belőle estélyi ruhát arra az esetre, ha gyakoribbá válnának a meghívások a professzor házába.

Amikor elkészült a levélírással, kinézett a lakosztálya előtt hosszan elnyúló balkonra. Végig is sétálhatott rajta egészen a fürdőszobájáig. A

balkon kerámialapokkal volt kirakva, mellvédjét kis homokkő oszlopok alkották. Az egyik végén néhány kőlépcső vezetett a kissé magasabban lévő oszlopsorhoz, mely körbefogta az épületet. A szálloda valamikor palota volt, és az oszlopos díszítésű részt később építették csak hozzá. Ez az oszlopsor a magasabban fekvő szobák előtt húzódott végig, de a balkonokra vezető kőlépcsők vasrácsokkal voltak lezárva. így egyik vendég sem sétálhatott el más vendégek ablaka előtt, hacsak nem nyitották ki a lezárt rácsokat, vagy nem másztak át rajtuk. Mivel a vasrácsok nem voltak túl magasak, a rajtuk való átjutás nem okozhatott komoly nehézséget.

Heinz elindult felfelé a lépcsőkön, hogy körülnézzen. Kiszámította, hogy az oszlopsor körülbelül úrnői ablakáig húzódik. Ekkor eszébe jutott, hogy megpillanthatják, s ettől úgy megrettent, hogy egyetlen ugrással újra lent termett. Még csak az hiányozna, hogy a hölgyek azt gondolják róla, utánuk leskelődik!

Gyorsan visszament a szobájába. Észrevette, hogy a balkonja másik végét egy fal zárja le. Kihajolt, hogy megnézze, az épület mely részével határos a lakrésze. Mélyen előrehajolva látta, hogy a szobája a nagy étteremmel szomszédos. Felismerte a hatalmas ablakokat, amelyeket már az étteremben ülve is megcsodált. Ezek az ablakok legalább két emelet magasságot átfogtak. A szálloda, ahogy így áttekintette, igen furcsa, összetett építmény volt, ami nem ritka a régi olasz palotáknál. Az a szárny volt az eredeti építmény, amelyben a nagy étterem és az ő szobája elhelyezkedett, míg az ehhez csatlakozó, oszlopsorral díszített részt, amelyben úrnői is elhelyezést nyertek, későbbi évszázadban építhették hozzá.

A balkon alatt, az épületet alaposabban szemügyre véve, egy széles párkányt vett észre, mely az étterem felett a palota egészén végighaladt, így az ő szobája előtt is.

Heinzet nagyon érdekelték ezek a régi palotaépítési fortélyok, és mosolyogva gondolt arra, hogy ez a széles párkány, mely valószínűleg az alatta lévő szobrok eső elleni védelméül szolgált, a régi időkben, amikor ezt az épületét még firenzei nemesek lakták, gáláns kalandok néma tanúja lehetett. Akkoriban még nem rettentek vissza semmiféle nyaktörő mutatványtól. Némely szerelmes ifjú bizonyára megkísérelte, hogy e falkiszögellés segítségével titkos látogatást tegyen az imádottjánál, annak ellenére, hogy a párkány megmászása nem volt egészen veszélytelen vállalkozás. Heinz számára viszont nem jelentett volna akadályt, hiszen gyakorlott alpinista volt.

Átgondolta, milyen helyiségek határolhatták annak idején az éttermet. Először is a kis szalon, amelyben manapság a szállóvendégek költik el reggelijüket. Ez valószínűleg díszterem lehetett. Vajon melyik firenzei nemesember építtethette ezt a palotát? Utánaszámolt, melyik évszázadban is készülhetett, és közben lenézett a párkányra. És ahogy néha bolond ötletei támadnak az embernek, eljátszadozott a gondolattal, hogyan fogadnák a mostani járókelők, ha meglátnák, ahogy a falkiszögellésen felkapaszkodik. Mosolygott saját magán, és arra a következtetésre jutott, hogy az emberek bizonyára betörőnek vélnék, és börtönbe csukatnák.

Visszament a szobájába, és megnézte, hány óra van. Lassan elérkezett az ideje, hogy vacsorához öltözködjék. Miközben ruhát váltott, visszagondolt iménti megfigyeléseire, és el kellett mosolyodnia azon a képtelen ötletén, hogy falat másszon. Nem sejthette, milyen jót tett vele a gondviselés, amikor arra késztette, hogy felfedezze és alaposan feltérképezze ezt a párkányt.

Miután felöltötte estélyi öltözékét, kiment a folyosóra, elsétált úrnői lakosztályáig, és megállapította, hogy ahol a lakosztály kezdődik, tehát az új épületrésznél, szintén van négy lépcsőfok, ami a két épületrész szintkülönbségét volt hivatott kiegyenlíteni.

Nem kellett sokáig várnia a hölgyek megjelenésére. Mint mindig, most is nagyestélyi öltözetben jelentek meg a vacsorához, és Heinz ezúttal is örömmel nyugtázta Mercy tündöklő eleganciáját, A lány ezüstszürke, gazdag gyöngyhímzésű selyemruhájában csodálatosan festett. A senora lágy esésű, halványlila estélyi öltözékét pompásan egészítették ki káprázatos ékszerei.

Heinz az étterembe vezette a hölgyeket. Ott jutott tudomásukra, hogy másnap este a szállodában nagy ünnepséget szerveznek, a rózsaünnepet. Ebből az alkalomból bált rendeznek, amelyen mindenféle meglepetéssel szórakoztatják majd a vendégsereget. A társaságot kiszolgáló pincér elújságolta, hogy nemcsak szállóvendégek, hanem a firenzei társaság színe-java is jelen lesz az ünnepségen.

Azt is elárulta, hogy az egész báltermet gazdagon feldíszítik. Seregnyi dekoratőr fog az éjszaka során és még másnap is azon fáradozni, hogy a kis és a nagy termek fényűzően fel legyenek díszítve. A báltermet vénusz-hegyi barlanggá varázsolják, a mennyezetet és a falakat rózsaszín tüllfelhőkkel borítják, és ezekre a tüllfelhőkre rengeteg rózsát szórnak. A terem középső részét a táncolóknak tartják fenn. A szomszédos kisebb teremben hidegbüfét állítanak fel, mely roskadozni fog a finomnál finomabb ínyencségek alatt. A táncok

közötti szünetekben a tisztelt közönséget egy közismert berlini táncpáros némajátékkal fogja szórakoztatni, és még a színház gyermekbalettkara is kedveskedni fog néhány körtánccal.

A hölgyek lelkesen hallgatták a csábító invitálást, és a senora azonnal elhatározta, hogy részt vesz az ünnepségen. Mercy is egyetértett vele, mivel tudta, hogy édesanyjának szüksége van szórakozásra ahhoz, hogy megőrizze jó kedélyét.

Heinz azon nyomban hívatta a pincért, és lefoglalta másnap estére az asztalt, amelynél étkeztek. Ezt az asztalt az étterem sarkában helyezték el, egészen közel az utolsó ablakhoz. Heinz egy pillantással felmérte, hogy az a fal, amely mellett az asztal állt, közvetlenül a szobájával határos. Ránézett az ablak alatt húzódó párkányra, és felidéződött benne délutáni felfedező kalandjának bolondos emléke.

Szolgálatkészen jegyezte elő a pincér az uraságok részére az asztalt. Mivel egy kis dobogón állt, a hölgyek kényelmesen áttekinthették az egész báltermet.

Anya és lánya a legteljesebb mértékben elégedettek voltak az asztalfoglalással, pedig ez azt jelentette, hogy megérkezésükkor az egész termen át kell vonulniuk. Csupán három kijárata volt a teremnek, a reggelizőszalonba átvezető, a konyhai és a gazdasági helyiségekhez vezető, illetve a lépcsőházba nyíló. Mind a három egymás közelében, a főbejárat mellett volt.

Heinz már előre örült az általános tetszésnek, amelyet Mercy fog aratni, amikor elvonulnak a vendégek asztalai előtt. Nagyon büszke volt fiatal úrnőjére, és a legtermészetesebbnek vette, hogy mindenki megcsodálja. Lehetett is, hiszen mindig ízléses és elegáns ruhát hordott, és ahol helyénvaló volt, értékes ékszereket viselt – bár ezeket édesanyja káprázatos ékszerei mindig felülmúlták –, és nemcsak a férfiak, hanem a hölgyek is őszintén csodálták a sudár, előkelő teremtést. A senora is tündöklő jelenség volt, bár alacsony termetéhez képest kissé telt.

Másnap az ebéd idejére már majdnem készen állt az ünnepi dekoráció. Egész éjszaka lázasan dolgoztak a szakemberek. Már csak az ezernyi rózsát kellett a rózsaszín tüllfelhők közé elhelyezni úgy, hogy mindenhonnan – a falak mentén és a mennyezetről is – bódítóan árasszák illatukat. Még az ablakok elé is kifeszítették a rózsákkal tűzdelt tüllfelhőket úgy, hogy a sötétítő drapériát összehúzták. Meg kell hagyni, kiváló munkát végeztek a dekoratőrök.

– Ugyanilyen díszlete lehetne a Tannhauser első felvonásának is, pont úgy néz ki, mint maga a Hörselberg, ahol Venus udvartartása lakik – jegyezte meg Heinz nevetve.

– De nagy kár, hogy ezekkel a tüllökkel eltakarták a mennyezeti freskókat. Én ezeket a festményeket szabadon hagytam volna – vélekedett Mercy, édesanyja viszont semmi kifogást nem emelt.

A pincér meghallotta Mercy kritikáját.

– Úgy tervezték, hogy szabadon hagyják a mennyezeti freskókat, de a rózsaszín anyag friss színe mellett a festmények túl piszkosnak hatottak volna. Ezért döntöttek úgy, hogy ezeket is elfedik – magyarázta.

Délutánra nem terveztek programot az úrnők, szieszt́at tartottak, hogy minél jobban élvezzék az esti mulatságot. Így Heinznek szabad lett a délutánja. Nagyon örült, hiszen így nyugodtan megvásárolhatta húgának az ajándékot, és el is tudta még küldeni. Az elszámolását is be akarta fejezni, mert ehhez mindig túl kevés idő állt a rendelkezésére. Minden kiadást, ami rajta keresztül történt, pontosan könyvelt, hogy szükség esetén úrnőinek be tudja mutatni.

Senora Nordau ugyan hevesen visszautasította, amikor a könyvelésével előhozakodott, de Mercy azért némelykor átfutotta. A férfi azt hitte, azért teszi, mert még mindig nem bízik meg benne feltétel nélkül, de ebben nagyot tévedett. A lány még édesanyjánál is jobban megbízott Heinzben, de észrevette, hogy a férfinak fontos, hogy az üzleti dolgokat valóban üzletiesen kezeljék, és ezért megtette neki ezt a szívességet. Már elég jól kiismerte a férfit, anélkül hogy ő ebből bármit is észrevett volna. Heinznek nem volt szabad megtudnia, hogy Mercyt foglalkoztatja a személye.

Elérkezett a nagy nap, és megkezdődött a rózsák ünnepe. A vendégek nagy része már egybegyűlt, amikor Heinz úrnőivel megjelent. Amint előre sejtette, az összes szem azonnal Mercyre szegeződött. Nem csoda, az ő lélegzete is elállt, amikor megpillantotta. Még sohasem látta ilyen vakítóan szépnek. Vagyont érő, halvány rózsaszín estélyit viselt, amelyet strasszok és üveggyöngyök ékesítettek. A ruha egy párizsi divatszalonban készült. Remekül illett a rózsaszínnel díszített terembe, bárki azt hihette volna, hogy egyenesen erre az alkalomra rendelték. Mercy bal vállán vörös rózsák fogták össze a keskeny pántokat. A csillogó ruha kiemelte viselője kecses ívű nyakát és gömbölyű vállát. Nyakában káprázatos, majdnem derékig leérő gyöngysort viselt, hozzá gyöngyökkel és briliánsokkal kirakott karperecet, bal kezén pedig gyűrűt, amelyen egyetlen hatalmas gyöngy ragyogott. Büszkén,

magasra tartott fejjel lépett be a terembe. Kezében egy fehérben és rózsaszínben játszó legyezőt tartott hanyagul, amely olyan nagy volt, hogy kinyitva teljes felsőtestét eltakarta. Ezt a darabot is Párizsban vásárolták. Mercedes valamennyi jelenlévő hölgyben csodálattal elegy irigységet ébresztett.

Senora Nordau is nagyszerűen festett acélszürke, gyöngyökkel kivarrt csipkeruhájában. Magas, szintén csipkéből készült spanyolgallér adott még mindig szép arcának hatásos hátteret. Sötét hajába Juanita gyémántokkal és szürke gyöngyökkel kirakott fejéket tűzött. Nyakában vékony platinaláncon körte alakú gyöngy lógott.

Az elegáns és előkelő Heinz Römer ugyancsak magára vonta a szebbik nem figyelmét. Alighanem ő volt a legvonzóbb a férfiak között. A vendégek természetesen nem tudták, milyen viszonyban áll a hölgyekkel. Többnyire úgy vélték, hogy a rózsaszín ruhás lány vőlegénye vagy férje lehet. Valóban összeillő párt alkottak.

Lefoglalt asztaluk felé menet keresztül kellett vonulniuk az egész termen, így mindenki alaposan szemügyre vehette őket. Mercy, Heinz csöndes megelégedésére, egyöntetű tetszést aratott.

A bálteremben nagy volt a meleg. Mivel díszítésként az összes ablak elé tüllfelhőket akasztottak, nem lehetett szellőztetni. A senora panaszkodott a hőségre, és segélykérőén nézett Heinzre. A férfi felállt, és az ablakhoz lépett. A díszekét már néhány nappal korábban felrakták, és a sarokban megereszkedett a tüllfelhő. Heinznek sikerült félrehúznia. Alányúlt, és kissé széthúzta a sötétítőfüggönyt. Elérte a kilincset, és résnyire kinyitotta az ablakot. Így aztán a teremnek abba a sarkába, ahol úrnői ültek, mégiscsak jutott némi friss levegő.

– Ön minden helyzetben feltalálja magát, senor Römer – mondta a senora hálásan.

Megszólalt a zene. Elsőként egy ünnepi induló csendült fel. Seregnyi, hófehérbe öltözött kuktagyerek vonult be a konyhából. Mindegyikük hatalmas tálcát hozott, amelyen csodálatosan feldíszített ínyencségek pompáztak. A fiúk egy kört tettek a teremben, majd a szomszédos reggelizőhelyiségben előkészített asztalokra helyezték a tálakat.

Ezután a társaság tánckedvelő hölgyei és urai is hódolhattak szenvedélyüknek. A zenekar divatos számokat játszott. Mercy érdeklődve nézte a párokat. Heinz azt olvasta ki a szeméből, hogy szívesen táncolna. Először udvariasan a senorát kérte fel, de ő nemet mondott. A fiatalember ezután a lányhoz fordult:

– Szabad, senorita?

Nemegyszer táncoltak már együtt. Mercy tudta, hogy Heinz ügyes táncos, élvezet volt a karjában keringőzni. Már várta, hogy felkérje. Mégis csak könnyedén, közömbösen bólintott, aztán az ifjú Römer a táncparkettre vezette.

Egyedülálló élmény volt ezt a két szép, fiatal embert együtt látni. Heinz elegáns táncos volt, Mercy pedig kecses partnere. Tánc közben elfeledkezett büszke tartásáról, és elragadóan kislányossá vált. A férfiak csodálattal nézték, a hölgyek pedig arra ügyeltek, hogy ne tévesszék szem elől Heinz Römer izmos alakját.

Az ifjú Römer maradéktalanul boldog volt. Ebben a pillanatban egy királlyal sem cserélt volna. Nagyon is jól látta, hogy az urak valamennyien Mercyt nézik. Kiváltságosnak érezte magát, mert éppen ő táncolhat vele. A lány semmire sem figyelt, önfeledten hagyta, hogy táncosa vezesse. Soha azelőtt nem volt még ennyire felszabadult és boldog. Legszívesebben addig táncolt volna Heinzcel, amíg teljesen fel nem oldódik a muzsikában. Nem elemezgette az érzéseit, csak átadta magát a pillanat élvezetének, és tudta: senki mással nem akar többé táncolni.

Csodálatos harmóniában siklottak a párok között. Lehullt róluk minden merevség és feszélyezettség. Megszűnt számukra létezni a világ, egyedül voltak, édes kettesben, s a lelkük elmondta, amiről az ajkuknak hallgatnia kellett. A lány árra gondolt, hogy Heinz a táncban éppolyan jól és biztosan irányít, mint az életben. Mindig, minden körülmények között megbízhat benne. Csodálatos érzés kerítette hatalmába őket, és meseszép álomból riadtak fel, amikor elhallgatott a zene. Megálltak, és egy pillanatig önfeledten egymás szemébe néztek. Mercyvel forogni kezdett a terem. Heinz segítőkészen átkarolta, és egy gavallér nyugodt, természetes mozdulataival átvezette a termen.

Lassanként a lány is visszatért a valóságba. Az álom véget ért, ő pedig ismét szokott közömbös, büszke tekintetével nézett el az emberek fölött.

Mosolygó édesanyjához visszatérve Mercy szétnyitotta a legyezőjét, hogy lehűtse magát.

– Szörnyű meleg van a terem közepén, mamia. Itt viszont kellemes hűvösben ülhetünk. Nem is táncolok többet – mondta és leült, miután Heinz aláigazította a széket.

– Nem fog meghűlni, senorita? Ne hozzak egy köpenyt? – kérdezte a fiatalember aggódva.

– Ó, ne! Örülök, hogy ez a sarok hűs és szellős.

– Kimelegedett a tánctól, most különösen vigyáznia kellene.

A lány csak mosolygott, de nem nézett a férfira. Még nem volt annyira ura az érzelmeinek, hogy feléje mert volna fordulni.

– Nem, köszönöm. Nincs szükségem köpenyre.

Heinz visszaült a székére.

A párok szétszéledtek. Egy híres táncművész párost jelentettek be, akik először az „Apolló és Daphné” című művet mutatták be.

Vad, fergeteges zene csendült. A terem közepére perdült ■M Apolló elől menekülő Daphné. Fehér fátyolköpeny volt rajta, derekán duzzadt rügyekből font koszorú. Tánc közben egyik zöld rügyet bontotta ki a másik után, mígnem az egész egy fa alakzatra szabott zöld fátyollá nem változott. A táncban Apolló követte Daphnét, de ő állandóan kitért előle, egyre több zöld rügyet bontva ki a tánc során, mígnem babérfává változott. Amikor a vágytól égő Apollónak végre sikerült elkapnia Daphnét, már csak égy zöld fátyolba burkolt valamit tartott ölelő karjaiban – a babérfát.

Ez a pantomim rendkívül művészi módon idézte fel a régi mondát. Amikor véget ért, az élményt óriási tapsviharral köszönte meg a közönség.

Apolló és Daphné eltűntek, és a zenekar egy intermezzót játszott addig, amíg a táncművész pár „faunnak és nimfának” öltözve újból megjelent, és előadásával ismételten hatalmas sikert aratott.

A harmadik pantomim „A Föld és a Nap” címet viselte. A táncosnő aranyruhában a terem közepén, egy kicsiny körben mozogva adta elő művészi táncát, miközben szürke jelmezbe öltözött, a Földet megjelenítő táncospárja körülötte forgott, először nagyon lassan, majd egyre gyorsabban és gyorsabban.

De a nézőközönség már nem tudhatta meg, hogy a Föld és a Nap – a természet minden törvénye ellenére – ebben a pantomimban mégiscsak egyesülni fog, mert iszonyatos rémület vonta el a figyelmet a művészekről:

Egyszer csak hátborzongató női sikoltás hasított az ünnepélyes csendbe.

– Tűz van! Tűz van!

A nézők nem vették észre, hogy mialatt a műsort figyelték, a konyhába vezető ajtó fölötti tüll tüzet fogott. A lángok pillanatok alatt szétterjedtek a falakon. A kiáltásra most már mindenki feleszmélt, és a tömeg a kijárat felé tódult. Hangos jajkiáltások hallatszottak, pánik tört ki.

A lángok továbbterjedtek, már a mennyezet tüllfelhőit nyaldosták. Az emberek a kijárat felé nyomultak, és mindent letapostak, ami az

útjukba került. A hölgyek és urak egymást tiporták. Az ajtóknál összeszorult az életéért vadul és kétségbeesetten harcoló tömeg. Pillanatok alatt eltorlaszolták a kijáratot. Elkeseredett, féktelen küzdelem bontakozott ki: élethalálharc.

A senora felugrott, és lányát magával húzva ő is az ajtók felé akart rohanni. Heinz azonban vasmarokkal visszafogta úrnőit.

– Állj, egy lépést se tovább, különben végük! – kiáltotta. Rögtön átlátta a helyzetet. Tudta, hogy aki a kijáraton át akar menekülni, az nagyobb veszélybe kerül, mint az, aki a teremben marad. – Nem látják, hányán tolonganak az ajtóknál? A menekülésnek ott csak egyetlen módja van: át kell gázolni a halottakon. Maradjanak! – parancsolt rá a hölgyekre.

– Akkor elégünk! Ki kell jutnunk innen, különben elvesztünk – sikoltotta a senora magánkívül, és ki akarta szakítani magát Heinz kezéből.

Mercy holtsápadtan, tágra nyílt szemmel nézett Heinzre, aki szorosan fogta a senorát. A lángok gyorsan terjedtek, már elérték az első ablak függönyeit. Az ifjú Römer agya lázasan dolgozott. Csak egyet tudott biztosan: Mercedes Nordaut mindenáron meg kell mentenie. Hirtelen megérezte a nyitott ablakon át beáramló levegőt. Eszébe jutott, hogy az ablakok alatt széles kőpárkány húzódik.

Mialatt a három közvetlenül egymás mellett nyíló ajtónál szörnyű jelenetek játszódtak le, Heinzék egyedül maradtak a hátsó sarokban. Az ajtóknál a biztos halál várt volna rájuk, de a fiatalember már megtalálta a menekülés útját.

– Maradjanak! Szavamat adom, hogy megmentem önöket, ha követik az utasításaimat – jelentette ki határozattan, és parancsolóan nézett a hölgyekre.

Mercy belekapaszkodott az édesanyjába.

-Nyugalom, anyám! Bízzál senor Römerben! – mondta.

– Tartsa vissza az édesanyját, senorita! Tapodtat sem mozdulhat innen. Eszembe jutott egy lehetőség, de csak egymás után tudom kimenteni önöket. Jöjjenek ide, egészen közel az ablakhoz!

– Először a mamát mentse meg! – kérte Mercy.

– Nem, először a lányomat! – kiáltotta a senora.

Mindkét nő könyörögve nézett a férfira.

Heinz a résnyire nyitott ablakhoz ugrott. Gyors, erőteljes mozdulatokkal leszaggatta és félrelökte a tülldíszeket, hogy azok ne gyulladhassanak meg. A súlyos sötétítőfüggönyöket nem tudta leszakítani, de sikerült széthúznia. Az ablak szabaddá vált.

Heinznek most nagy segítségére voltak a hegymászás közben szerzett tapasztalatai.

– Először a senorát viszem ki. Ön, senorita, higgadtabb, ön nem fog elrohanni. Maradjon itt, szorosan az ablak mellett, amíg vissza nem jövök. Csupán néhány percre van szükségem – mondta, aztán kiugrott.

A lány halottsápadtan, de bizalommal nézett a férfira, most mégis felsikoltott. Azt hitte, a férfi a második emeletről az utcára ugrott le, ám aztán látta, hogy biztosan áll a lábán, s habozás nélkül felemeli a senorát, és az ölében tartja, mint egy gyermeket.

– Kapaszkodjon a nyakamba! Ne mozogjon, mert egyetlen mozdulat a halálunkat jelentheti. Csukja be a szemét, és maradjon nyugton! – parancsolta Heinz nyersen és keményen.

– A lányom! – kiáltotta a senora, de moccanni nem mert.

– Ne féljen, őt is kimentem, ha ön már biztonságban lesz. Senorita, maradjon az ablaknál!

Mercy némán bólintott, és a nyitott ablakból figyelte a menekülőket. Borzadva látta, hogy Heinz az asszonnyal a karjában megfordult, és háttal került a falnak. Így lépkedett óvatosan oldalvást a párkányon, egészen a szobája erkélyéig. Ott lassan megint megfordult, és átemelte úrnőjét a mellvéden.

– Várjon itt! Egyelőre biztonságban van. Megyek, és áthozom a senorität. Bízzon bennem, sikerülni fog! – mondta, és visszaindult a bálterem ablakához. Csak attól félt, hogy a falkiszögellés meglazul, mielőtt Mercyt biztonságba helyezhetné. Ám nem volt más választása, kockáztatnia kellett. Teher nélkül könnyebben haladt visszafelé, a lány iránti aggodalom még gyorsabb cselekvésre sarkallta.

Végre ismét ott állt a nyitott ablak előtt, ahol Mercy engedelmesen várakozott rá. A lángok egyre terjedtek, a lány; már alig kapott levegőt a füstben. Egyetlen pillanatig sem kételkedett abban, hogy Heinz visszajön érte, noha elszörnyedve látta, hogy igen veszélyes utat tett meg az édesanyjával. – Most segélykérően kinyújtotta felé a karját. Nem mert hátranézni a terembe, a sikolyok így is rémülettel töltötték el.

A fiatalember sápadt volt, de eltökéltnek látszott. Melegen, bátorítóan mosolygott a lányra.

– A senora már biztonságban van, és ön is mindjárt mellette lesz – mondta. A lány gyengéd érzelmeket vélt kihallani a hangjából.

Borzadva még egy pillantást vetett a teremre, amelyben már sűrűn gomolygott a füst. Amikor Heinz fel akarta emelni, beleakadt értékes gyöngysorába. Tétovázás nélkül leakasztotta a gyöngyöket úrnője

nyakából, és nadrágja zsebébe dugta. Ezután ölbe kapta a lányt, aki segített neki, hogy ne legyen túl nehéz vinnie. Anélkül, hogy mondta volna, Mercy átkulcsolta a nyakát, ahogyan a fiatalember az imént a senorának parancsolta.

– Hunyja le a szemét, senorita, és ne féljen! – mondta a férfi halkan, remegő hangon.

Érezte, hogy a lány reszketve hozzásimul. Egy pillanatra meg kellett állnia, hogy megnyugodjék. Mercy arca az övéhez ért, amitől remegni kezdett teste és lelke. Tudta persze, hogy ifjú úrnője csak azért ilyen bizalmas vele, mert fél a veszélyes úttól, egy pillanatra mégis magukkal ragadták az érzelmei. Örült, hogy magához szoríthatja, és közben nem kell elárulnia, mit érez iránta. Lassan megfordult, és ismét háttal állt a falnak. Csak most tudatosult benne, hogy az előbb tűzoltókocsikat hallott szirénázni, de a tűzoltók az épület másik felénél láttak munkához. A szállodának ezen az oldalán még minden nyugodt volt, senki sem láthatta veszélyes vállalkozását. Jobb is volt így. Mielőtt oldalazva rálépett volna, előbb lábával gondosan kitapogatott minden követ, hogy elbírja-e kettejük súlyát.

Mercy hallotta, hogy a férfi szíve hangosan dobog. Miközben Heinz a mélység fölött egyensúlyozott vele, az jutott eszébe: ha meg kell halnia, vele együtt hal meg. Teljes nyugalommal simult bele a karjába. Egy utcai lámpa fénye éppen a férfi arcára esett. Kemény, határozott vonásain feszült figyelem tükröződött. Mercyben minden izgalom dacára csodálat ébredt iránta.

Végre megérkeztek az erkélyhez. A senora erőtlenül a párkányra könyökölt, és félelemtől tágra nyílt szemmel követte az útjukat. Még egy nagy lépés, aztán Heinz megfordulhatott, és átemelhette a lányt édesanyja karjába. A két nő zokogva ölelte át egymást.

Heinz gyakorlott mozdulattal átlendült a párkányon. Mélyet lélegzett, aztán már rohant is be a szobájába, hogy kihozza az útlevelét, egyéb fontos okmányait és a kiadásokról vezetett naplót. Mivel szobája közvetlenül a bálterem mellett helyezkedett el, az is veszélybe került. Lentről felhatolt hozzájuk a tűzoltók és a kíváncsiskodók lármája. Heinz mindezzel nem törődött, ő csak a hölgyeket akarta biztonságba helyezni. Bár nem volt hideg, mégis aggódott, hogy könnyű ruháikban meghűlhetnek.

– Kérem, jöjjenek – mondta.

A két nő engedelmesen követte. Heinz felrohant az oszlopcsarnokhoz vezető kőlépcsőkön, és rángatni kezdte az ajtórácsot.

De a vasrács nem engedett. Heinz erre felkapta a senorát, és átemelte a rácsón, majd Mercy következett. Végül ő maga könnyedén átugrott, és így mindhárman átkerültek az úrnők szobáihoz vezető, kőoszlopok által határolt függőfolyosóra. A palotaszálló e szárnyában teljes csend honolt. Itt voltak a legdrágább lakosztályok, és az idő tájt még viszonylag kevés vendég lakott ezekben a szobákban. A második emeleten a két úrnőn kívül senki más. A régi szárny ezzel szemben zsúfolásig megtelt szállóvendéggel.

Heinz a hölgyeket, akik el nem tudták képzelni, hova keveredtek, a szobájukba nyíló erkélyajtóhoz tessékelte. Itt viszont váratlan akadályba ütközött: a redőnyök le voltak engedve. Megkísérelte valahogy feltolni, de egy élés női sikoly – ez Juanitától származott – megzavarta, majd Pedro következett, aki felháborodottan tudakolta, ugyan ki az az elvetemült, aki a redőnyüket feszegeti. Ők ugyanis, mit sem sejtve, békésen kártyáztak úrnőik előszobájában.

– Pedro! Gyorsan húzd fel a redőnyöket! – kiáltott Heinz spanyol nyelven.

– Ó, ön az, senor Römer; már azt hittem, egy betörő – szólt Pedro, miközben a redőnyökkel bíbelődött. A két szolgáló megrökönyödve nézett az úrnőkre, amint Heinz a szobába tessékelte őket.

– Gyorsan, Juanita, öltöztesse át az úrnőket meleg ruhákba, és csomagolja el az ékszeresládát. Itt a senorita igazgyöngysora. Siessen, tűz ütött ki a szállodában, és nekünk innen gyorsan el kell menekülni! Pedro, jöjjön velem a szobámba, szeretném a holmijaimat biztonságba helyezni. Segítsen nekem, hogy hamar elkészüljünk!

Odadobta Juanitának a gyöngysort, amelyet még mentési akciója kezdetén levett Mercy nyakáról, attól tartva, hogy beleakad valamibe. Mikor éppen azon volt, hogy Pedróval elrohanjon, a senorita félelemmel telve belekapaszkodott:

– Ne hagyjon bennünket egyedül!

– Csak néhány percet leszek távol, senorita, amíg Juanita átöltözteti kegyedéket. Hűvös van kint, át kell öltözniük melegebb ruhákba. Mindjárt itt leszek, most úgysem tudnék a segítségükre lenni.

Visszasietett Pedróval a szobájába. Újból a rácsos vasajtón keresztül vezetett az útjuk. A szobájába érvén sebtiben összepakolta m holmijait, és Pedro segítségével kivitték a bőröndöt a függőfolyosóra. Azt már kifigyelte, hogy a régi és az új szárnyat egy erős tűzfal választja el egymástól, így azt remélte, hogy holmijait úrnői szobájában biztonságba helyezheti. Esetleg ily módon megmentheti a tűztől.

Amikor Pedróval visszaértek a hölgyek lakosztályába, úrnőit már átöltözve találta. Juanita éppen azon fáradozott, hogy a levetett ruhákat biztonságba helyezze a nagy alumínium utazóládában. Heinz megparancsolta, hogy gondosan zárja is le. Majd rásegítette a hölgyekre meleg köpenyeiket, és magára is terített egyet.

– Kérem, várjanak még egy percet. Tájékozódnom kell, miként jutunk ki a legkönnyebben ebből az épületből. Még nem vagyunk veszélyben, a tűzoltók teljes erővel oltják a tüzet, és idáig valószínűleg nem terjednek el a lángok. De a füst bizonyára kellemetlen lenne, ezért átmegyünk egy másik szállodába. Várjanak itt egy percet!

Heinz kiment a folyosóra. Már érezni lehetett a füstöt. A főlépcsőházon át reménytelen lett volna a kijutás. Átszaladt a másik oldalra, és ott megpillantott egy keskeny lépcsőt, amit csak a személyzet használt. Látta a menekülő alkalmazottakat kis motyóikat mentve fejvesztve rohanni lefelé. Tehát ez a szabadba vezető út.

Gyorsan visszatért a hölgyekhez.

– Jöjjenek, kövessenek! Maga is, Juanita, kísérje úrnőit! Pedro, maga zárja be a hölgyek lakosztályait. Aztán várjon lent a kijáratnál, ahová majd elvezetem magukat, amíg vissza nem érek. Amint a hölgyeket biztonságban tudom, visszajövök. Megpróbáljuk a csomagokat valahogy elcipelni innen. Hozok segítséget magammal, mert már itt is elszabadult a pokol, annak ellenére, hogy a tűz még nem ért el bennünket.

Heinz magához vette a két ékszeresládát, és kivezette a hölgyeket a hátsó lépcsőn át a szabadba. Az utcán már kisebb csődület támadt; a tűzoltóautók látványa igen sok embert odavonzott. Egy mellékutcába terelte a kis csapatot, ahol mindjárt le is intett egy bérautót. Elhelyezte az ékszeresládákat, majd besegítette a hölgyeket. Juanita és ő maga a hátsó üléseken foglaltak helyet. Ismert egy elegáns szállodát nem messze egy kis téren, az Arno partján, ennek a címét mondta meg a sofőrnek, aki ma már nem először tette meg ezt az utat. Több szállóvendég menekült át oda, de szerencsére a legjobb szobák még üresek voltak, így Heinz lefoglalhatott két gyönyörű lakosztályt. Felvezette a hölgyeket, átadta az ékszeres ládikákat, és miután látta, hogy jól elhelyezkedtek, Juanita gondjára bízta őket. Megmondta, hogy visszasiet az égő szállodához, hogy az összes ott maradt koffert is kimentse, és idehozza. Anya és leánya erőtlenül omlottak egy-egy fotelbe, és szótlanul bólogattak. Túl elcsigázottak voltak ahhoz, hogy megszólaljanak. A vészhelyzet és az átélt megpróbáltatások próbára tették idegeiket.

Még mielőtt Heinz eltávozott volna, rendelt a hölgyeknek forró teát és süteményt, majd egy csomagszállító kocsival és néhány inassal, akiknek magas borravalót helyezett kilátásba, elindult visszafelé. Az oldalbejáratnál sápadtan és reszketve várta Pedro, aki csak most fogta fel, mi is történt valójában. Heinz a keskeny hátsó lépcsőn felment vele és a szolgálókkal a hölgyek lakosztályához. A folyosót már ellepte a nehéz füst, és Heinz egyedül volt kénytelen továbbmenni, mert a szolgálók féltek. Végül mégis követték az elárvult szobákhoz, mert Heinz bátorsága megszégyenítette őket. A lakosztályok még Viszonylag füstmentesek voltak. Heinz maga is megfogott egy bőröndöt, és néhány perc alatt az úrhölgyek, valamint Juanita és Pedro kofferjait biztonságba helyezték. Megpakolták a bőröndökkel a csomagszállító kocsit, melyre Pedro és Heinz is felült, és elrobogtak a másik szállodához. Nem figyelt rájuk senki, itt, a hátsó bejárati részen még nem tört ki pánik. Odaát viszont, a régi szárnyban, a lángok már a bálterem ablakait is elérték, és ki-kicsaptak. Egy férfi – aki kétségbeesetten rohangált fel-alá a füsttől áttekinthetetlenné vált folyosón, hiába keresve eltűnt feleségét – elmondta: a főlépcsőházban azok, akiknek sikerült kijutni a bálterem poklából, a fejvesztett menekülés közben a lépcsősor tetején összetorlódtak és legurultak. így tévesztette szem elől a feleségét, akit azóta sem sikerült megtalálnia. Rengeteg a halott és a sebesült. A tűzoltóknak rendkívüli erőfeszítésébe került, hogy a kijáratot szabaddá tegyék, elhordva onnan a szerencsétlenül járt embereket. Az egész terem lángokban állt, és a tűz átterjedt már a szomszédos helyiségekre is. Heinz azt tanácsolta, hogy a férfi meneküljön a hátsó lépcsőn, hiszen lehet, hogy felesége már kijutott, és az utcán várja tele aggodalommal.

Csak nagy nehezen lehetett a rémült embert rávenni, hogy tartson velük.

Még egy óra sem telt el azóta, hogy Heinz a két hölgyet a párkányon keresztül megmentette, és most ott állt újból előttük, miután csomagjaikat a szobákban biztonságba helyezte.

A hölgyek sápadtan tekintettek fel az alaposan bepiszkolódott férfira. A senora a karjánál fogva magához húzta.

– Maga az élete kockáztatásával megmentett minket, senor Römer. Soha nem tudjuk meghálálni, amit tett. Maga nélkül elvesztünk volna – szólalt meg csendesen,

Heinz zavartan elhárította a köszönetet, de Mercy hálásan megragadta a kezét. Megrettenve látta, hogy csupa vér.

Istenem, hiszen maga megsebesült! – kiáltott fel sápadtan.

A férfi nevetve pillantott vérző kezére.

– Nem komoly, senorita. Eddig észre sem vettem. Valahol felhorzsolhattam. Remélhetőleg nem piszkítottam be a ruháikat. Ez a kis karcolás igazán alacsony ár három megmentett emberéletért. Engedjék meg, hogy most visszavonuljak, és rendbe szedjem magam! Az öltönyöm több helyen elszakadt, valószínűleg menthetetlenül vége. Ez azonban cseppet sem bánt, az a lényeg, hogy mindketten épek és egészségesek.

Hirtelen erőt vett rajta a meghatottság. A szeme egy pillanatig úgy ragyogott Mercyre, hogy a lány sápadt arca vérvörösre gyúlt. Heinz azonban már el is hagyta a szobát. Attól tartott, elveszíti az önuralmát.

Miután Römer távozott, a senora a lánya nyakába borult.

– Micsoda férfi, Mercy! Most végre neked is el kell ismerned, hogy csodálatra méltó. Neki köszönhetjük az életünket, csakis neki. Hallottad, mit mesélt Pedro? Rengetegen meghaltak, vagy súlyos sérüléseket szenvedtek. Mi is az áldozatok között lennénk, ha ő nincs velünk – mondta, és mint nehéz helyzetekben mindig, most is sírógörcsöt kapott. A történtek után csak így tudta levezetni a feszültségét.

Mercy csitítóan csókolgatta és simogatta. Szeme közben felfelcsillanva a távolba révedt. Valóban, micsoda férfi…

– Igen, nagy szerencse, hogy senor Römer velünk volt. Senki más nem vállalkozott volna ekkora hőstettre. Mindenki a saját bőrét mentette volna. Pedrótól te is hallhattad, hogy a társaság férfi tagjai egyáltalán nem viselkedtek lovagiasan. Sőt, letaposták a hölgyeket. A szörnyű jeleneteknek mi is szemtanúi lehettünk a teremben. Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy Römer kockára tette értünk az életét. Soha!

– Nem, ezt nem felejthetjük el. Soha többé nem akarom elengedni magam mellől. Örökre velünk kell maradnia – jelentette ki a senora, és újra a sírásban keresett megnyugvást.

Mercy igyekezett megnyugtatni, ami végül sikerült is.

Fél órával később Heinz átküldte Pedrót, hogy kérdezze meg: kívánják-e látni a hölgyek. A senora azonnal kérette.

A fiatalember közben levetette bepiszkolódott, szakadt szmokingját, és szürke öltönyt vett fel. Jobb kezén keskeny kötés árulkodott a sérüléséről, amely valóban karcolás volt csupán. Valószínűleg akkor szerezte, amikor a tüllfelhőket leszakította az ablakról.

Mercy megint elsápadt, amikor a kötésre nézett.

– Valóban nem súlyos? Nagyon fáj? – kérdezte olyan lágy hangon, amilyenen még sohasem szólt a férfihoz.

Heinz arcába szökött a vér, de határozottan megrázta a fejét.

– Szóra sem érdemes, senorita. Két nap alatt meggyógyul. Csak azért kötöttem be, hogy megkíméljem önöket a seb látványától – felelte olyan higgadtan, ahogyan csak kitelt tőle.?

Észrevette, hogy az étel, amelyet felküldetett a hölgyeknek, érintetlenül áll az asztalon.

– Még nem ettek?

– Csak egy csésze teát ittunk. Maga sem vacsorázott, és í ezt most pótolnia kell..

– Igen, együtt étkezünk. Kérem, foglaljon helyet, senor Römer – mondta a senora.

Heinz elfogadta úrnői invitálását, pedig a legszívesebben visszament volna a tűzvész színhelyére, hogy felajánlja a segítségét. Aztán mégis boldogan evett, mert Mercy kedvesen kényeztette. Mivel a férfi a jobb kezével kissé ügyetlenül bánt, a lány felvágta neki a húst. Heinzet boldoggá tette ez a gondoskodás, Mercy szelíd, barátságos viselkedése.

Egyikük sem tudott sokat enni, mert szüntelenül a bajbajutottak jártak az eszükben. Egyre csak kifelé hallgatóztak, de itt, az Arno partján csend és nyugalom honolt. A vacsora végeztével Heinz rögtön felállt.

– Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha most lepihennének. Nyugalomra van szükségük.

– És ön, senor Römer? – kérdezte Mercy.

– Én szeretnék visszamenni a szállodához. Megnézem, hogy állnak a dolgok – felelte a fiatalember. Nem akarta nyugtalanítani őket, így azt nem árulta el, hogy segíteni szeretne a mentési munkálatokban.

Elbúcsúzott, szólt Juanitának, hogy a hölgyek szeretnének lefeküdni. Ezután elhagyta a szállodát, és visszament a szerencsétlenség színhelyére, ahol a tűzoltóság és egy mentős alakulat dolgozott serényen. A szálloda régi szárnya teljes egészében lángokban állt, és a tűzoltók azon fáradoztak, nehogy átterjedjen a tűz az új szárnyra is. Akik a lángoló épületben rekedtek, sajnos, mind bennégtek. Kint az utcán; akiknek sikerült kimenekülniük, eszeveszett sírással és jajgatással hívogatták hozzátartozóikat. Az utcai lámpa fénye rávetült egy emberpárra, akik kimerülten ölelgették egymást. Heinz az egyikben felismerte azt a férfit, aki kétségbeesetten kereste feleségét a szálloda folyosóján. Megtalálták egymást, és most elcsigázva, és mégis boldogan kapaszkodtak egymásba. Heinz szótlanul ment el mellettük. Jelentkezett a mentőosztag vezetőjénél, hogy felajánlja szolgálatait, hiszen orvos fiaként megtanulta, hogyan kell a sebesülteket ellátni.

Tennivaló volt bőven. A tűzoltók még mindig küzdöttek a lángokkal, és újabb holttesteket és sérülteket hoztak ki az utcára. Heinz hálát adott Istennek, hogy úrnőit megkímélte ettől a borzalmas látványtól.

Egész éjszaka megállás nélkül segédkezett. Már hajnalodon, amikor fáradtan visszatért a szállására. Addig huszonegy halottat és több mint ötven sebesültet találtak. Még sokak után folyt a kutatás a romok alatt. Az egykori kastély régi szárnya szinte teljesen megsemmisült.

Heinz megmosakodott, és holtfáradtan ágyba zuhant. Hiába volt kimerült, mégsem jött álom a szemére. Egyre a pokoli képeket látta maga előtt. Hálát adott a sorsnak, hogy sikerült Mercyt meg az édesanyját kimentenie, és nem kellett szörnyű halált halniuk. Ha látták és hallották volna mindazt ezen az éjszakán, amit ő, belebetegedtek volna az iszonyatba,

Heinz Römer úgy kelt fel reggel, hogy előtte egy pillanatra sem hunyta le a szemét. A keze nagyon fájt. A fürdő azonban felfrissítette, tiszta kötést tett a sebére, és újra erősnek érezte magát. Már régen leszokott arról, hogy efféle „apróságokkal” törődjön. Sietve táviratot adott fel Christának. Attól tartott, hogy az újságok hírt adnak a szállodában kitört tűzvészről, a húga pedig tudja, hol szállt még a hölgyekkel. A cikkek megrémítenék, ha nem nyugtatja meg előre.

Úrnői a szokott időben hívatták. Ők sem aludtak jól az éjjel, mindketten sápadtak és törődöttek voltak. Heinznek újra el kellett viselnie a senora hálálkodását, aki nem tudott neki elégszer köszönetét mondani. A szolgák révén már arról is értesültek, hogy a tűzeset sok halottat és sebesültet követelt. Hallották, hogy időközben sikerült eloltani a tüzet, de azt is, hogy a romok alatt még mindig kutatnak eltűnt személyek után.

– Talán mi is holtan hevernénk ott, ha maga nem lenne, senor Römer – mondta a senora sírástól elcsukló hangon. – Egyedül biztosan nem tudtunk volna kimenekülni.

– Kérem, ne gondoljon többet erre, senora. Adjunk hálát az égnek azért, hogy megmenekültünk! Isten segítsége nélkül nem tudtam volna kihozni önöket a tűzből. A jóságos gondviselésnek köszönhetően vettem észre a falon a kiszögellést. Különben nem találtam volna meg ezt a kiutat – mondta Heinz és elmesélte, hogyan figyelt fel a párkányra.

Mercy egy szót sem szólt, csak hálásan nézett rá, és megszorította ép kezét. Ezt a mozdulatot Heinz jóval többre becsülte a senora túláradó hálálkodásánál.

A hölgyek különösebb veszteség nélkül vészelték át a katasztrófát. Még az ünnepi ruháikban sem esett kár. Csupán Mercy szép nagy legyezője vált a lángok martalékává, mert ott maradt az asztalnál a bálteremben.

Senora Nordau mindenáron vissza akart térni a leégett épülethez, mert szerette volna nappali világosságnál szemügyre venni azt a párkányt, amelyen Heinz őt és a leányát a karjaiban tartva megmentette. A fiatalember hiába is próbálta lebeszélni erről a szándékáról, a senora hajthatatlannak bizonyult. Még Mercy is a pártjára állt:

– Igazán megértheti, senor Römer, hogy kíváncsiak vagyunk erre.

Heinz nem ellenkezett tovább, és elkísérte a hölgyeket a tűz helyszínére.

Látták, hogy az egykori palota egész régi szárnya romokban állt. Csupán a vastag falak meredtek üszkösen az ég felé. Heinz Römer szobája is teljesen kiégett, csak a keskeny, kőből épített balkon maradt érintetlen a tűztől. Így a hölgyek azonnal megértették, milyen menekülő utat választott Heinz, ugyanis romosan is nagyon jól látszott a bálteremtől egészen a férfi balkonjáig húzódó keskeny kőpárkány. A hölgyek megrettenve látták, hogy a kőpárkány annyira keskeny volt, hogy a férfi lába alig fért el rajta, és ezen a szörnyű szűk helyen, a mélység felett egyensúlyozva tartotta őket a karjaiban, hogy a szobájáig eljussanak. Egy rossz lépés vagy egy, a keskeny párkányról leomló kődarab – és mindketten lezuhantak volna. Görcsösen szorították egymás kezét, mama és leánya, és hálatelt szemmel tekintettek újra és újra megmentőjükre. A lány újból arra a mondatra gondolt, amely akkor jutott eszébe, amikor Heinz a karjában vitte a veszélyes úton. „Ha meg kell halnom, vele együtt halok.” Hirtelen rádöbbent, hogy szerelmes Heinz Römerbe. A felismerés immár nem sértette a büszkeségét. Az éjszaka eseményei az ő szemében is hőssé avatták a fiatalembert, akit nemcsak egyenrangúnak tekintett, hanem egyenesen fölnézett rá.

Ahogy a három ember gondolataiba merülve állt, hirtelen eléjük toppant az a mentőstiszt, akinek előző éjjel Heinz felajánlotta a segítségét. Meghajolt a hölgyek előtt, és kifejezte Heinznek legmélyebb háláját az előző éjszakai, szavakkal ki sem fejezhető, óriási segítségéért. Heinz elvörösödött. A hölgyek természetesen a felét sem értették annak, amit a tiszt elmondott, de éppen eleget hallottak ahhoz, hogy felfogják: a férfi Heinz Römemek hálálkodik a segítségnyújtásért. Azt is

észrevették, hogy a tiszt Heinz Römer sérült kezét óvatosan megérintette, és a kötésre pillantva megkérdezte:

– Megsebesült, signore?

– Csak egy cseppet.

– Gondosan be kell kötöznie a sebet, uram. Egy kis sérülés is végzetes lehet.

Heinz nevetve megrázta a fejét.

– Szóra sem érdemes. Csak azért kötöttem be, hogy megkíméljem a hölgyeket a seb látványától, és megóvjam a szennyeződéstől.

– Nos, még egyszer ezer köszönet, uram. Ön német?

– Igen, signore!

– Bravó Tedesco! – kiáltotta a tiszt, és elköszönt Heinztől és a hölgyektől.

Amikor eltávozott, Mercy megkérdezte:

– Miért mondott köszönetet ez a tiszt?

Heinz nagy zavarban volt. De nem vitte rá a lelke, hogy hazudjék.

– Segítettem egy kicsit a mentésnél és a sebesültek ellátásában.

Mercy felragyogó szemmel tekintett a férfira. Ettől a ragyogástól egy pillanatra megállt Heinz szívverése.

– Mennyi ideig segédkezett a mentésnél?

– Egészen pirkadatig. Addigra sikerült ellátni minden sebesültet.

– Sérült kézzel is segített?

– Kérem, ne törődjék tovább ezzel a kis sebbel.

– Ugye, nagyon keveset aludt az éjjel?

– Egyáltalán nem aludtam! Amikor végre visszaértem a szállodába, és egy kis időm jutott arra, hogy visszagondoljak az éjszaka szörnyűségeire, teljesen kiszállt szememből az álom.

– Nos, akkor hát azonnal vissza a szállodába, hogy aludjon egy keveset – kiáltotta a senora.

Heinz megrázta a fejét.

– Kizárt dolog! Teljesen friss vagyok. Nem ez az első éjszaka, amit ébren töltöttem, és bizonyára nem is az utolsó. Javasolnám, hogy sétáljunk el a Minato kolostorhoz, oda, ahová már olyan régen készültek. Nagyon kellemes kikapcsolódás lesz, és segít egy kicsit abban, hogy megfeledkezzenek a hölgyek a kínzó gondolatokról.

A hölgyek beleegyeztek. Mercy még egyszer felnézett a falkiszögellésre. Hogyan volt képes Heinz Römer a karjában tartva őket ezen a keskeny párkányon egyensúlyozni?

Kétszer is kockára tette az életét. Először, amikor az édesanyját mentette át, másodszor, amikor őt vitte karjában a biztos menedékbe.

Szívét határtalan melegség töltötte el. „Micsoda férfi!” – gondolta.

Amikor visszaérkeztek a kolostorba tett látogatásból, Heinz vacsora előtt rövid kimenőt kért úrnőitől.

– Vásárolnom kell egy új estélyi öltözéket, mert amit eddig hordtam, szétszakadt, és nagyon piszkos lett.

– Természetesen az én számlámra vásároljon, senor Römer! – kiáltott a senora.

– Nem, dehogy, már úgyis kellett volna egy új szmokingot vennem, senora.

– De kérem, az a természetes, ha az én számlámra vásárolja. Egy szót se halljak többet erről, mert különben nagyon dühös leszek!

A fiatalember mosolyogva meghajolt.

– Nincs szándékomban feldühíteni, senora!

Ez megnyugtatta az asszonyt, de mosolyogva még így szólt:

– Maga éppoly megveszekedetten makacs tud lenni, mint a lányom!

Heinz és Mercy egymásra néztek, és mindketten mosolyogtak. A fiatalembert annyira elbűvölte ez a bájos mosoly, hogy legszívesebben lecsókolta volna Mercy ajkáról.

Kisvártatva Heinz elindult a városba, hogy vásároljon magának egy új szmokingot. Talált is megfelelőt, és ígéretet kapott arra, hogy másnap délelőtt házhoz szállítják.

Visszatérvén a szállodába, vacsorához öltözött. Étkezés közben a senora kifejezte azt a kívánságát, hogy szeretné, ha mielőbb továbbutaznának Firenzéből, mert elment a kedve ettől a várostól. Képtelen lenne arra, hogy ne gondoljon mindig a tűzvész okozta szerencsétlenség emlékképeire, és ugyanígy érez a leánya is.

A senora csinos összeget adományozott a tűzben elhunyt szállodaalkalmazottak családtagjainak.

Heinz hamarosan előkészítette a továbbutazást. Néhány, nap múlva Bolognán keresztül Velencébe érkeztek.

A lagúnák városa elbűvölte a hölgyeket. Mercy folytathatta ismerkedését a művészetekkel. Heinz többnyire elkísérte. Segített a lánynak abban, hogy a látnivalók hatalmas tömegéből a valóban értékeseket válassza ki, és megismertette a legnagyszerűbb műkincsekkel. A senora csak ritkán vett részt a templomokon és palotákon át vezető barangolásokon. Ő inkább gondolán vitette magát végig a csatornákon. Órákig ült álmodozva a keskeny, fekete csónakban. Kísérőül elegendő volt számára Pedro, aki éppen annyira élvezte az utazásokat, mint úrnője.

Különösen jól érezte magát a senora, ha senor Römer és Mercy is elkísérték ezekre az útjaira. Az úrnők különösen a Canale Grandét élvezték, gondolájukkal végigsiklottak a paloták sorfala között egészen a Lidóig. Ennél is nagyobb élményt nyújtott számukra, amikor esténként Heinz elkísérte őket a szerenádozókhoz. A Danieli Szállodában laktak, vacsorázni viszont átjártak a Piazettához, ezt követően beszálltak a mólónál egy gondolába, és elhajóztak az énekesek kivilágított csónakjaiig.

Valamennyiük számára felejthetetlen napokat töltöttek Velencében. Heinzet mérhetetlenül boldoggá tette, hogy Mercy Firenze óta egészen más hangon beszélt vele. Nem nézett el többé gőgösen és közönyösen a feje fölött, hanem szelíden és hálásan pillantott rá, a hangja pedig nem volt többé hűvös és kimért, amikor hozzá szólt. Úgy tűnt, vele szemben feladta minden büszkeségét, bár azért annyira uralkodott magán, hogy elrejtse valódi érzelmeit. Újra meg újra kínzón merült fel benne a kérdés: vajon azon a berlini estén Heinz a kedvesétől búcsúzott-e el. Ez a kétely segített szerelme eltitkolásában.

Az ifjú Römer kimondhatatlanul örült Mercy megváltozott viselkedésének, ám még csak nem is sejtette ennek valódi okát, az iránta támadt szerelmet, ezért szigorúan uralkodott önnön érzésein. Habár ő is gyengédebb hangon szolt a lányhoz, azt soha nem mutatta ki, hogy többet lát benne mélyen tisztelt, ifjú úrnőjénél.

Nehéz volt a búcsú Velencétől, de már így is tovább maradtak a tervezettnél. Folytatniuk kellett az utazást. Először Triesztbe, majd Abbáziába, Fiúmába és Bécsbe utaztak. Mercy mindvégig szinte bizalmas viszonyban volt az ifjú Römerrel. Minden ridegség és gőg lefoszlott róla, s anélkül hogy sejtette volna, még inkább elbűvölte a férfit. Szívbéli nyugalmát végleg elvesztette, egyre inkább nehezére esett titkolnia érzéseit.

IX.

Christa Römer azután az emlékezetes legelső alkalom után még sok meghívást kapott Bergt professzorék társasági összejöveteleire, ugyanis a következő történt:

Azon a bizonyos első zeneesten hirtelen megbetegedett a zongorista, aki az énekeseket kísérte volna. Igen magas honorárium kifizetésére kötelezte el magát a professzorrá asszony, az énekesek viszont kísérő nélkül nem vállalták a szereplést. Christa, látván, milyen kínos helyzetbe került vendéglátója, szerényen felajánlotta, hogy szívesen

beugrik a megbetegedett zongorista helyére, és amennyire tőle telik, igyekszik megfelelően kísérni a művész urak és művésznők előadását. Megrökönyödéssel vegyes örömmel nézett a professzorné asszony a jelentéktelen kis laboránsnőre, akit csakis férje hosszas unszolására, nagy vonakodással volt hajlandó egyáltalán meghívni.

– Valóban meg tudná tenni, Römer kisasszony?

– Remélem, nagyságos asszony. Régebben gyakran kísértem Johanna nagynénémet, aki sok nehéz dalt énekelt, sőt, a bátyámat is. Magamat is kísérem, amikor énekelek, de sajnos csak egy öreg zongorán van lehetőségem gyakorolni. Óriási élmény lesz számomra az ön csodálatos hangszerén játszani. Bizonyára nem lesz olyan tökéletes a játékom, mint annak a művésznek, akit szerződtetni méltóztatott, de örömömre szolgálna, ha segíthetnék megmenteni az estélyt.

Így történt, hogy Christa – bátran, mint mindig, ha segíthetett – átvállalta az énekművészek zongorakíséretét, és szerencsére minden a legnagyobb rendben zajlott.

Amikor az est zenei része a végéhez ért, a professzor kézen fogta Christát.

– Na, kisasszonyka, ma este aztán bekerült a feleségem kegyeibe. Mindig tud valami meglepetéssel szolgálni. Arról tudok, hogy Johanna nénikéje kiváló énekművész volt, még ha nem is állt ki soha közönség elé. De sejtelmem sem volt a magácska kiváló zenei képességeiről. Miért éri be a szerény laboránsi egzisztenciával, amikor ennyire ért a zenéhez?

– Hát, Istenem! A zene, professzor úr, meglehetősen sovány megélhetést nyújtó művészet, ha valaki nem a legmagasabb szinten műveli. És az én zongorajátékom még távolról sem tökéletes. Köztünk szólva, nagyon oda kellett figyelnem, és így is követtem el néhány kis hibát. Szerencsére, úgy tűnik, senki sem vette észre. Amikor már elvállaltam a beugrást, akkor döbbentem csak rá, mennyire izgulok, és mennyire aggódom azért, nehogy kellemetlen helyzetbe hozzam a professzorné asszonyt. De aztán arra gondoltam, hogy ha nagyon összeszedem magam, Isten segítségével csak sikerülni fog valahogy.

Megindultan nézett a professzor a lányra.

– Nagyszerűen sikerült. Magácska valódi gyöngyszem, gyermekem. Őszintén gratulálok! És mondja csak, milyen hírei vannak a bátyjáról?

– A legjobbak, professzor úr. Minden a legnagyobb rendben!

– Ennek nagyon örülök. Nagyszerű emberek maguk, Römer testvérek. De most jöjjön, mert kár lenne kihagyni azokat a pompás étkeket, amelyeket most szolgálnak fel.

– Nem kell kétszer mondania. Boldogan élek a lehetőséggel.

Nevetve bólintott a professzor. És Christa még ezen az estén megérhette, hogy kegyesen leereszkedett hozzá a professzorné asszony, és megdicsérte, sőt, még rátarti lánya is méltatta néhány elismerő szóra. Christa a dicséretet annak fogta fel, aminek szánták: köszönetképpen a megmentett estélyért.

Viszont egyáltalán nem tudott mit kezdeni azokkal a tapintatlanul hízelgő bókokkal, amelyekkel a professzor fia, Kurt Bergt szünet nélkül ostromolta.

– Fogalmam sem volt arról, milyen ritka virágszál nyílik az öregem laboratóriumában. Való igaz, jómagam is örömmel felfogadnék egy ilyen bájos és elbűvölő laboránsnőt. Ha csak sejtettem volna, már rég meglátogattam volna apámat. De most aztán behozom az elmaradást, szép kis Rómaim. Égek a vágytól, hogy szemrevételezzem, amint ott sürög-forog a laboratóriumban, miután már volt szerencsém megcsodálni zenei tehetségét.

Christa egyáltalán nem volt elragadtatva ettől a hangnemtől, és tekintete hűvös volt, amikor válaszolt:

– Feltételezem, hogy udvariasan köszönetét szándékozott mondani nekem, ahogy azt édesanyja és húga is tették. De kérem, ne fárassza magát.

Eszem ágában sincs. Félreértett, édesem. Semmi köze nincs az előbbieknek a magácska segítőkész beugrásához. Én kegyedet elragadónak és csodálatosnak tartom, és ezt meg is kellett mondanom.

A lány még mindig csodálkozva tekintett fel az őt megszólító férfira, sötétkék szemében megvetéssel a semmirekellő és mihaszna fráter iránt.

– Szíveskedjék Römer kisasszonynak szólítani, Bergt úr, és azt hiszem, téves hangot ütött meg velem szemben.

– Micsoda? Nem mondhatom meg őszintén, hogy magácska milyen bájos és milyen elbűvölő? Hiszen ezt mindig szívesen hallják a fiatal hölgyek.

– Az attól függ, hogyan mondják, Bergt úr. Kétlem, hogy az ön társadalmi rangjához illő hölgyeket is olyan hangnemben szólítaná meg, mint ahogy az imént engem merészelt. Mint az ön szüleinek a vendége, arra kell kémem, hogy felém is ugyanabban a társalgási modorban szíveskedjék fordulni, mint az estélyen megjelent többi hölgy esetében.

– Ugyan, büszke kisasszonykám, eszem ágában sincs más hangon beszélni magácskával, mint bármelyik másik hölggyel, feltéve, hogy

ugyanolyan csinoska, mint kiskegyed. De ezt nem igazán mondhatom el egyikről sem.

– Akkor azt kell mondanom, hogy az ön köreihez tartozó hölgyek igazán nem válogatósak, ha beérik ezzel a színvonallal. Nekem mindenesetre nem tetszik, és arra kell kérnem, hogy váltson hangnemet, vagy pedig szíveskedjék a velem való társalgást mellőzni.

– Teringettét! Maga aztán kardos kis teremtés! Csak le ne nyeljen keresztben. Meg kell hagyni, igencsak elragadó ilyen haragosan, sőt, még jobban megkívántam.

Christa fogta magát, felállt a székéről, hátat fordított a férfinak, és szó nélkül távozott. Még ha megsérteni nem lehetett is ezt a neveletlen frátert, legalább így akarta tudtára adni, mennyire nem szíveli az efféle társalgást.

Ettől az estétől kezdve Kurt Bergt mindig talált valami alkalmat arra, hogy apja laboratóriumát felkeresse. Nézte Christát munka közben, virágot hozott neki – amit a lány pillantásra sem méltatott, bármennyire szerette is a virágokat –, és rendületlenül zaklatta frivol bókjaival.

Egy napon pedig, amikor ismét a laboratóriumban lábatlankodott, kertelés nélkül előadta, hogy halálosan beleszeretett a lányba, és nagyon szeretné, ha nem bánna vele ilyen visszautasítóan. Cinikusan hozzátette, hogy nem szükséges vágyakozását tovább csigáznia azzal, hogy ennyire megközelíthetetlen. Miért vesztegetné el az életét ebben a büdös laboratóriumban, amikor ő jómódot biztosítana számára, cserébe – csak annyit kérne, hogy legyen a kis barátnője.

Christa elsápadt, és leírhatatlan arckifejezéssel meredt a fiatalemberre. Még kereste a szavakat, amelyekkel méltón visszavághatott volna ekkora arcátlanságra, amikor belépett a professzor, és megrökönyödve tekintett a fiára. Eddig még egyszer sem látta a laboratóriumában, és Christa sem beszélt a fiatalember látogatásairól, mert nem akart az idős úrnak gondot okozni. De most be kellett látnia, hogy ez így nem mehet tovább. Ezt a pimasz sértést már nem nyelheti le. Bátran és elszántan a professzor elé állt, és sápadt ajakkal, reszkető szájjal mondta:

– Professzor úr, nem hallgathatom el tovább, hogy a kedves fia már régóta meg nem engedett módon molesztál. Nem akartam elkeseríteni, és ezért nem szóltam erről önnek. De most betelt a pohár. Az ön fia éppen az imént azt a minősíthetetlen ajánlatot tette, hogy adjam fel az itteni állásomat, és ő majd kellemes életet biztosít számomra, ha a szeretője leszek. Remélem, professzor úr, nem hiába fordulok önhöz

segítségért. Hasztalannak bizonyult minden próbálkozásom, hogy meggyőzzem a fiát, felesleges fáradoznia, mert a legnagyobb mértékben taszít engem mindennemű közeledése. Erre a sértésre pedig, amivel ma illetett, egyszerűen nem találok szavakat.

Bergt professzor döbbenten nézett a lányra. Majd tekintete a fiára siklott, aki nemtörődöm módon a vállát vonogatta. Édesapja tetőtől talpig végigmérte, tekintetében fájdalmas harag vegyült a megvetéssel.

– Azonnal takarodj ki a laboratóriumomból, és legközelebb csak az én engedélyemmel teheted be ide a lábad. Szégyelld magad! Itt nincs semmi keresnivalód, itt nincs helye az idétlen flörtjeidnek, itt komoly munka folyik. Römer kisasszony az oltalmam alatt áll mint elhunyt barátom leánya, és ha még egyszer megpróbálkozol a sértegetésével, velem gyűlik meg a bajod. És most tűnés, ne zavard a munkánkat.

Kurt Bergt megnyúlt képpel csapta be maga mögött az ajtót.

A professzor úr megnyugtatta Christát, és elnézést kért tőle a fia nevében. Christa együtt érzőn tekintett rá.

– Szívesen megkíméltem volna ettől, professzor úr, de ez így nem folytatódhatott tovább.

– Már régen szólnia kellett volna, gyermekem, hogy a fiam zaklatja. Sajnos, olyan kevés örömöm telik benne, hogy egy kicsivel több szívfájdalom meg sem kottyan. Ne gyötörjük magunkat tovább, nem jön többet a közelébe. De ha mégis megtenné, úgy kérem, azonnal hozza a tudomásomra.

Ezzel mindketten munkához láttak.

Néhány nappal később, amikor Christa Römer hazament ebédelni, levél várta a bátyjától. Rendszeresen kapott hírt felőle, így tudta, hogy úrnőivel Bécsből Tirolon át Felső-Bajorországba és Svájcba ment, majd hamarosan Angliába és Skandináviába utaznak, s útközben érintik Berlint is. Levelében Heinz érkezésük pontos időpontját is megadta.

„Hétfő este rögtön szabadságot kérek és felkereslek. Előreláthatólag nyolc napig maradunk Berlinben, mielőtt átkelnénk Angliába. Ellátogatunk Norvégiába, Dániába és Svédországba, majd visszajövünk Bremerhavenba, és onnan hajózunk augusztusban Mexikóba. A Berlinben töltendő nyolc napot ki kell használnunk, minden szabad percemet veled akarom tölteni. Sok mesélnivalónk lesz egymásnak. Egyet már most elárulok: egészen biztos vagyok abban, hogy Nordauéknál életre szóló állást kapok. Remélhetőleg Te is hamar utánam jöhetsz. Ezt a hírt már most közölni akartam veled, hogy ne

félj: túlságosan az újbóli elválástól. Akkor tehát hétfő este viszont látjuk egymást.

Szívből üdvözöl szerető bátyád,

Heinz"

Csütörtök volt, így Christának még négy napot kellett várnia, hogy viszontláthassa Heinzet. Már előre örült a találkozásnak. Azt viszont elhatározta, hogy egy szót sem szól Kurt Bergt arcátlan ajánlatáról, különben szörnyű dolgok történnének, ezzel tisztában volt. Heinz ugyanis nem hagyta volna ennyiben a dolgot, s Kurt Bergt nem úszta volna meg szárazon. Christa tudta, most már bármikor felhívhatja a professzort, ha Kurt ismét megkörnyékezné.

A legszívesebben lemondta volna a professzorné asszony minden további meghívását, de nem akarta a professzor kedvét szegni, aki annyira örült, ha Christának a munkán kívül valami mást is tudott nyújtani. Mindig nagy élvezet volt a lány számára, ha az értékes zongorán játszhatott, hiszen annyira más volt Schwalbe asszony lehangolódott, olcsó hangszeréhez képest.

Olvasta az újságban a firenzei szállodatűzről közölt híradásokat, és rettenetesen aggódott. Nagyon boldog volt, amikor megkapta bátyja táviratát, melyben megnyugtatta, hogy nem esett bajuk. Később Heinz levélben is megírta, hogy sikerült mindhármukat és a személyzetet is épségben kimenteni a tűzből. Az, hogy ez a mentés hogyan történt, arról nem számolt be a húgának. Nem volt szokása saját tetteit dicsőíteni, és húgát sem akarta még utólag sem megijeszteni.

Amikor hétfő este hazaért a laboratóriumból, bátyja már várta. Ujjongva borultak egymás nyakába.

– Heinz! Drága, drága Heinz! Végre itt vagy!

– Édes, kicsi Christám!

A fiatalember gyengéden, szeretetteljesen megcsókolta a húgát. Majd eltartotta magától, és fürkészőn nézett rá.

– Egy kissé sápadtnak látszol, nem vagy olyan üde, mint mikor az ősszel elváltunk.

– Nyáron mindig összeszedem magam. Most is így lesz majd. De te meg mintha soványabb lennél.

A fiatalember látszólag gondtalan nevetéssel válaszolt:

– Túl jól élek, attól van.

– Na igen. El tudom képzelni, hogy az ilyen nomád élet kimerítő, még akkor is, ha luxuskörülmények között zajlik. Rejtély, hogyan bírják úrnőid.

– Gondolhatod, hogy minden elképzelhetőt megteszek a kényelmük érdekében. Mivel náluk a pénz nem számít, így nincs olyan nehéz dolgom.

– Az már biztos, hogy tökéletes útimarsall válik belőled. De gyere, foglalj helyet nálam. Velem vacsorázol?

– Az egész estém a tied, Christa. A hölgyeket kifárasztotta az utazás, és korán kívántak nyugovóra térni. Úgy örülök, hogy végre kibeszélgethetjük magunkat, kicsi Christám! Mindent el kell mesélned magadról.

– Velem nem történt semmi különösebb. De mi ez a csomag?

– Egy kis vásárfia – válaszolt Heinz nevetve.

– Ó, bátyuskám, minek könnyelműsködsz? Már Firenzéből is küldtél ajándékot, egy fantasztikus selyem ruhaanyagot. Meg is csináltattam belőle a ruhát, és mondhatom, fejedelmien festek benne. Büszkén feszítettem benne a professzorné asszony jó néhány estélyén. És most megint pénzt költöttél rám?

– Ne aggályoskodj, úgysem változtathatsz a dolgokon. Most már nékem olyan jól megy, hogy ennyit igazán megengedhetek magamnak. De most enned kell. Már jön is Schwalbe asszony, teát hoz és szendvicseket. Micsoda élvezet lesz bekapni néhány szendvicset, azután a sok többfogásos vacsora után, amit rendre el kellett fogyasztanom.

Mindketten nevettek, és Schwalbe asszony velük nevetett. Heinz ügyelt arra, hogy húga rendesen megegye a vacsoráját.

– Fáradtnak látszol, Christa!

– Ó, ezt csak a viszontlátás feletti öröm teszi.

– Tényleg jól érzed magad?

– Ne aggódj értem!

– Mindig attól félek, hogy a munkád nagyon megterhelő. De remélem, nem kell már sokáig a laboratóriumban dolgoznod. Biztosra vehetem, hogy úrnőim Mexikóban végleges állást kínálnak. Ha akarnám, már most is a zsebemben lehetne egy hosszú távra szóló szerződés. De időt akarok hagyni a hölgyeknek, hogy éves megbízatásom lejártáig alaposan átgondolhassák döntésüket.

Ezután Heinz elmesélte, hogy a senora bizalmi állást kínált fel neki, s legnagyobb örömére Mexikóban gazdálkodhat is majd.

– Amint gondoskodni tudok rólad, és kiismerem magam az ottani viszonyok között, utánam jössz.

Christa csillogó szemmel nézett fel a bátyjára.

– Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Remélem, én is hasznossá tehetem majd magamat Mexikóban, Ölbe tett kézzel ücsörögni, és elvárni, hogy gondoskodjanak rólam, az nem nekem való.

Heinz nevetve megcsókolta a lányt.

– Ne félj semmit, bizonyára számodra is akad munka.

Ezek után a fiatalember mesélt a hölgyekkel tett utazásairól. Christa mosolyogva hallgatta.

– Alkalmat kellene kerítenünk arra, hogy láthassam őket. Tudod, mit találtam ki?

– Nos?

– Kimegyek a pályaudvarra, amikor Hamburgba utaztok. A hölgyek nem ismernek, akár közelről is szemügyre vehetem őket. Úgy teszek majd, mintha észre sem vennélek, te pedig úgy csinálsz, mintha nem ismernél. Előtte persze elbúcsúzunk, de így legalább még egyszer látjuk egymást a pályaudvaron. Ugye, jó lesz így?

– Hát persze, Christa, minden rendben lesz. Valójában be is mutathatnálak, de tudod, nem szeretném a hölgyeket a magánügyeimmel terhelni. Azt sem tudják, hogy van egy testvérem. Sohasem beszélek nekik a magánéletemről.

– Jobb is így. Bizonyára nem érdekli őket, létezem-e egyáltalán. Majd idejében megtudják. Én mindenesetre szeretném már látni őket.

Christa titokban kutató pillantásokat vetett a bátyjára. Ha Mercy Nordauról beszélt, a lány úgy érezte, olyasvalakiről szól, aki különösen kedves a szívének. Kicsit aggódott a bátyjáért, de nem mondta ki, mire gondol.

Közömbös dolgokra terelte a szót. Rákérdezett a firenzei tűzvészre. Heinz el is mesélte az esetet, de arról most sem szólt, milyen életveszélynek tette ki magát, hogy a hölgyeket megmenthesse.

Miután végeztek a vacsorájukkal, Heinz kibontotta a csomagot.

Christa majdnem felkiáltott örömében, annyira el volt ragadtatva az ajándékoktól: Párizsból egy elbűvölő kézitáska, Rómából egy gyönyörű arany karkötő, igazi antik műremek, középen féldrágakő berakással, Velencéből egy nagy selyemkendő, ízléses hímzéssel és hosszú rojtokkal és hozzá egy csodás ezüst brosstű, kirakva apró briliánsokkal – a bross hiteles másolata-volt Katharina Camaro egyik híres ékszerének –, Bécsből pedig sikkes cipők és selyemharisnyák. Az ajándékokból Christa kiolvasta, hogy bátyja mindenhol gondolt rá, ahol csak jártak, és könnyes szemmel átölelte.

– Drága jó bátyuskám! Úgy kistafíroztál, hogy én leszek a legdivatosabb hölgy a környéken! Olyan sok pénzt költőt-1 tél rám, hogy a végén nélkülöznöd kell majd – mondta félig nevetve, félig sírva.

Heinz megindultan simogatta húgocskája szöszi haját. Milyen szerény is az ő bátor kis testvére!

– Ne csinálj ebből gondot, Christa. Tudod, én magamra szinte semmit nem költők, minden az úrnők költségére megy, a szállás, a koszt, még a ruházatom is, szinte az egész fizetésem megmarad. A hölgyek igazán nagyvonalúak. Na, tetszik minden, amit hoztam? Ugye sikerült eltalálnom az ízlésedet, és nem költöttem haszontalanságokra?

– Ó, ezek az ajándékok nekem túlontúl előkelőek. Ez a nagy értékű karkötő! És ez a bross! Hogy ragyognak rajta a briliánsok!

– Ugyan, ezek csak apró szilánkok.

– De milyen tüzesen csillognak. És ez a fantasztikus minta! Istenem, egy vagyont költöttél rám.

– Nem, dehogy. Mindent olcsón kaptam, és jó sokat alkudtam, annyira, hogy már szégyelltem magam. De azon az áron, amiért ezeket kínálták, nem tudtam volna megvásárolni. Végül az eredeti ár feléért sikerült mindent megkapnom. Mindkét ékszert egy régiségkereskedőtől vásároltam, egészen porosak voltak. Valószínűleg maga a kereskedő sem volt tisztában a valódi értékükkel. Bécsben egy ékszerésszel tisztíttattam át mindkettőt, amikor az úrhölgyek részére ékszereket vásároltam. Most olyan gyönyörűen csillognak, mintha vadonatújak lennének.

Christa ragyogó szemmel nézte az ékszereket.

– Csak azért aggódom, hogy túl sok pénzt költöttéi rám.

– Szóra sem érdemes. Kevesebbet költöttem, mint egyhavi fizetésem. Például ezek a selyemkendők rendkívül olcsók Velencében. Terítsd csak a válladra!

Christa először az elegáns cipőket húzta fel, majd bájos mozdulattal beburkolta magát a selyemkendőbe.

– Hát nem úgy nézek most ki, mint egy igazi spanyol nő? A madridi asszonyok, emlékszel, így hordják ezeket a selyemkendőket.

Heinz nevetett.

– Ha nem lennél ennyire német, ennyire szőke és kék szemű, bizony mondom, spanyolnak néznélek!

Christa kézbe vette a táskát, és alaposan megnézte. Öt különálló kis zsebe volt, s az egész egyetlen kattintással záródott. Minden zsebben talált valami elbűvölő apróságot: egy kézitükröt, púderosdobozt, pénztárcát, jegyzetfüzetet és egy ajakrúzst. Nevetve megjegyezte:

– Hát az biztos, hogy sem a rúzsra, sem a púderre nem lesz szükségem, de minthogy ezek az elegáns hölgyek nélkülözhetetlen kellékei, remekül érzem magam elegáns, nagyvilági hölgyként.

És örömmámorban körbetáncolt a szobában, elárulva, hogy a komoly és tartózkodó Christa milyen szertelen tud lenni.

Heinz a karjába kapta, és összecsókolta, annyira meghatotta a lány őszinte boldogsága.

Majd tovább folytatták beszámolóikat. De az egész beszélgetés alatt ott feküdtek az ajándékok szétterítve Christa előtt, aki időnként elvarázsolt pillantással tekintett rájuk, és felváltva simogatta hol egyiket, hol másikat, hol a bátyja kezét.

Tizenegykor Heinz elbúcsúzott. Abban állapodtak meg, hogy a nyolc nap alatt délben vagy este, amikor csak szabaddá tudja tenni magát, eljön a húgához.

X.

Mercyt végtelenül elszomorította, hogy Heinz szinte közvetlenül Berlinbe érkezésük után máris szabadságot kért estére. Ilyesmi egész útjuk során nem fordult elő. Keserű fájdalom szorította össze a lány szívét: „Hová készül? Lehet, hogy a kedvesét látogatja meg?”

Sokszor gondolt arra, hogy a férfi szíve már biztosan nem szabad. Egyetlenegyszer sem vette észre, hogy jobban megnézett volna egy hölgyet. Hűséges maradt berlini szerelméhez. Ebben Mercy most már egészen bizonyos volt.

Kifárasztotta az utazás, mégsem tudott elaludni. Álmatlanul forgolódott az ágyában. Elképzelte, hogyan öleli és csókolja Heinz azt a másik asszonyt. Mercynek egyre nehezebb lett a szíve. Csak most fogta fel igazán, hogy halálosan szerelmes, pedig jó oka van feltételezni, hogy a férfi már elkötelezte magát. Ó, hogy irigyelte azt a másikat!

Mi lesz ennek a vége? Hogyan viseli majd el, ha egyáltalán képes lesz erre, hogy reménytelen a szerelme? Ennek ellenére bizonyosságot akart szerezni.

Végre elaludt, de álmában megint csak Heinz Römer jött feléje. Egy gyönyörű idegen hölgyet vezetett a karján, s közben hidegen és közönyösen elnézett az ő feje felett. Ettől úgy megsajdult a szíve, hogy még álmában is érezte.

Hogy leplezze szenvedését, a következő napokban olyan hűvösen és tartózkodóan viselkedett a férfival, ahogyan Firenze óta egyszer sem. Heinz Berlinben többször is szabadságot kért, amitől Mercy gyanúja

megerősödött. A férfi arra hivatkozott, hogy magánügyeit kell elintéznie, mielőtt végképp elhagyná a várost. De miféle magánügyekről lehet szó? Aligha másról, mint együttlétekről a szeretett nővel.

A lány nem tudott szabadulni ezektől a gondolatoktól. Annál is kevésbé, mivel megváltozott magatartását Heinz tartózkodó viselkedéssel fogadta. Múló hangulatnak vélte Mercy kedvességét, aki valószínűleg úgy döntött, hogy már kellőképpen kimutatta háláját. Eszébe sem jutott, hogy Mercy, a büszke Mercedes Nordau féltékeny lehet, méghozzá olyan asszonyra, aki nem is létezik. Fel sem merült benne, hogy úrnője féltékeny lehet, mert szerelemmel szereti őt. A Firenze óta tanúsított, szelíd és bizalmas viselkedését csupán hálája kifejezésének vélte, mert Mercy a világért sem adta volna jelét szerelmének.

Így aztán Heinznek fogalma sem volt arról, mekkora kínokat áll ki Mercy, amikor ő szabadságot kér, hogy meglátogathassa Christát.

Egyik délben ismét a húgánál járt; és kissé késve érkezett vissza a szállodába. Tudta, hogy a hölgyek megvárják az ebéddel, ezért nem ment fel a szobájába átöltözni, csak gyorsan átadta Pedrónak a kalapját és a kabátját, s már jelentkezett is úrnőinél. Sietségében nem vette észre, hogy Christának egy hosszú, aranyosan fénylő hajszála a zakójára tapadt, amikor búcsúzásnál átölelte.

Mercy azonban azonnal meglátta. Elsápadt, és félrekapta a fejét. Gyorsan átment a szobájába, és édesanyját magára hagyta Heinz Römerrel. A senorénak nem tűnt fel a szőke hajszál, s ha észreveszi, akkor sem törődött volna vele.

Mercy egyedül ült a szobájában, és szomorúan meredt maga elé. Megszerezte hát a hőn óhajtott bizonyosságot. Ez a szőke hajszál mindent elmondott, amit tudni akart. Heinz Römer egy asszonytól érkezett vissza, egy szőke asszonytól. Szinte elviselhetetlen kínokat élt át, de büszkesége segített abban, hogy bánatát magába tudja zárni. Egyetlen ember sem sejtheti meg, hogy szenved, a legkevésbé Heinz.

Félve azt kérdezte magától, nem árulta-e el a firenzei események óta, hogy a férfi kedves a szívének. Közvetlenebb és szívélyesebb volt vele, mint azelőtt, de ezt Römer értelmezhette úgy is, hogy a háláját akarja kifejezni, mert megmentette az életüket. Valóban ezzel érdemelte ki a nagyrabecsülését. A jövőben azonban tartózkodóbbnak kell lennie. Hűvösnek és megközelíthetetlennek mutatkozik majd, hogy eltitkolja a szerelmét. Igen, még most is szereti, habár tudja, hogy másé a férfi szíve. Sőt, még forróbban és kínzóbban szereti, amióta

meggyőződött arról; hogy reménytelen a szerelme. Nem, ő nem sejthet semmit. Még akkor sem, ha bizonyosan nem tartozik azon férfiak közé, akiknek hízeleg, ha sikerük van az asszonyoknál. Ennek ellenére kibírhatatlan lenne, ha el kellene viselnie a sajnálatát.

Mercy nagy nehezen nyugalmat erőltetett magára, aztán visszament édesanyja szobájába. Heinz Römer is ott ült a szalonban. Felnézett a lányra, és azonnal feltűnt neki, hogy sápadt, és sötét karikák húzódnak a szeme alatt. Aggódva nézett végig rajta. Pillantása majdnem megfosztotta Mercyt az önuralmától, és kis híján forró könnyekben tört ki. Összeszedte minden erejét, hogy nyugodtnak mutatkozzék. A szőke hajszál még mindig ott csillogott a fiatalember zakóján. A lánynak el kellett fordítania a tekintetét.

Senora Nordau közben megbeszélte Heinzcel, mit szeretnének még Berlinben megtekinteni. Már nem sok kívánságuk maradt.

– Vasárnap reggel utazunk. Senor Römer, kérem, készítsen elő mindent az angliai útra.

Heinz meghajtotta magát, s közben arra gondolt: a vasárnap különösen kedvez Christa tervének. Megnézheti a hölgyeket a pályaudvaron, hiszen akkor nem dolgozik a laboratóriumban.

A senora megkérdezte a lányát: van-e még valami kívánsága.

– Nem, mamia, nem akarok már semmit Berlinben megnézni, és meg kell vallanom, nagyon kedvemre való döntést hoztál.

Mercynek kissé könnyebb lett a szíve. Ha elmennek Berlinből, biztos lehet abban, hogy Heinz Römer nem lesz ama szőke asszony közelében, akinek joga van átölelnie. Ezt a gondolatot ő maga is kicsinyesnek találta, de nem tudott tőle szabadulni.

– Ugyebár maga sem szándékozik tovább Berlinben maradni, senor Römer? – kérdezte a senora.

Heinznek eszébe jutott Christa, de tisztában volt azzal, hogy a magánügyei nem mérvadóak ebben a kérdésben.

– Bármikor készen állok az utazásra, senora – válaszolta határozottan.

Mercy fürkészőn nézett rá. „Tökéletesen uralkodik magán – állapította meg gondolatban. – Arcának egyetlen rezdülése sem árulja el, hogy gyöngéd kötelékek fűzik ehhez a városhoz.” A lány azon töprengett, hogyan képes a férfi ilyen nyugodtnak mutatkozni, miközben szerelmes abba a szőke nőbe. Vagy talán mégsem olyan erős az a szerelem? Valóban ilyen közömbösen gondol az elválásra? Mercyben halvány remény kezdett ébredezni. Heinz a távolban talán

elfelejti a szőke asszonyt... Aztán önmagára haragudva elűzte ezt az ábrándot, és büszkén hátravetette a fejét.

Csak nem akarja beérni Heinz Römer szerelmének morzsáival? Azzal, amit az a másik meghagyott? Nem, soha! Mercedes Nordau senkivel sem osztozik a szeretett férfin. Mindent vagy semmit. Ebben az esetben tehát semmit.

Szép arca még keményebb, ridegebb és halványabb lett, mint addig volt. Tekintetéből újra megközelíthetetlenség és elutasítás áradt, amikor Heinz Römerre nézett. Nem is sejtette, mennyire fáj ez a férfinak.

Heinz kérdésére, hogy óhajtanak-e ebédelni, a hölgyek igennel válaszoltak. A fiatalember néhány perc türelmet kért, s a szobájába ment, hogy kezet mosson. Közben a zakóját is lekeféltette Pedróval. Christa szőke hajszála ártatlanul tapadt a ruhakefére, mintha nem is lett volna oly sok szomorúság okozója. Az étteremben Mercy rögtön észrevette, hogy a hajszál eltűnt az ifjú Römer zakójáról.

Szombaton Heinz néhány órára ismét szabadságot kért. Előtte megebédelt a hölgyekkel, és felkísérte őket a lakosztályaikba. Már nem volt kedvük egy újabb berlini sétához.

Amikor a két hölgy egyedül maradt, megszólalt a senora:

– Eszembe jutott az este, hogy mégiscsak keveset tudunk senor Römer magánéletéről. Sohasem beszél róla.

– Mert természetesnek veszi, hogy minket a magánügyei egyáltalán nem érdekelnek, mamia – válaszolta a lány szinte nyersen.

– Ó, Mercy. Micsoda egy jégszívű teremtés vagy te! Olyan sokat köszönhetünk ennek a férfinak, még az életünket is. Egyáltalán nem olyan magától értetődő, hogy nem érdekel bennünket a magánélete. Engem nagyon is érdekel, mint minden, ami vele kapcsolatos. Csak nem akarok bizalmaskodni azzal, hogy rákérdezek.

– Engem nem érdekel, mamia, és az csak természetes, hogy nem fogjuk kifaggatni.

– Egyáltalán nem természetes! Teljesen egyedül lehet, hiszen a szülei meghaltak, azt mondta. S hogy más rokona él-e, erről sohasem tett említést. De szinte biztos vagyok abban, hogy van valakije még, méghozzá itt, Berlinben, mert mióta megérkeztünk, már jó néhányszor kért szabadságot, amit pedig utazásunk során soha, semmikor nem tett. Persze ez az ismeretség nem lehet túl komoly, ha ennyire nem számít, hogy előbb vagy később indulunk el Berlinből.

– Lehet, hogy csak a barátaival vagy barátnőivel találkozik-jegyezte meg Mercy.

A mama elnevette magát.

– Na igen. Fiatal férfi, lehet, hogy barátnője van itt, Berlinben. De ez nem szokott túl mély nyomot hagyni a férfiak lelkivilágában, barátnőre szert tehetnek bárhol.

Anyjának e szavai kissé megnyugtatták Mercyt, ugyanakkor fájdalmat is okoztak. Nem tudta, és nem is akarta Heinzről feltételezni, hogy a többi férfihoz hasonlóan futó kalandokat keresne. Mégis újraéledt benne a remény, hogy a szőke hölgy egy kis barátnő csak, akit hamarosan el fog felejteni.

Mikor ez a gondolat tudatosult benne, dacosan hátravetette a fejét. Büszkesége nem engedheti, hogy ilyen szerény reménnyel beérje. Mindent vagy semmit – szólalt meg újból egy belső hang.

– Tudod, Mercy, lassan honvágyam támad – szólt sóhajtva a senora.

Mercy is sóhajtott egyet:

– Igen, mamia, én is vágyakozom már haza!

Fürkészőn nézett a senora a lányára.

– Mondd, Mercy, csak nem Alfonso Mentora személye játszik szerepet ebben?

Meghökkenten nézett Mercy az anyjára.

– Ugye ezt nem mondtad komolyan, mamia?

– Miért ne? Apáitok egymásnak szántak benneteket. Alfonso sosem rejtette véka alá, hogy boldogan teljesítené apja óhaját. És számodra sem közömbös.

Mercy vállat vont.

– Alfonso kedves, rendes ember, és a barátom. És mint jó fiú, teljesíteni akarja apja halálos ágyán kinyilvánított kívánságát. Ezért kezdett nekem udvarolni. De egy pillanatra sem jutott az eszembe, hogy feleségül menjek hozzá. Ezt édesapámnak is megmondtam, pár héttel a halála előtt, amikor megkérdezte tőlem: meg tudnék-e barátkozni azzal a gondolattal, hogy Alfonso felesége legyek.

– És mit válaszolt erre apád?

– Azt, hogy természetesen soha nem fog kényszeríteni arra, hogy olyasvalakinek nyújtsam a kezemet, akit nem igaz szerelemmel szeretek, és csak azért kérdezte tőlem, mert Alfonso apja szívesen vette volna, ha összeházasodunk. Édesapa nyomatékosan megkért arra: soha ne hagyjam, hogybármilyen o kból is – olyan férfira beszéljenek rá, akit nem szeretek szerelemmel. Persze ő is szívesen vette volna, ha Alfonsóval összeházasodunk, mivel a birtokaink egymás szomszédságában terülnek el, és minden szempontból azonos társadalmi helyzetben lévő, összeillő pár lennénk.

– Hát igen, remekül együtt van minden, és őszintén megmondom, Mercy, azt gondoltam, hogy ez a hosszú távoliét ráébreszt majd arra, hogy sokkal jobban kedveled Alfonsót, mint hitted.

– Annál jobban nem kedvelhetem, mamia, mint amennyire eddig. Igazi jó barátom, és mindig az is marad. Sokkal régebben és sokkal jobban ismerjük egymást ahhoz, hogy jó házastársak legyünk. Ezt majd Alfonso is belátja. Tehát kérlek, verd ki a fejedből, hogy valaha is Alfonso felesége leszek.

– Ugyan, kedves gyermekem, csak nem képzeled, hogy nekem Alfonso annyira számítana. Csak arra gondoltam, hogy remekül összeilletek, és esetleg még megkedvelhetitek egymást annyira, hogy összeházasodtok.

– Nem, megmondtam, hogy ez teljesen kizárt! Úgy vagyunk, mint két testvér. Ebből nem bontakozhat ki semmilyen mély érzelem.

– Ó, Alfonso bizonyára nagyon csalódott lesz, ő komolyan bízik a házasságotokban, ebben biztos vagyok, és mihelyst visszaérkeztünk, megkéri a kezedet.

Mercy mosolyogva rázta a fejét.

– Én jobban ismerem. Ő csak engedelmes fiú akar lenni. Biztosan nem hal bele a szívfájdalomba, ha nem megyek hozzá. Nem kell aggódnod, mamia, majd én megértetem vele. Mindent megbeszélünk szép nyugodtan, és meg fogom győzni arról, hogy keressen magának olyan lányt feleségnek, akit szerelemmel tud szeretni.

-És te, Mercy, neked milyen terveid vannak a jövőt illetően?

Mercy enyhén elpirult.

– Egyelőre semmilyen tervem sincs.

– Hamarosan huszonegy éves leszel. Egy nőnek ebben a korban ideje a házasságra gondolnia. Én tizennyolc éves voltam, amikor apád feleségül vett.

– Miért? Muszáj férjhez menni? – kérdezte Mercy halkan.

– Ugyan, gyermekem! Te valóban elég különleges lány vagy. Hiszen minden nő arra hivatott, hogy feleség és anya j legyen.

Mercy felsóhajtott.

– Nem minden nő tud eleget tenni ennek. De ne beszéljünk többet erről!

És gyorsan másra terelte a szót.

Édesanyja azonban egyre csak azon töprengett, mennyire különböznek ők ketten egymástól. Úgy tűnt számára, hogy Mercy szívtelen teremtés. Nem is sejtette, hogy lánya igenis mély érzésű, aki szíve minden melegével egy férfit szeret, és ez a férfi Heinz Römer. Ha

ezt tudta volna, bizonyára nem lett volna megrémülve, és egy pillanatig sem ellenezte volna hogy Mercy hozzámenjen feleségül. Számára Heinz Römer az összes férfi közül a legelső volt a rangsorban azóta, hogy mindkettejük életét megmentette. De mindig úgy gondolta, hogy leánya Alfonso Mentorához kíván nőül menni, ezért fel sem vetődött benne, hogy mást is választhat. Az jutott volna eszébe utoljára, hogy az ő büszke leánya szerelembe eshet egy alkalmazottjával. Mercy viselkedése pedig nem adott okot a gyanúra.

Eközben Heinz Römer elbúcsúzott kis húgától. Christa ezúttal is bátran és hősiesen viselkedett, pedig nagyon fájt az elválás szeretett testvérétől.

Egy szóval sem árulta el Heinznek, hogy Kurt Bergt túl messzire merészkedett szégyentelen ajánlataival. Nem akarta nyugtalanítani a bátyját. Biztosra vette, hogy a professzor megoltalmazza a továbbiakban fia kellemetlenkedéseitől.

Amikor a testvérek elváltak egymástól, megbeszélték, hogy Christa a következő nap reggelén a hamburgi vonat indulása előtt a pályaudvaron lesz, hogy végre, legalább látásból megismerje senora Nordaut és a leányát. A lehetőség, hogy másnap még alkalom nyílik a két testvér számára, hogy búcsút intsenek egymásnak, némileg megkönnyítette az elválást.

Christa másnap reggel már kint volt a pályaudvaron, amikor Heinz a hölgyekkel és a személyzettel megjelent. A lány tudta, hol áll az első osztályú kocsi, amelybe Heinz helyet foglalt úrnőinek. Mivel a vagon számát is ismerte, ott várakozott a közelében. Nem kellett sokáig álldogálnia, hamarosan látta is közeledni a bátyját és Nordauékát.

Heinz szemhunyorítással már messziről üdvözölte. Mögötte Pedro és Juanita jött, akiket Christa ugyancsak ismert bátyja elbeszéléseiből, s most futólag rájuk is vetett egy pillantást. Leginkább azonban a fiatal hölgy érdekelte, mert ösztönösen megérezte, hogy Heinz mélyebben érez iránta. Gyorsan végigmérte a senorát, aztán minden érdeklődését Mercy kötötte le. Torkában dobogott a szíve, amikor a mexikói lány rápillantott. Érezte, hogy ez a csodaszép teremtés a bátyja végzete.

Mercy először csak futó pillantást vetett a kocsijuk mellett álló bájos lányra, de a mélykék szempár lebilincselte, és nem tudott tőle elszakadni. Felfigyelt a kalap alól előbújó szőke hajra, és az okos arc láttán úgy tűnt neki, mintha az ismeretlen emlékezetébe akarná vésni arcvonásait. Ő öntudatlanul ugyanezt tette, és megjegyezte magának a figyelemre méltó, bájos teremtést.

Édesanyja mögött fellépett a vonat lépcsőjére, de kíváncsian még egyszer visszanézett Christára, s akkor… Egy pillanatra kihagyott a szívverése. Tisztán látta, hogy a szőke lány könnytől fátyolos szemmel intett a mögötte felszálló Heinz Römernek. A fiatalember bólintott, majd gyorsan és lopva ajkára szorította az ujjait, mintha csókkal búcsúzna a fiatal hölgytől.

„Szóval ő az a szőke nő, akinek a hajszála a kabátjára tapadt” – állapította még Mercy magában. A legszívesebben felsikoltott volna, annyira fájt a felismerés.

Egy percig sem kételkedett abban, hogy a szőke lány Heinz Römer kedvese, sőt talán a menyasszonya. Gyorsan elfordult, még mielőtt Heinz és Christa észrevehették volna, hogy tanúja volt néma búcsújuknak.

Követte anyját a számukra fenntartott fülkébe, miközben szíve görcsösen összeszorult a fájdalomtól. Sápadt arccal odalépett az ablakhoz, és merev tekintettel nézett kifelé. A szőke lány még mindig ott állt. Heinz Römer is bement a hölgyek után, hogy a segítségükre legyen.

Mercy nem fordult felé. Nem akarta, hogy gyengéd érzelmeket pillantson meg az arcán. Tágra nyílt szemmel meredt Christára, aki felnézett rá. Mercy látta, hogy a csinos arc megvonaglott a fájdalomtól, hiába igyekezett a lány leplezni felindultságát. Neki is össze kellett szednie magát, hogy megőrizze az önuralmát.

Heinz mindent eligazított a hölgyek körül, aztán átment megnézni, hogyan helyezkedett el Pedro és Juanita. Abban a pillanatban, mikor távozott, Mercy észrevette, hogy a szőke lány is elindult az ablakuk alól. A peronon ugyanabba az irányba ment, mint Heinz, s az ablakokon át be-benézett a fülkékbe.

„Bizonyosságot kell szereznem” – gondolta Mercy, és ő is elhagyta a kupét. Édesanyjának elnézésfélét mormogott, aztán óvatosan követte a férfit.

Heinz a vonat egyik nyitott ajtajában megállt, és mélyen kihajolt. Mercy látta, hogy a szőke lány könnyes szemmel feléje nyújtja a kezét, és remegő hangját is hallotta.

– Isten veled, drága Heinz!

Mercy tökéletesen értette a választ is.

– Bátorság, kicsi Christám! Nemsokára újra látjuk egymást. Isten veled!

Mercy sietve visszahúzódott. Eleget tudott, nem kételkedett többé. Krétafehéren tért vissza a fülkébe, és kihajolt az ablakon, hogy édesanyja ne lássa meg feldúlt arcát.

A vonat elindult. Mercy látta, hogy a szőke lány zsebkendőjével integet – és azt is látta, hogy sír.

Ezek a könnyes szemek még egyszer felnéztek rá – ezek a szép, szeretetteljes szemek... amelyek tőle mindent elraboltak.

Irigyelte a szőke lányt, még ha most el is kellett válnia a férfitól, akit szeretett. Hiszen viszontszerette a legnagyszerűbb férfi, akit csak ismert.

Szörnyű fájdalom hasított a szívébe. Kimerültén leroskadt a párnázott ülésre, és görcsösen összeszorította a fogát.

„Christa, kicsi Christám!”.

A szavak szakadatlan a fülébe csengtek, úgy, ahogy a férfi kiejtette, vigasztalón, szeretetteljesen.

„Bátorság, kicsi Christám! Nemsokára újra látjuk egymást! Isten veled!”

Ó, ezeket a szavakat mindig hallani fogja, és mindig maga előtt látja majd a szép szőke lány könnyes szemét. Úgy viaskodott ezzel a reménytelen szerelemmel, mint valami ellenséggel. Édesanyja szerencsére beletemetkezett egy újságba, legalábbis a képeket nézegette. Mercy megkönnyebbült, hogy nem vele foglalkozik.

A belépő Heinzet üres tekintettel fogadta. A férfiról lerítt, hogy ő is szomorú. Megijedt, amikor a lányra nézett. Sápadt, zaklatott arca felkavarta.

Mercy nem tudott olyan hamar úrrá lenni az érzésein, mint szeretett volna. Heinz észrevette, hogy szenved, és valami nyomasztja. A lány hátradőlt, és lehunyta a szemét. A fiatalember szerette volna megkérdezni, mi bántja, de nem merte, mert látta, hogy igyekszik nyugalmat erőltetni magára. Talán nem akarja az édesanyját nyugtalanítani.

Heinz lesegítette a senora kabátját. A hölgy mosolyogva kérdezte, anélkül hogy egy pillanatra is Mercyre nézett volna:

– Pedro és Juanita is elhelyezkedett?

– A következő kocsi első fülkéjében, senora. Biztos vagyok benne, hogy jó helyet kaptak.

– Maga mindnyájunkról gondoskodik! Még Pedro és Juanita is odavannak magáért. Mindketten örülnek, hogy velünk utazik, ez számukra is biztonságot jelent.

Heinz a senora feje alá csúsztatott egy selyempárnát, és ugyanezt akarta Mercynek is megtenni, de a lány csukott szemmel ült, pillantásra sem méltatta.

– Nincs szüksége kispárnára, senorita? – kérdezte Heinz, és aggódva nézett a lányra. Mercy megrázta a fejét, anélkül hogy kinyitotta volna a szemét, és eltolta magától a párnát.

Heinz a senora mellé ült, hogy szemmel tarthassa Mercyt. Egyre erősebben aggódott, mert látta, hogyan viaskodik a lány magába fojtott érzéseivel.

A senora gondtalanul csevegett a fiatalemberrel. Hát, nem veszi észre, hogy a lánya szenved?" – tépelődött Heinz. Igen, fiatal, imádott úrnője szenved, ezt észrevette, érezte, és sejtelme sem volt arról, hogyan enyhíthetne bánatán.

– Nem volt fájdalmas az elválás Berlintől, Römer úr? – kérdezte a senora.

Heinz annyira aggódott Mercy miatt, hogy nem is figyelt arra, mit válaszol.

– A szívemnek Berlinhez aztán igazán nincs semmi köze, r senora.

Mercy még mindig nem nyitotta ki a szemét.

„Hanem ahhoz a szőke lányhoz, a kis Christához" – gondolta, és görcsösen az ajkába harapott.

Heinz nem tudta tovább elviselni úrnője néma fájdalmát.

– Parancsol egy kis kölnivizet, senorita?

A lány továbbra is csukott szemmel ült. Kiérezte a fiatalember hangjából, hogy aggódik miatta. Tényleg tud most már mással is törődni, nemcsak Christájára gondol folyton?

Hát persze, hiszen azért fizetik, hogy kettejük kényelméről gondoskodjék.j

– Nem, köszönöm! – válaszolta anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét.

– Fáj a fejed, Mercy? – kérdezte most a mama, mert végre észrevette, milyen sápadt a lánya.

– Igen, mamia, hirtelen kínzó fejfájás tört rám.

Így nyert egy kis időt ahhoz, hogy megbirkózzék háborgó lelkével. Sejtelme sem volt arról, hogy Heinz egy pillanatra sem vette le róla a szemét. Ő ugyanis nem érte be azzal, mint a senora, hogy Mercynek fáj a feje. Ismerte már annyira, hogy tudja, egy fejfájástól nem hagyja el ennyire magát. Egész más fájdalmai lehetnek. Milyen szívesen segítene, ha tudná, mi bántja. Most gondolta csak át, hogy Mercy .már

néhány napja szokatlanul sápadt és túl csendes, igen, amióta Berlinben vannak.

Mercy nem is sejtette, mennyire aggódik érte a fiatalember, bár azt észrevette, hogy féltő gonddal tekintett rá.

Minden erejére szüksége volt, hogy valamelyest összeszedje magát. De a vonat kerekeinek zakatolásából állandóan Heinz gyengéd hangját vélte kihallani:

„Bátorság kicsi Christám! Viszontlátjuk egymást.”

Mikor fogják egymást viszontlátni – és hol?

Lelki szemeivel még mindig látta a síró szőke lányt. Tisztán megjelentek előtte Christa bájos vonásai. Igen, ó, igen, egy kedves, szép arcocska. Nem csoda, hogy a férfi szerette ezt az elbűvölő teremtést, mint ahogy abban sincs semmi különös, hogy a lány szerette ezt a férfit. Mióta is szerethetik egymást? Bizonyára első berlini tartózkodásuk óta. Vele lehetett azon az estén, amikor az operába kísérte őt és az édesanyját. Akkor érezte először, hogy a férfi szíve nem szabad. S ő reménytelenül szereti éppen ezt a férfit, aki már másé. Vajon őneki is ennyire fájhat, hogy el kellett válnia attól a szőke lánytól? Lopva rápillantott Heinzre, de gyorsan újból becsukta a szemét, mert ijedten vette észre, hogy a férfi kitartó aggodalommal figyeli. Miért néz így rá? Ez túllépi a munkakörét, ezért nincs megfizetve.

Legyűrte magában a vigasztalan keserűséget. Hiszen Heinz nem tehet arról, hogy ő beleszeretett, és ezt nem viszonozhatja. A sors rendelte így. Neki és a szőke lánynak is szenvedniük kell azért, mert folyton el kell válniuk egymástól. Nem lett kevésbé szeretetre méltó Mercy szemében csak azért, mert másé a szíve. Nem elégedhet meg annyival, hogy ő szereti Heinz Römert? – kérdezte magától. Feltétlenül szükséges, hogy a szerelmet viszonozzák? Boldoggá teheti a férfi úgy is, hogy nem szereti viszont? Nem akadályozhatja meg senki, hogy szeresse Heinzet, még a szőke lány sem, ha érzelmeit magába fojtja, és senki sem vesz észre rajta semmit. De jó is valakit szeretni! Milyen üres és értelmetlen volt az élete az apja halála óta. Most legalább érezte, hogy van szíve, fiatalos hévvel dobogó, meleg szíve. Nem érheti be ennyivel? Nem minden nő olyan szerencsés, hogy boldog lehet. A sors annyi jóval és széppel elhalmozta már eddig is, hogy szinte méltánytalan lenne, ha még a szerelemben is maradéktalan boldogságot osztana rá!

Be kell érnie ennyivel, akár tetszik, akár nem. Csak legyen elég ereje ahhoz, hogy ne árulja el, milyen reménytelenül szerelmes Heinzbe. De ahhoz, hogy ne adja ki magát, továbbra is hűvös büszkeséggel kell

kezelnie a férfit. Inkább tartsa szívtelennek és hálátlannak, mintsem megsejtse féltve őrzött titkát.

Mi marad számára ezek után? Elég lesz-e a büszkesége ahhoz, hogy átsegítse egy viszonzatlan szerelem összes gyötrelmén? Igen. Ennek így kell lennie. Muszáj így lennie. Az lenne a legjobb, ha hozzámenne Alfonso Mentorához, így legalább sosem tudná meg Heinz Römer, hogy őt szerette mindennél jobban a világon.

De még a gondolat is képtelenség volt, hogy Alfonso felesége legyen. Senki máshoz nem tartozhat úgy, hogy a szíve! Heinz Römerért dobog, ezzel mindnyájukat becsapná. És az ő jó öreg barátját, Alfonsót nem tudná megtéveszteni. Igazán megérdemli, hogy találjon magának egy helyes, kedves lányt, aki szívből szereti, nem pedig olyant, aki egy másik férfi iránti szerelmét akarja csak palástolni azzal, hogy feleségül megy hozzá. Ez a viselkedés amúgy sem férne össze a jellemével, ilyen félmegoldásokba soha sem bocsátkozna. Mindent – vagy semmit!

Tehát, semmit!

Így kergették egymást a gondolatok Mercy fejében, mint a fészkükről felriasztott madarak, amelyek nem lelik sehol nyugalmukat. Egy-egy pillanatra felnyitotta a szemét, De; újra és újra észre kellett vennie, hogy Heinz Römer nyugtalanul és aggodalmasan nézi. Legszívesebben feljajdult volna. Miért néz így rá? Talán még mindig a szőke lányra gondol?

Heinz Römer azonban senki másra nem gondolt, mint ifjú úrnőjére, aki oly sápadtan, becsukott szemmel, remegő szájszéllel ül vele szemben. Mi gyötörheti? Ösztönösen érezte, hogy szenved, hogy valami szörnyen komoly dologgal viaskodik. És a finom, kedves ajkakon a szenvedés keserű vonása jelent meg, amihez a férfi eddig egyáltalán nem volt hozzászokva.

Nem tudta megfejteni, mi bánthatja a lányt. Hogy is tudhatta volna, hiszen sejtelme sem lehetett arról, hogy szerelmes belé, és azt sem vette észre, hogy Mercy látta, amint gyengéd búcsút vett Christától a pályaudvaron, és ebből téves következtetést vont le, Milyen könnyen elűzhette volna a bánatát! Csak egy szót kellett volna szólnia, annyit, hogy a testvére az, akitől búcsúzott, és egyszeriben eltörölte volna Mercy Nordau ajkáról a keserű vonást.

De ez a megváltó szó továbbra is kimondatlan maradt.

A lány egy idő után végre visszanyerte az önuralmát, és felnyitotta a szemét. Most már el tudta viselni a férfi pillantását, és beszélgetni is tudott vele.

– Kérek mégis egy kevéske kölnivizet, senor Römer; a fejfájásom hál' istennek szűnőben van, de szeretném magamat egy kissé felfrissíteni.

A férfi szolgálatkészen felugrott, s elővette a piperetáskából a kölnisüveget. Benedvesített egy zsebkendőt, és átnyújtotta Mercynek, hogy homlokára szoríthassa, és az illatát belélegezhesse, majd a fülkében is szétpermetezett egy keveset a levendula kölniből. Boldog volt, hogy végre tehet valamit, és nem kell tétlenül néznie úrnője szenvedését.

Kissé összehúzta az elsötétítő függönyt az ablakon, hogy a beszűrődő napfény ne zavarja a hölgyeket, és megkérdezte Mercyt, nem kíván-e helyet cserélni vele, az adott fényviszonyok mellett nem kényelmetlen-e számára a menetiránnyal szembeni ülés. A lány megrázta a fejét. Jólesett neki, hogy a fiatalember így törődik vele, de nem akart ellágyulni.

– Nem, már sokkal jobban vagyok.

– Óhajt esetleg egy pohár ásványvizet? – kérdezte Heinz.

Mercy rábólintott, és a fiatalember azonnal indult is az étkezőkocsiba.

Távollétében a lány megkérdezte édesanyját:

– Hogy törhet rá az emberre ennyire hirtelen ez a kínzó fejfájás?

– Velem is gyakran megtörténik, Mercy. Nagyon örülök, hogy jobban érzed magad, már kétségbe voltam esve, hogy komolyan megbetegedtél.

– Nem, dehogy, ne aggódj! Érzem, hogy múlófélben van, nagyon jólesett ez a kis nyugalom.

Amikor Heinz visszaért, Mercy engedelmesen ivott a hideg vízből, és a halántékát is benedvesítette egy kicsit.

Rákényszerítette magát, hogy részt vegyen a társalgásban.

Heinz nem mutatta ki, mégis bántotta, hogy a lány másként viselkedik vele, mint az elmúlt hetekben. Nem volt annyira gőgös, nem éreztette a kettőjük közötti rangkülönbséget olyan élesen, mint kezdetben, de felvette régi tartózkodó, „eddig és ne tovább" modorát. A fiatalembernek fájt az elutasítás, de azzal magyarázta, hogy a tűzvész emlékei mostanra bizonyára elhalványodtak. Úrnőjét alighanem ismét figyelmeztette az önérzete, hogy Heinz Römer nem több fizetett kísérőnél, akit nem szabad túlzott szívélyességgel elkényeztetnie, ha meg akarja őrizni a tekintélyét. A senora továbbra is jóságos és kedves volt. Ügyes-bajos dolgaival mindig hozzá fordult, mert tudta, hogy ő mindenre talál megoldást.

XI.

A kis társaság néhány hetet töltött Angliában és Skandináviában, ám aztán a senora kijelentette, hogy elege lett az utazgatásból, haza akar menni. Leánya egyetértett vele, így Heinz megtette az előkészületeket a mexikói útra. Bremerhavenből tervezték a tengeren való átkelést.

Mercy mindjobban elsajátította újra a hűvös, tartózkodó magatartást, mert csírájában el akart fojtani minden esetleges gyengéd megnyilvánulást Heinz irányában. Édesanyja rendkívül elégedetlen volt vele. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy a leánya azt a férfit, akinek az életüket köszönhették, büszkén lekezeli. Egy napon meg is jegyezte:

– Igen különösen viselkedsz senor Römerrel, Mercy. Hát elfelejtetted mindazt, ami történt?

Mercy a fejét rázta.

– Nem, nem, hogyan is felejthetném el. Soha nem fogom. De azért nem kell állandóan túláradó tisztelettel felnézni rá, ahogy te teszel!

– Hiszen megérdemli. És nagyon rosszulesik látnom, hogy nem szíveled. Igazán más bánásmódot érdemelne tőled is. Sokkal tartozunk neki, ne feledd! Firenze után egy darabig olyan kedves voltál hozzá. Tudod, már-már mire gondoltam akkortájt?

– Nos, mamia?

– Hogy többel tartozol neki, mint bárki másnak, és egészen magától értetődőnek venném, hogy hálából a megmentésünkért hozzá mennél feleségül.

Mercy összerezzent, és rámeredt az anyjára. Rettenetesen elsápadt, a szája reszketni kezdett. De összeszedte magát, és keményen válaszolt:

– Ó, mamia, miféle elképesztő gondolatok jutnak az eszedbe? Hát elfelejted, milyen viszonyban állunk vele? Az ember nem megy hozzá a fizetett alkalmazottjához!

A senora rosszallóan rázta a fejét.

– Hogy ejthetsz ki ilyesmit a szádon, Mercy. Attól az órától, hogy senor Römer mindkettőnket kimentett a szörnyűséges halál torkából, nemhogy egyenrangúvá vált velünk, hanem még jóval fölöttünk is áll. Soha nem felejtem el, mivel tartozom neki. Semmiféle köszönetét nem fogadott el, sőt, még a felajánlott fizetésemelést is visszautasította azzal, hogy nem szeretné, ha így kívánnánk meghálálni a cselekedetét. Amit tett, azért tette, mert ez számára magától értetődő volt. Nos, számomra is természetes, hogy ezért köszönettel tartozom, és hálás maradok életem végéig. Nem szép tőled, hogy ennyire lenézed: „Az

ember nem megy hozzá a fizetett alkalmazottjához!” Hát én meg azt mondom neked, leányom, hogy büszke és boldog lehet az az asszony, aki egy ilyen férfihoz hozzámehet. De neked bizonyára kő van a szíved helyén.

Mercy hüppögve az anyja nyakába borult. Ha csak sejtené, mennyire boldogan lenne Heinz felesége.

– Ne mondj ilyet, mamia; hidd el, nem vagyok kőszívű. Hiszen annyira szeretlek téged, és apust is olyan nagyon szerettem!

És Mercy olyan szívet tépő zokogásba kezdett, hogy a senora egészen zaklatott lett, és keserű szemrehányásokkal illette magát, hogy hőn szeretett leányának fájdalmat okozott. Minden igyekezetével azon volt, hogy letörölgesse Mercy könnyeit, és sejtelme sem volt arról, hogy ezek a könnyek éppen amiatt a férfi miatt ömlenek, akiről az imént Mercy olyan lesújtóan nyilatkozott.

Amikor Mercy kissé lecsillapodott, könyörögve szólt anyjához:

– Kérlek, mamia, ne beszéljünk többet erről a témáról. Lehet, hogy lekezelően viselkedtem, de a látszat csal. De sohase mondd, hogy lehetségesnek tartod, hogy feleségül menjek senor Römerhez. Majd kitalálunk valamit, amivel hálánkat megfelelő módon kifejezhetjük, anélkül hogy megsejtené: ezzel akarjuk viszonozni jótettét. Az lenne erre a legmegfelelőbb, ha Doxanában életre szóló, biztos állást ajánlanánk fel, magas fizetéssel, és ezzel megint csak mi járnánk jobban. Ne hidd, hogy rátarti vagyok azért, mert elutasítom a gondolatot, hogy valaha is a felesége legyek. Azt gondolom, nem is fogok sohasem férjhez menni. Mindig melletted akarok maradni, a te szerető lányodként.

Egészen felindultan simogatta a senora gyermeke haját. Ilyennek még nem is látta Mercyt. A könnyek nem voltak eddig a lányára jellemzők. Mindig tudott uralkodni magán. Talán mostanában ideges, valószínűleg ezért bánik oly ridegen senor Römerrel.

– Nyugodj meg, kicsikém, és ne izgasd fel többé magad. Egész biztos, hogy eljön számodra is az igazi. Kivárjuk, és nem beszélünk erről a témáról többé. Sohasem tartalak ezek Után szívtelennek, tudom, hogy nem így van, csak úgy kiszaladt a számon. Tudod, a te mamiád egy kissé meggondolatlan, és ezért hiszed, hogy neked annál inkább megfontoltnak kell lenned. Egyébként ügy tűnik, a legfőbb ideje, hogy hazautazzunk; az az érzésem, hogy ez a hosszú utazás nagyon megviselt téged. Bármennyire is gondoskodott senor Römer a kényelmünkről, akkor is nagyon kimerítő volt ez a rengeteg látnivaló.

Ennyire kiegyensúlyozatlannak, mint amilyen most vagy, még sohasem láttalak.

Kapva kapott Mercy ezeken a szavakon:

– Pontosan erről van szó, mamia. Magam is érzem, hogy túl sok volt ez nekem. Nagyon jó, hogy most már hazafelé tartunk. Nehezen tűröm ezt a nomád életet.

Angliából Bremerhavenba mentek, és egy hatalmas luxushajóval utaztak tovább, amelyen Heinz Römer minden kényelemmel ellátott kabinokat foglaltatott.

Mercy izgatottan leste, hogy felbukkan-e Bremerhaveben Heinz Römer közelében a szép szőke lány, vagy hogy kér-e szabadságot a férfi. Nagyon is elképzelhetőnek tartotta, hogy azzal a bizonyos Christával megállapodtak: itt még egyszer találkoznak. „Viszontlátjuk egymást!” – mondta Heinz. Hirtelen az jutott eszébe, hogy ez a Christa képes arra, hogy Mexikóba is utánuk menjen. Különben hol is találkozhatnának újra? Talán csak nem arról van szó, hogy Heinz előkészítette számára is az áthajózást, és valahol a közelükben helyezi majd el, amíg feleségül nem veheti?

Heinz Römer azonban egy pillanatra sem hagyta magukra úrnőit. Semmiféle szőke Christa nem tűnt fel, sem a kikötőben, sem a gőzös fedélzetén.

Mercy megkönnyebbülten fellélegzett. Azon kezdett újból töprengeni, hogy a szőke lány talán mégis csupán egy futó kaland lehetett a férfi életében. Lehet, hogy Heinz már rég elfelejtette a kis Christát, és ez a szerelem mégsem volt annyira mély?

Mercy az egész hajóút alatt nyugodtabban viselkedett, amit édesanyja az erős tengeri levegőnek tulajdonított. Ez mindkettőjüknek pihentetőbb volt, mint a szárazföldi utazgatás.

Mercy a fiatalemberrel most megint barátságosabban viselkedett. A senora feltételezése szerint ez afféle bocsánatkérés volt a lánya részéről, akit a hosszú szárazföldi utazás idegessé és fáradttá tett. A férfi nyugtalanul és aggodalmasan figyelte Mercy hangulatváltozásait. Ösztönösen érezte, hogy a lelke mélyén takargat valamit. Nagyon szerette volna kifürkészni, mi is lehet ez a titok, de nem tudott rájönni. Az, hogy ő maga mindennek az oka, el sem tudta képzelni.

A luxusgőzös nyújtotta kellemes élet és a jó tengeri levegő valóban segített Mercynek, hogy visszaszerezze lelki egyensúlyát. Azzal vigasztalta magát, hogy legalább mostantól fogva Heinz örökké a közelében marad. Minél jobban megnyugodott Mercy, és minél pihentebb lett, a férfi annál szabadabbnak és vidámabbnak érezte

magát. Minden igyekezetével azon volt, hogy Mercyt jókedvre derítse, és akkor volt a legboldogabb, amikor sikerült a lány ajkára csalnia egy mosolyt, vagy éppen egy vidám kacajt. Ezt Mercy is észrevette, és a szíve reménnyel telve dobogott. Mivel a férfi is egyre vidámabb és felszabadultabb volt, arra gondolt, hogy talán nem is viselte meg annyira a szőke Christától való elválás. Bárcsak el tudná felejtetni, és sikerülne fellobbantania a i férfi szerelmét!

A büszke Mercy már ott tartott, hogy azzal is beérte volna, ha Christa örökébe léphet, de ezt még magának sem merte bevallani.

Mindenesetre most már teljesen ura volt önmagának, és Heinz Römer rendkívül boldog volt, hogy a lányt újból nyugodtnak és jókedvűnek látta. Mercy nem volt vele többé lekezelő, mindig egyformán barátságosan viselkedett, és ez a férfit boldogsággal töltötte el, még ha nem is volt annyira szívélyes és kedves, mint a firenzei napokat követően.

A hajóút kellemesen telt. Majdnem végig szép időben, szélcsendben haladtak. Csupán a Floridai-szoros előtt tombolt huszonnégy órán át heves vihar. A legtöbb utas keservesen megsínylette, a senora is tengeri betegséggel küzdött. Mercy jól bírta a hajózást. Mialatt édesanyját Juanita ápolta, ő Heinzcel a fedélzeten sétált, dacolva széllel és esővel. A fiatalemberbe kellett kapaszkodnia, s úgy bolondoztak és nevettek együtt, mint két rakoncátlan gyerek, amikor el kellett 1 ugrálniuk a felcsapódó hullámok elől, vagy ha a szél ide-oda lökdöste őket. Mercy szinte kivirágzott, mialatt az összes többi hölgy sápadtan, félelemtől kitágult pupillával tapogatózott végig a fal mentén, már ha egyáltalán megjelentek a fedélzeten. A zabolátlan elemekkel folytatott harc elűzte a lány benső nyugtalanságát, és Heinz Römer társaságában ismét fesztelenné, könnyeddé vált. Elválaszthatatlan pajtásokként tekeregtek a hajón. Mindig akadt egy-egy mókás helyzet, amely újabb csintalanságra késztette őket. A fiatalember még sohasem látta ilyennek a lányt. Minden eddiginél nehezebben uralkodott érzésein, amikor a vihar a karjába kergette. Már szinte valamennyi hangulatát ismerte, de ez a gyerekes huncutság új volt a számára. Minden arcát vonzónak találta, és azt kívánta, bárcsak soha ne érne véget a vihar.

A Floridai-szorosban azonban lecsendesedett az idő. A napsütés újra a fedélzetre csalta a meggyötört utasokat, köztük a senorát is, aki örömmel látta, hogy a lányát nem viselte meg a zord időjárás. Mercy jókedve továbbra is kitartott, hiszen a szőke lány messze volt, Heinz Römer pedig közel. Minden kínzó gondolatot elhessegetett magától.

New Orleansban, a Mississippi torkolatánál egy időre kikötött a hajó. Útjukat a sötétkék öbölben folytatták Galveston felé. Ott kiszálltak, és egy kevésbé kényelmes kis gőzösön hajóztak tovább. Az utazás már nem tartott sokáig, és szerencsésen megérkeztek Tampicóba.

Ott vasútra szálltak, és San Luis Potosin keresztül Zacatecasig utaztak.

Ez a kisváros volt a Doxanához, Nordauék birtokához legközelebb fekvő település. Innen kellett volna a haciendáról küldött óriási autónak elhoznia az utasokat. A csomagok számára is rendeltek egy kocsit. A sofőr azonban túl korán érkezett meg, s a várakozási időt pálinka iszogatásával ütötte agyon, aminek köszönhetően az úrnők teljesen használhatatlan állapotban találtak rá.

Senora Nordau és Mercy nagyon megharagudtak. Hogy rúghat be ennyire egy gépkocsivezető kora reggel?

– Most mihez kezdjünk? Várjunk itt Zacatecasban, amíg a sofőr kijózanodik?

– Az út még órákig tart, és itt, Zacatecasban csak egy középszerű szálloda található – mondta a senora Heinznek, és úgy nézett a fiatalemberre, mint akitől csodát vár. De nemhiába várt csodára, mert Heinz rámosolygott:

– Ha megengedi, magam ülök a volánhoz, és hazafuvarozom a társaságot.

Csodálkozva nézett a mosolygó fiatalemberre a két úrhölgy.

– Maga akar vezetni? Boldogul egyáltalán egy terepjáróval? – kérdezte a senora, és ugyanez a kérdés tükröződött Mercy szemében. Heinz nevetett.

– Hát persze! Óhajtják, hogy bemutassam a jogosítványom? Már jó néhány autót volt szerencsém vezetni a legnehezebb utakon.

És elővette irattárcájából a vezetői engedélyét.

Ámulattal néztek rá a hölgyek.

– Hiszen nem ismeri az utat, senor Römer.

– De Pedro igen, ő majd mellém ül, Juanita pedig beül kegyedékhez.

Felszabadultan nevetett a Senora.

– Egyik csoda a másik után! Egyszerűen mindent tud, senor Römer; az ön képességei és ismeretei mindent felülmúlnak. Boldogan rábízzuk magunkat önre.

– Akkor bocsássanak meg egy pillanatra. Meg kell még győződnöm arról, hogy minden poggyász rendben fel van-e rakva a

poggyászkocsira, és gondom lesz arra is, hogy az ittas vezetőt is beültessük.

Mennyire magától értetődően rendelkezett Heinz mindenről! Csak az úrnők ékszeresládikája került át a személyautóba, meg néhány használati tárgy. Hiszen a teherautó sokkal később ér majd Doxanába, mint az elegáns limuzin. Alig tíz perc elteltével Heinz jelentette, hogy elkészült, és felsegítette a hölgyekre az utazóköpenyt. Miután kényelembe helyezte úrnőit, maga is beszállt a kocsiba a volán mellé. Pedro is odaült, hogy az utat mutassa. A konvoj elindult a mexikói fennsík felé. A doxanai haciendáig mintegy négy-öt órányi út várt rájuk.

A mexikói fennsíkot két hegylánc övezi. Keleten a kéklő Mexikói-öbölhöz nyúlik ki az egyik, nyugaton magas vulkánok meredeznek az ég felé, délről pedig tiszta időben ellátni az ötezer-ötszázötven méter magas Pik de Orziba felhőkbe vesző krátereiig. Ezért is nevezik a mexikóiak szabad földnek, Tierra friának ezt a fennsíkot. Az alacsonyabb, nedvesebb Barrancas trópusi jellegű, buja növényvilággal rendelkezik, de még a magasabban fekvő részeken is termékeny a talaj a gyakori esőzések következtében.

Az egyenetlen út hosszú szakaszon sűrű erdőn vezetett keresztül. Mindenfelé páfrányok, jukkák, pálmák és kúszónövények zöldelltek. Heinz csodálatosnak találta az erdőt. Az út egyre meredekebbé vált, s minél magasabban jártak, a vidék annál inkább emlékeztetett a németországi tájakra. Egészen fent még tűlevelű fák is nőttek.

Miután egy darabig felfelé kapaszkodtak, elérve a hegygerincet egy idő után lefelé kellett haladniuk. Az út erre nagyon jó minőségű volt, és Heinz kifejezetten örült annak, hogy oly hosszú idő után ismét vezethetett. Nyugodtan és biztosan kormányozta az autót, Pedro ügyesen mutatta az irányt. Minden remekül ment.

Mintegy ezerhatszáz méter magasan kávéültetvények mellett suhantak el, de ezen a vidéken megtermett még a banán is. A cukorrépa-ültetvények is ebben a magasságban kezdődtek, és teraszosan húzódtak felfelé a hegyoldalon. Augusztus volt, de még mindig tartott a júniusban megkezdődött csapadékos időszak, amikor általában a nap közepén rajtaütésszerűen zúdult a tájra a bőséges eső. Ezért a levegő egészen tiszta, friss, portalan volt, a növényzet harsány zöld színben pompázott.

Majd óriáskaktuszok mellett vitt el az útjuk, amelyek Heinzre különösen mély benyomást gyakoroltak. Az óriás-kaktuszok földje olyan volt, amihez hasonlót még életében nem látott. A nem ritkán

tízméteres magasságot is elérő kaktuszok végeláthatatlanul sorakoztak egymás mellett, és fantasztikusan lenyűgöző látványt nyújtottak. A legtöbb kaktusz éppen virágzott. Heinz hirtelen megállt az egyik virágzó kaktusz előtt, és óvatosan letört két hatalmas, tűzpiros virágot. Úrnői felé nyújtva így szólt:

– Hölgyeim, a szülőföldjük üdvözli önöket! Most már megértem, miért nevettek rajtam, amikor az olasz Riviérán az agávék és kaktuszok láttán lelkendeztem. A természet ilyen csodáit, mint ezek az ezerszámra található óriáskaktuszok, még életemben nem láttam. És még soha sem volt szerencsém ekkora területen virágzó kaktuszokhoz. Lenyűgöző a látvány!

A hölgyek megköszönték a virágot.

– Lát még néhány olyan dolgot a mi országunkban, senor Römer, amely hasonló módon ámulatba fogja ejteni. Egyébként itt van Doxana határa. Ez a virágzó kaktuszföld már a mienk; valóban, ez a mi szűkebb hazánk, amely ezekkel a virágokkal köszönt bennünket – válaszolt mosolyogva a senora.

Heinz meghajolt.

– Gondoltam, senora, mert épp az imént láttam egy határjelző táblát, és az eltelt idő alapján kiszámítottam, hogy Doxana felé járhatunk.

– Akkor hát legyen üdvözölve Doxana földjén, senor Römer. Váljék önnek is kedves hazájává! – szólt Mercy kissé remegő hangon, és csodálatos szemében különös fény gyúlt.

Heinz felé nyújtotta a kezét, és a férfi mély meghajlással kézcsókot lehelt rá.

– Köszönöm önnek, senorita, ezt a gyönyörű fogadtatást. Adja az ég, hogy kegyed és nagyrabecsült édesanyja legnagyobb megelégedésére teljesíthessem szolgálatomat.

A senora szintén kezét nyújtotta.

– Én is szeretném már itt, Doxana határában köszönteni – önt, senor Römer. Meggyőződésem, hogy komoly támaszunk lesz, és nagyon boldog vagyok, hogy vélünk jött megboldogult férjem hazájából. Élvezi a teljes bizalmunkat – ugye, tudja?

Mély tisztelettel úrnője keze fölé hajlott, majd Mercyre nézett. Vajon ő is ugyanúgy érez, mint a senora?

Legnagyobb örömére azt vette észre, hogy a lány bizalommal telve tekint rá. Boldogságára tehát a legkisebb árnyék sem vetült, és hálatelt szívvel gondolt arra, hogy a sors ilyen kedvező fordulatot adott az

életének. Megfogadta, hogy szívvel-lélekkel szolgálja úrnőit, támaszuk és oltalmazójuk lesz.

Heinz újból helyet foglalt a volánnál, és tovább folytatták útjukat Doxana földjén. Hála Mercy megboldogult édesapjának, az autóutak errefelé különösen jó állapotban voltak. Az egész vidék kulturált benyomást keltett. A táj még az eddigieknél is lenyűgözőbb és termékenyebb volt, és Heinzben, a dús termőföldek láttán, felébredt a szunnyadó gazdálkodó.

Itt-ott mályvabokrok magasodtak, a fák öles törzsén pedig gyönyörű piros, kék és lila virágú kúszónövények kapaszkodtak fel. Agávék, narancs-, citrom-, babércserjék és cédrusok burjánzottak mindenütt. Cukornádat, gyapotot, kávét, kakaót és dohányt termesztettek errefelé, feljebb pedig kukoricát és búzát. Az agávék levéből készítik a mexikóiak nemzeti italát, a pulque-t, Heinz látott is az út mentén egy modem lepárlóüzemet. Tenyészállatokban sem volt hiány, marhacsordák legeltek a dús legelőkön, és lovak vágtáztak a széles mezőkön.

A banán- és eukaliptuszfák között szerényen megbújva sorakoztak az indián bennszülöttek kunyhói, csak ritkán volt imitt-amott látható egy-egy kőből épített ház. Pedro útközben elmesélte, hogy a doxanai földeken dolgozó vagy állatokat tenyésztő munkások többsége bennszülött indián. Ők az uraságok közelében laktak. Lapos kis kőházakból különálló telepet építtetett számukra senor Nordau, az uradalmi épületek mögött.

A földeken mindenütt dolgoztak, a felügyelők éberen őrködtek, hogy a munka rendben folyjék. Érdekes volt látni a sok széles karimájú sombrerót, mely a tűző nap ellen nyújtott védelmet.

Úgy tűnt, Doxana közel s távol a legnagyobb település. Ezt Heinz meg is említette, és Pedro büszkén rábólintott.

– A mi birtokunk a legnagyobb és legnagyszerűbb. Még Sirena sincs ekkora, senor Mentora birtoka, mely északnyugat felől határos Doxanával, és igencsak hatalmas – büszkélkedett az inas olyan Öntudatosan, mintha övé lenne Doxana.

Újabb sűrű erdőn hajtottak át, aztán megint kijutottak a nyílt országútra. A szemközti hegyen csodálatos, fehéren világító épületet pillantottak meg. Olyan volt, mint egy mesebeli mór kastély. A gazdag díszítés hűségesen követte a régi spanyol építészeti hagyományokat.

– Mi az ott? – kérdezte Heinz Pedrót, mit sem sejtve.

– Az ott Doxana, senor.

A fiatalember nagyot sóhajtott. A festői, tekintélyt parancsoló épület és a hozzá tartozó birtok ismét tudatosította benne, hogy úrnői rendkívül gazdagok.

Az út hatalmas gyártelep mellett vezetett el. Kiderült, ez a Doxanához tartozó cukorgyár. A villa az ezernyolcszáz méter magas hegy tetején épült, így lakói élvezhették az egészséges éghajlat áldásait.

Odafent jókora, szépen gondozott park terült el. Királypálmák, méltóságteljes fügekaktuszok és más, különös formájú kaktuszok tarkán pompázó virágágyakkal Váltogatták egymást. A mangófák lombjából előmosolyogtak a gyümölcsök.

A park közepénél kis tó mellett haladtak el. Kristálytiszta vize kékeszöld színű volt, a partján csinos fürdőház állt, mellette két csónak feküdt egy-egy bakon. Itt tehát lehetőség nyílott a fürdőzésre és az evezésre is. Mangófák árnyékolta út vezetett a tótól a kastélyig.

Hátul, a fák takarásában magasodtak a korszerűen felszerelt gazdasági épületek, az istállók, a garázsok és a felügyelők lakásai. Mögöttük, szemrevaló kertek közepén álltak a munkások takaros házai.

A villa palotának is beillett volna. Kétemeletes volt csupán, de hatalmas. Szürkésfehéren magasodott a park közepén. A házból messzire el lehetett látni a keleti oldalon elterülő síkságra. A lapos tető fölé kék-fehér csíkos sátorvásznakat feszítettek ki a nap ellen. A körbefutó kőpárkányt sűrűn ültetett virágok díszítették.

Az autó a mangófák alatt bekanyarodott a ház elé, amelyet minden oldalról árkádsor övezett. A bejárat előtt már felsorakoztak a személyzet tagjai, hogy hosszú távollétük után üdvözöljék úrnőiket. A széles kőlépcső közepén két férfi állt: senor

Ombra, a jószágigazgató és Alfonso Mentora, a hölgyek szomszédja és barátja, Sirena birtokosa, s egyben, Mercy reménybeli vőlegénye, ám erről Heinz nem tudott.

Amikor a kocsi megállt, a két úr lesietett a lépcsőn, hogy köszöntse a hölgyeket, és kisegítse őket az autóból. Heinz nem tudott elég gyorsan kiszállni a kormány mögül, hogy maga álljon a szolgálatukra, így aztán egy ideig nem figyeltek fel rá.

XII.

Alfonso Mentora először rendkívül udvariasan a senorát üdvözölte, aztán ragyogó arccal Mercyhez fordult. Heinznek végig kellett néznie, hogy csókjaival borítja a lány kezét, és hallania kellett, hogy

ékesszólóan ad hangot a viszontlátás fölötti örömének, és szemrehányásokat tesz, mert csak néha-néha kapott egy képeslapot.

Ennél is jobban bosszantotta azonban Heinzet, hogy a fiatalok tegeződtek, és igen közvetlen hangon beszéltek egymással. Hirtelen úgy érezte, hogy eltűnt életéből a napsütés, s az egész csodálatos világra árnyék borult. Az a férfi, akinek jogában áll, hogy tegezze Mercedes Nordaut, aki tüzes szenvedéllyel csókolgatja a kezét, s akit a lány barátságosan mosolyogva üdvözöl, az csak egy udvarló lehet. Talán máris az ifjú úrnő vőlegénye.

Igaz, Heinz eddig nem hallott arról, hogy Mercy menyasszony lenne, de ez még nem jelentett bizonyosságot. Senor Mentorát mindig csak szomszéd birtokosként, a család barátjaként emlegették. Heinz meglett korú férfinak képzelte el, ám most egy elegáns, kétségkívül jóképű, rokonszenves fiatalember fogadta őket. Egyszeriben ugyanazokat a kínokat kellett kiállnia, amelyek tudta nélkül Mercyt gyötörték a berlini pályaudvaron.

A másik úr, senor Ombra, magas, szikár, negyven körüli férfi volt. Éles metszésű arca indián származásról árulkodott, sötét szeme szúrósan figyelt. Festői szépségű népviseletbe volt öltözve: ezüsttel kivert lovaglónadrágot és rövid zekét, viselt ezüst gombokkal, hozzá nagy, világos színű sombrerót, amelyet most a kezében tartott.

Heinz Römer átható, kutató pillantást vetett rá. Hallotta, hogy úrnője senor Ombrának szólította, s ebből kitalálta, hogy ő a jószágigazgató. Tudta, hogy a senora nem bízik meg tökéletesén benne, ezért nagy érdeklődéssel kémlelte, bár leginkább senor Mentora vonta magára a figyelmét. Látta, hogy senor Ombra szemében különös fény villant, mintha lesben állna. Heinz úgy érezte, jobb, ha vigyáz ezzel az emberrel. Ugyanakkor nem tagadhatta, hogy senor Mentora rokonszenves úr, s annál inkább fellángolt benne a féltékenység.

A senorának végre eszébe jutott, hogy Heinz is velük van.

– Jöjjön, senor Römer, hadd mutassam be házunk barátjának és a jószágigazgatónknak! Senor Mentora és senor Ombra. Senor Römer útimarsallunk és a titkárom, aki nélkül nem térhettünk volna vissza élve. Firenzében áldozatkészen, élete kockáztatásával kimentett bennünket egy szállodatűzből. Ez már önmagában örök hálára kötelezne minket, ám ő fáradhatatlan gondoskodásával ráadásul könnyűvé és élvezetessé is tette számunkra a megerőltető utazást.

A két férfi most nézett először Heinz Römerre. Senor Ombra szeme ismét felvillant, amikor meghajtotta magát, senor Mentora azonban barátságosan szorította meg a kezét.

– Tehát mégis megfogadták a tanácsomat, senora, és szerződtettek egy útimarsallt. Nagyon bölcsen tették. És senor Römer, magának köszönhetem a két hölgy életét? Engem is hálára kötelezett ezzel, mert mint szomszéd és jó barát vigasztalhatatlan lettem volna, ha valami történt volna a hölgyekkel. Kérem, fogadja szívből jövő köszönetemet, örömömre szolgál, hogy üdvözölhetem.

Heinz akaratlanul is fellélegzett. Tehát senor Mentora csak szomszéd, és a hölgyek jó barátja, nem pedig Mercy vőlegénye! De talán még az lesz.

Ennek ellenére nem tudta megállni, hogy ugyanolyan szívélyes hangnemben ne viszonozza senor Mentora kedves szavait.

– Senora Nordau túl nagy ügyet csinál abból, ami magától értetődő, senor Mentora. Véletlenül éppen a hölgyek segítségére siethettem, éppúgy, mint ahogy bárki más megtette volna a helyemben.

– Elfelejti, senor Römer, hogy ebben a tűzesetben sok férfi a gyenge nőket félrelökve és eltaposva mentette a bőrét – mondta Mercy csengő hangon.

Heinz elpirult.

– Kérem, ne beszéljünk erről többet.

– Ön német? – kérdezte Alfonso Mentora.

– Igen, senor.

– Mint látom, tökéletesen érti a spanyolt.

– Ennek a szerencsés körülménynek köszönhetem, hogy senora Nordau alkalmazott. A szüleimmel tizenöt évig Madridban éltem, így vált második anyanyelvemmé a spanyol.

Heinz ezután senor Ombra felé is meghajtotta magát.

– Ne várakoztassuk tovább a senorát és a senoritát az ajtó előtt! – mondta a jószágigazgató nyersen.

– Kérem, senor Ombra, vitesse garázsba az autót. Sajnos a sofőr leitta magát, mire megérkeztünk Zacatecasba. Senor Römer tettrekészségének köszönhető, hogy megérkezhettünk.

Senor Ombra eleresztett egy röpke káromkodást a sofőrt illetően. A senora szigorúan kijelentette, hogy a kötelességéről megfeledkező sofőr nem vezetheti többé a limuzint, nem találja elég megbízhatónak. Gondoskodni kell egy új gépkocsivezetőről.

– Azonnal intézkedem, senora – mondta szolgálatkészen Ombra.

A hölgy megrázta a fejét, és mosolyogva nézett Heinzre:

– Ne törje magát, senor Ombra, erről majd senor Römer gondoskodik. Nagyon jó szeme van az emberek megítélésére, és biztos

vagyok benne, hogy meg fogja találni a legmegfelelőbb személyt. Nem akarom magát ilyesmivel terhelni.

– Ahogy parancsolja, senora – válaszolt Ombra, de az a pillantás, amit Heinzre vetett, cseppet sem tűnt barátságosnak. Mit akarhat ez a német itt, Doxanán? Úgy néz ki, hogy szívesen beleüti az orrát olyasmibe, ami egyáltalán nem tartozik rá, gondolta, és elküldött egy szolgát valakiért, aki a garázsba viheti az autót.

Juanita és Pedro már előrement a hölgyek ékszeresládájával meg a könnyebb bőröndökkel. Most az úrnők is beléptek kísérőikkel a ház tágas, kellemesen hűvös előcsarnokába. A senora Heinz Römer karjára támaszkodott, másik oldalán senor Ombra lépkedett. Alfonso Mentora Mercyvel követte őket.

A hosszú utazás után a hölgyek szerettek volna átöltözni.

– Ugye, velünk étkezel? – kérdezte a lány Alfonsótól. – Rengeteg mesélni valónk van.

A fiatalember mosolyogva meghajtotta magát.

– Ha édesanyádnak nincs ellene kifogása, estig itt maradnék.

– Ez csak természetes, Alfonso – válaszolta a senora.

Pedro jött lefelé a széles, szőnyeggel borított lépcsősoron.

A senora, még mielőtt megérkeztek volna, megbeszélte az inassal, melyik szobát készítse elő senor Römer számára. Ugyanis azt szerette volna, hogy Heinz velük lakjon az udvarházban, nem pedig a személyzeti szálláshelyen. Pedro éppen ennek a megbízatásnak tett eleget, és felkísérte Heinz Römert a szobájába, miközben az úrnők elvonultak, hogy felfrissítsék magukat.

Ombra és Alfonso Mentora magukra maradtak a nagy előcsarnokban, és kedélyes csevegésbe kezdtek a hatalmas kandalló mellett.

Heinz nem győzte csodálni a pompás házat. Két egybenyíló szobát jelöltek ki számára. Mindkettőt igen lakályosan, sőt gazdagon rendezték be. A hálóból fürdőszoba is nyílt. A szoba ablakai az oszlopokkal körülzárt, virágos udvarra néztek. Közepén nagy, kővel kirakott medence helyezkedett el, amelyből szökőkút vize lövellt a magasba. A vizet a medencéből csöveken keresztül a parkba vezették, és öntözésre használták. Így mindig friss víz volt a kútban, de egy cseppje sem veszett kárba. A víz idefent kincset ért, nem lehetett pocsékolni.

Az egész udvarház olyan csodálatosan nézett ki, mint egy spanyol várkastély.

A ház sok tágas helyiségből állt. Ablakaiból minden égtáj felé lenyűgöző volt a kilátás, ugyanis az épületnek mind a négy oldala egyformán díszes homlokzatot kapott. Középen pompás árkádos díszudvarra lehetett kilépni, mely minden napszakban kellemesen hűvös és árnyékos volt.

A fehér épület igen impozánsnak hatott. A homlokzatokat díszítő boltíveket kissé sötétebb árnyalatú homokkőből faragták, hogy hangsúlyosabban érvényesüljenek.

Heinz egy darabig nézegette az udvart, aztán átment a dolgozószobába. Ennek az ablakai keletre nyíltak, a sík és sziklás vidékre. A fiatalember gyönyörködve járatta körül a tekintetét. Az ablakból kihajolva páratlan gazdagságú és változatos fajtájú gyümölcsösök látványa melengette gazdálkodó lelkét.

Jó hangulatban vonult vissza hálószobájába. Kellemes frissítő fürdőt vett, majd ebédhez öltözött. Pedro már kicsomagolt, és mindent előkészített számára. Gyorsan elkészült, és visszament a dolgozószobájába, amelyet nemcsak kényelmesen, hanem igen célszerűen is rendeztek be számára. Nem tudott betelni az elébe táruló csodálatos panorámával, ezért újra kihajolt az ablakból, hogy minél messzebb láthasson. Kissé távolabb, északkeletre még egy hegy magasodott, akkora, mint a Doxanában található.

Ezt a hegyet a bennszülött indiánok és meszticek népesítették be, a lankákon kivehetők voltak a cukorrépa-ültetvények és az agávélevéllel fedett, fából vagy vályogból készített kunyhók. A hegy lábánál elterülő gyümölcsöskerteket és az ültetvényeket csúcsos tetejű bambuszkunyhók tarkították.

Errefelé főleg agávéföldek uralták a tájat. Lenyűgöző látványt nyújtottak a tizenkét méteres szárakon tizenöt centiméter széles, háromméteres leveleket hordozó növények, melyekből kizárólag a mexikói nemzeti italt, a pulque-t készítették.

Természetesen ezekről Heinz csak később informálódott,, most csak a táj termékenységétől megigézve szemlélte a különleges látványt.

Figyelmét most hirtelen három meredek, teljesen kopár, különös formájú szikla keltette fel. Sivárságuk ellenére festőién emelkedtek ki a körülöttük tobzódó dús növényzetből. Úgy tűnt, fűszál sem nő rajtuk. Leginkább felfordított, óriási fog gyökereihez lehetett volna hasonlítani őket. Meglepő látványt nyújtottak, a fiatalember nem tudta róluk levenni a szemét.

Pedro lépett be a szobába, hogy megkérdezze, szolgálatára lehet-e valamiben. Heinz az ablakhoz hívta az inast.

– Milyen sziklák azok, amelyeken semmiféle növény nem nő?

– Ó, senor, azok a kísértetsziklák – válaszolta Pedro, és keresztet vetett.

– Miért hívják így őket?

– Kísérteties hely az, senor. Az egész terület kietlen és terméketlen. Senki sem megy szívesen oda. Az indiánok azt állítják, hogy rossz szellemek és kísértetek lakják, legalábbis így mesélték nekik az öregapáik. Annyira hisznek ebben, hogy nagy ívben elkerülik a szikláknak még a környékét is.

Heinz elmosolyodott.

– Kinek a tulajdonában vannak a sziklák? Senora Nordau birtokához tartoznak?

– Nem, nincs tulajdonosuk. Senkinek sem kell az a terméketlen rész, amelyen bizonyosan átok ül. A sziklák körüli, árokkal határolt keskeny földsávon szintén nem terem semmi. A kísértetsziklák félúton állnak Doxana és Sirena között. Az egyetlen földdarab a környéken, amelytől a kormánynak még nem sikerült megszabadulnia. Ki is akarná megvásárolni a szellemek és kísértetek tanyáját?

Heinz gondolataiba merülten nézte a sziklákat. Úgy érezte, titokzatos erők vonzzák. Nem értette, hogyan meredezhetnek ezen a termékeny tájon kopáran és siváran. Lennie kell valamilyen magyarázatnak. „Valószínűleg túlságosan kemény kőzetből vannak” – gondolta. A kísértetsziklák azonnal felkeltették az érdeklődését.

– Elvezethetem az ebédlőbe, senor? – kérdezte Pedro.

A fiatalember felriadt a töprengésből.

– Igen, mehetünk.

Pedro jóleső érzéssel mérte végig az elegáns, tökéletes külsejű fiatalembert, és magában megállapította, hogy senki sem veheti fel vele a versenyt, még maga senor Mentora sem.

Amikor Heinz belépett a boltíves ablakú, tágas, előkelő, ősi spanyol stílusban berendezett helyiségbe, már ott találta senor Mentorát és senor Ombrát, akik a ház hölgyeire vártak. A fiatalember meghajlással üdvözölte őket. Alfonso Mentora mosolyogva odalépett hozzá.

– Hogy tetszik Doxana, senor?

– A ház pompás, a birtok pedig csodálatos.

Alfonso bólintott.

– Nagyon örülnék, ha a hölgyekkel együtt hamarosan meglátogatna Sirenán.

Heinz meghajtotta magát.

– Nagyon kedves, senor. Szívesen eleget teszek a meghívásnak, ha alkalom adódik rá.

– Ó, az bizonyosan adódik! Őszintén megmondom, uraságod rögtön elnyerte a tetszésemet. Amint megláttam, tudtam, hogy jól megértjük majd egymást. Ezen a félreeső vidéken mindig öröm, ha új emberekkel ismerkedhetünk meg – mondta Alfonso őszintén. Sötét szeméből jóindulat sugárzott. Heinz viszonozta a megtisztelő bizalmat.

– Örülök, hogy elnyertem a tetszését, senor. Ha megengedi, én is elmondom, hogy azonnal rokonszenvesnek találtam önt.

Alfonso Mentora a kezét nyújtotta, s erőteljesen megszorították egymás jobbját.

Senor Ombra gúnyos arckifejezéssel hallgatta szavaikat, és szikrázó szemmel figyelte őket.

Mentora elegáns, divatos öltönyt viselt. Az arannyal és ezüsttel kivarrott lovaglónadrágot, a zekét és a sombrerót csak akkor hordta, ha kilovagolt a földjeire, vagy amikor lovakat tört be. Társaságban és odahaza európai ruhában járt, amely nagyszerűen mutatott széles vállán és karcsú alakján, amely azonban így sem kelhetett versenyre az ifjú Römerével.

Nemsokára megjelentek a hölgyek, Alfonso a ház kisasszonyát vezette asztalhoz, Heinz pedig a senorának nyújtotta a karját. Senor Ombra sötét tekintettel, egyedül követte őket.

Nem tetszett neki senor Römer, bár egyelőre maga sem tudta, miért.

Helyet foglaltak a nagy, kerek, értékes damaszttal terített asztalnál, amelyen gazdagon csillogtak az ezüst evőeszközök, és a kristálypoharak. Az asztal közepén a kert legszebb gyümölcseivel megrakott díszes ezüsttál állt. Két inas szolgálta fel az ételeket, egy harmadik a tálakat hordta körbe.

Evés közben élénk csevegés folyt. A hölgyek úti élményeikről meséltek. A senora részletesen ecsetelte, hogyan menekültek ki kísérőjük segítségével a tűzből. Nem győzte hangsúlyozni, hogy rendíthetetlenül megbízik benne. Alfonso Heinzre emelte a poharát.

– Fogadja nagyrabecsülésemet és hálámat, senor!

Heinznek kínos volt, hogy az érdeklődés középpontjába került. Megkönnyebbült, amikor a senora a jószágigazgatóhoz fordult.

– Senor Römer az utazás során elnyert bizalmi állását

Doxanán is megtartja. Nemcsak titkárként lesz a segítségemre abban, hogy jobban megismerjem üzleti ügyeinket, hanem a gazdálkodásba is bedolgozza magát. Fennmaradó idejét pedig a birtok leányvállalatainak megismerésére fordítja. Németországban néhány

évig egy mezőgazdasági főiskola hallgatója volt. Nagy örömömre szolgál, hogy törődik majd mindazzal, ami meghaladja az erőmet. A tapasztalatairól jelentést tesz nekem. Magát, senor Ombra nagyon lefoglalja a munkája, nincs ideje arra, hogy Doxana valamennyi gazdasági ágazatának helyzetéről tájékoztasson. Őszintén szólva, nem is igen értem a beszámolóit. Senor Römer azonban számomra is világosan fogalmaz. Remélem, az ő segítségével könnyebben kiismerem majd magam. Legyen olyan jó, senor Ombra, tegye lehetővé, hogy senor Römer megismerje a birtok igazgatását és könyvelését.

A senora bátran és elszántan, egy szuszra elmondta mindazt, amit tulajdonképpen félt felhozni. Heinz Römer jelenléte adott neki bátorságot, különben nem mert volna senor Ombra elé állni ezzel bejelentéssel.

Mialatt a senora beszélt, Heinz a jószágigazgatót figyelte.

Ombra kissé elsápadt, és idegesen az ajkába harapott. A szeme veszedelmesen megvillant,

– De nagyságos asszony – szólalt meg Ombra kissé leereszkedő modorban –, hogyan is gondolhatja, hogy egy fiatalember, akinek fogalma sincs az országról és a birtokról, egy csapásra mindent megért majd, és érthetően megfogalmazza kegyednek a tapasztalatait? Kegyed igen egyoldalúan látja a dolgokat, de mint nőtől, nem is várható el különösebb szakismeret. A hölgyek ne foglalkozzanak gazdasági problémákkal. Mindazonáltal remélem, hogy a legteljesebb mértékben elégedett azzal, ahogy a dolgokat a kezemben tartom. Ne fájjon emiatt a feje. Negyedévente megkapja a pontos kimutatásokat, és ezzel kegyed számára a dolog el is intéződött.

A senora segélykérőén pillantott Heinzre. A férfi szolgálatkészen válaszolt:

– Nagyon téved, senor Ombra, ha nem tart képesnek arra, hogy alapos bepillantást nyerjek a birtok ügyeibe. Ezt nagyon hamar meg is fogja tapasztalni. Ha véleménye szerint senora Nordau nem rendelkezik kellő szakértelemmel ahhoz, hogy a gazdaság helyzetét megítélhesse, akkor éppen a jószágigazgató kötelessége lenne lehetőség szerint ezeket a szakismereteket úrnőjének átadni. Én személyes feladatomnak fogom tartani, hogy informálódjam, majd lehetőség szerint minden információval ellássam senora Nordaut is.

Ombra gyűlölködő pillantást lövellt Heinz felé. Majd a senorához fordult:

– Értsem ezt úgy, hogy bizalmatlan irántam?

A senora megrettent a férfi zord, fenyegető viselkedésétől

– Nem, dehogy, senor Ombra, csak azt akartam ezzel mondani, hogy nem akarom azzal terhelni, hogy a munkáján felül, személyesen kelljen elmagyaráznia nekem a birtok ügyes-bajos dolgait, bízzuk ezt senor Römerre.

Most már Alfonso Mentora sem állta meg szó nélkül, aki egy ideje amúgy sem bízott meg fenntartás nélkül Ombrában.

– Teljesen igaza van, senora! Önnek, aki férje halála után Doxana teljhatalmú úrnője, kötelessége a szükséges információkat megszereznie. E kötelezettség alól nem mentesülhet még akkor, sem, ha a legmegbízhatóbb jószágigazgató áll az alkalmazásában, ezt saját tapasztalatomból tudom. Atyám halála után jómagam is kénytelen voltam lépésről lépésre beletanulni a birtok ügyeibe. És mivel senor Ombrát igencsak lekötik az üzemek és az uradalom ügyes-bajos dolgai, nagyon is helyeslendő, hogy alkalmazzon egy bizalmi embert, aki segít önnek eligazodni a birtok igazgatásával kapcsolatos teendőkben.

Ombra az ajkába harapott.

– Véleményem szerint a dolgok eddig is rendben mentek, efféle bizalmi személy nélkül is – jegyezte meg zordan.

– Nem, nem mentek rendben, senor Ombra. A jelentéseit mindig nehezen érthetően fogalmazta. Sem édesanyám, sémi én nem tudtunk képet alkotni a birtok helyzetéről. Egyikünk sem ismerte ki magát – szólt közbe Mercy éles és határozott hangon.

Ombra nehezén uralkodott magán, és kényszeredett mosolyra húzta a száját.

– Nos, meglehet, hogy nem tudok elég világosan magyarázni, hiszen a hölgyek nem értenek a gazdasági kérdésekhez. Hát csak próbáljon szerencsét, senor Römer! Természetesen kész vagyok megismertetni valamennyi üzletággal, bár ez tetemes különmunkát jelent nekem.

– Nem fogom túlságosan igénybe venni az idejét, senor

Ombra. Egyedül is elboldogulok, ha kézhez kapom az összes üzleti könyvet – jegyezte meg Heinz higgadtan.

Ombra nyugtalan, fürkésző pillantással végigmérte. Gondolatban azzal biztatta magát, hogy úrnői után bizonyára ezt az idetévedt németet sem lesz nehéz megtévesztenie. Nem fogja egykönnyen kiismerni magát a könyvelésben. Még csak az hiányzik, hogy illetéktelenek bepillanthassanak a kártyáiba! A hölgyeknek amúgy is jut bőven, érthető, hogy ő a saját pecsenyéjét akarja sütögetni. Ha ez a német túlságosan éles eszűnek bizonyulna, legfeljebb neki is felajánl némi részesedést. Senor Ombra megingathatatlanul hitt abban, hogy pénzért bárki bármire kapható.

Heinz éles szemmel figyelte a jószágigazgatót. Elegendő emberismerettel rendelkezett ahhoz, hogy kitalálja, a fickónak nem tiszta a lelkiismerete.

Ombra asztalbontás után fontos teendőire hivatkozva rögtön el is köszönt. Alfonso Mentora mosolyogva nézett utána.

– Örülök, senora, hogy úgy döntött, a körmére néz senor Ombrának. Őszintén szólva, már magam is elhatároztam, hogy beszélek önnel erről.

A senora kérdő pillantást vetett a fiatalemberre.

– Gyanakszik senor Ombrára, kedves Alfonso?

A fiatalember megvonta a vállát.

– A gyanakvás talán túl erős szó. Inkább azt mondanám, kételyeim támadtak. Véletlenül tudomásomra jutott, hogy tetemes összeg van a bankszámláján. Túlságosan sok pénz ahhoz, hogy a fizetéséből tehette volna félre, bár tudom, nagyon szépen keres önnél. Három évvel ezelőtt, amikor az önök szolgálatába lépett, még nem volt semmije. Kötelességemnek tartottam ezt elmondani önnek, senora. Az intézők gyakran becsapják a gazdáikat, de mindenki behunyja a fél szemét, és engedélyezi a mellékkeresetet, ha különben szorgalmasan dolgoznak. Ez már csak így szokás errefelé. Bizonyos játékszabályokat azért illik betartani, senor Ombra pedig már minden határt túllépett. Senor Römer – fordult most Heinzhez csak szóljon, ha valamilyen információval a rendelkezésére állhatok. Bizonyosan nem lesz könnyű dolga a minden hájjal megkent Ombrával.

– Köszönöm, senor Mentora. Ha elakadnék, engedelmével kérni fogom a tanácsát. Évekig intéztem előző főnököm üzleti ügyeit, s annak kapcsán igen bonyolult könyveléssel is boldogulnom kellett. Jártas vagyok a kettős könyvvitelben, a mezőgazdasági számítások elvégzését pedig még a főiskolán tanultam. Reményeim szerint eleget tudok tenni a senora elvárásainak.

– Ez szilárd meggyőződésem, senor Römer. Láttam, hogyan győzte le a nehézségeket, ezért mindent bizalommal a kezébe helyezek – zárta le az eszmecserét a senora.

Heinz már két hónapja élt Doxanán. Nagy buzgalommal vetette magát a munkába. Senora Nordau egyelőre ritkán tartott igényt titkári szolgálataira, így bőven jutott ideje arra, hogy megismerkedjék a gazdasággal. Szívvel-lélékkel végezte a feladatait. Hamarosan megállapíthatta, hogy a két beosztott intéző tisztességes ember, és ügyesen látja el a munkakörét. Szorgalmasabbak voltak elöljárójuknál,

aki mindig nagy hangon beszélt, de az intézőknél jóval kevesebb eredményt ért el.

A részlegek senor Ombrának adták át az elszámolásokat, aki így minden további nélkül könyvelhetett a saját javára. Ö nézte át utolsóként a könyveket, utána már senki nem foglalkozott velük.

Nem tartott sokáig, és Heinz kiismerte már magát annyira a birtok ügyeiben, hogy nekiláthatott az üzleti könyvek tanulmányozásának. Eközben a hölgyekkel többször megfordult Sirenán, senor Mentora pedig gyakori vendég volt Doxanán. Heinz sok hasznos tanácsot köszönhetett Alfonso Mentorának.

A senora az ifjú Römer rendelkezésére bocsátott a tényé* szetből egy kiváló hátaslovat. Heinz kitűnő lovas volt, és nagy élvezettel járta be lóháton a vidéket. Ennél is nagyobb örömet okozott számára, hogy Mercy gyakran elkísérte. Nemsokára egész Doxana tudta, hogy senor Römer befolyásos személyiség.

A közös lovaglások nemcsak Heinznek, hanem a lánynak is csodálatos élményt jelentettek, bár mindig közömbösen, tárgyilagosan beszéltek egymással. Szinte kizárólag üzleti ügyek kerültek szóba, a fiatalember ugyanis be akarta vezetni Mercyt a gazdálkodásba. A legbonyolultabb kérdést is világosan meg tudta fogalmazni, őt még a senora is megértette.

A gyakran órákig tartó együttlét csendes boldogsággal töltötte el a két fiatalt, minden szívfájdalmuk ellenére. A közös lovaglások közben Mercy egy ideig nem gondolt Christára, Heinz pedig elfelejtette egyre erősödő féltékenységét. Azzal kínozta magát, hogy bizonyára Alfonso Mentora a kiválasztott, aki Mercedes Nordau férje lehet. Újra meg újra felvetődött benne a kérdés, képes lesz-e megmaradni a közelében, ha más felesége lesz. Igaz, akkor Mercy bizonyára átköltözik Sirenára.

De ezeket a gondolatokat mindig elhessegette magától. Hálatelten élvezni akart minden pillanatot, amit a lány közelében tölthet. Mercy most újból kedves volt hozzá, ha egy kissé visszafogottabban is, mint a tűzvész utáni időkben.

Egyik nap a kísértetsziklák környékén lovagoltak. Heinz felnézett a meredek, repedezett kövekre, s eszébe jutott, hogy remek lehetőséget kínálnak egy hegymászónak a gyakorlásra. Elmondta Mercynek, mit hallott Pedrótól erről a helyről.

A lány mosolyogva bólintott.

– Igen, az itteni nép nagyon babonás. A kísértetsziklák valószínűleg fontos szerepet játszottak az indiánok őseinek életében. Mindenesetre a régiek elrettentő mondákat szőttek a sziklák köré. Állítólag gonosz

szellemek lakják őket, akik a körülöttük elterülő földdarabokat megátkozták, hogy soha ne nőjön rajtuk semmi. A bennszülöttek nem értik meg, hogy mindennek a kemény kőzet a magyarázata. Kész örömmel hisznek a babonákban, így öröklődik a félelem nemzedékről nemzedékre. Apám úgy vélte, a három szikla által körülfogott völgyteknőben volt a régi indián törzsek áldozati helye, s efféle történetekkel igyekeztek megijeszteni és távol tartani az illetékteleneket. A bennszülöttek valóban félve elkerülik a sziklákat.

– Engem ellenben csábítanak. Szinte mágneses erővel vonzanak.

– Miért?

Heinz felnevetett.

– Egy hegymászónak nagyszerű lehetőségeket kínálnak. Alpinista gyakorló iskolát lehetne itt alapítani. A meredeken emelkedő sziklafalat hasadékok szabdalják, amelyek szinte kínálják magukat a megmászásra. Nagy kedvem lenne időnként edzeni ezeken a sziklákon, hogy ne jöjjek ki a gyakorlatból. Egyik vasárnapomat biztosan erre fogom felhasználni, valószínűleg nem is nagyon soká,

A lány oldalvást rápillantott, olyan meleg fénnyel a szemében, aminek a férfi mostanában nemigen örvendhetett.

– Ön bizonyára rendkívül tapasztalt alpinista, különben nem tudott volna engem és anyámat azon a keskeny párkányon egyensúlyozva, a karjában elvinni. Mai napig is csoda számomra, hogyan sikerült azon az ijesztően keskeny kis falkiszögellésen végigmennie.

-Nehezebbnek képzeli, mint amilyen valójában volt. Csupán az egyensúly megőrzésére kellett vigyázni. Természetesen nagyon aggódtam, nehogy egy kis faldarab letörjön a lábam alatt.

– És ennek ellenére átvitte mamiát, és visszajött értem is, hogy engem is megmentsen.

A lány Heinzre emelte a tekintetét, és megrettent a férfi arcát látva.

– Csak nem feltételezte rólam egy pillanatig is, hogy ott hagyom, a tűz martalékául? – kérdezte a férfi rekedten.

Mercy szeme felragyogott:

– Nem – mondta meggyőződéssel. – De kivívta a csodálatomat azzal, hogy annak ellenére is képes volt visszatérni értem, hogy tudta: a súlya alatt bármely pillanatban kitörhet a párkányból egy darab.

– Igen, ettől féltem – folytatta a férfi őszintén –, de csak azért, mert akkor kegyedet is magammal rántottam volna. Mindenesetre nagyon örültem, amikor épségben átadhattam a senorának. De ne beszéljünk többet ezekről a dolgokról.

Lágy mosoly suhant át Mercy sápadt arcán.

– Mindig leint bennünket, amikor csak megemlítjük ezt az esetet. A maga jelenlétében egyáltalán nem is hozhatjuk szóba. így akkor beszélünk róla, amikor nincs a közelünkben. Alfonso Mentora kénytelen újból és újból meghallgatni, ahogy mamiával áradozunk e hőstettéről. Nagyon csodálja magát.

– Valószínűleg azért, mert kedves barátait megmentettem – válaszolta tompán Heinz. Azt akarta mondani: mert megmentettem számára a szeretett nőt! De meggondolta magát, mert úgy vélte, nincs joga a családi ügyekbe avatkozni.

– Alfonso nagyon szereti magát – szólt mosolyogva a lány.

– Én is nagyon szimpatikusnak találom senor Mentorát. Tiszteletre méltó és nemes szívű férfinak ismertem meg – nyilatkozott hősiesen Heinz, pedig nagyon szenvedett attól, hogy senor Mentorát bizonyára igen szívesen látják mint Mercy jövendőbelijét. Nem akart igazságtalan lenni a férfival szemben, még akkor sem, ha a féltékenység ezt sugallta. Gyorsan témát váltva folytatta:

– Egy szó mint száz, jövő vasárnap megmászom az első sziklacsúcsot.

– Veszélynek teszi ki magát – jegyezte meg Mercy halkan, remegő hangon.

Heinz nevetve csóválta a fejét.

– Azt hiszi, letaszítanak a sziklán tanyázó gonosz szellemek?

– Természetesen nem hiszek a rossz szellemekben, de féltem a vakmerősége miatt. Könnyen megcsúszhat.

A fiatalembernek hevesebben kezdett dobogni a szíve. Persze a lány valószínűleg attól tart, hogy édesanyja elveszítheti bizalmi emberét, intette magát józanságra.

– Óvatos leszek – ígérte. – Ennél veszélyesebb sziklákat is megmásztam már. A kísértetsziklákat pedig szinte edzésre teremtették.

Mercy felsóhajtott. Vajon gondol-e Heinz a szőke Christára, amikor ilyen vakmerő tettre vállalkozik?

– Szóval nem lehet lebeszélni?

– Nem, senorita. Ezt már akkor elhatároztam, amikor megérkeztem Doxanára, de eddig még nem jutott rá időm. Ugyanis a vasárnapjaimat is a birtok gazdasági ügyeinek a megismerésével töltöttem,

– Igen, fáradhatatlanul dolgozott. Ugye, mindig véghezviszi, amit a fejébe vesz?

– Ha módomban áll, akkor igen. De azért vannak olyan dolgok, amiket az ember eltervez, és még sincs bátorsága megvalósítani.

Arra gondolt, milyen gyakran elképzelte, hogy Mercy szép halvány piros száját megcsókolja.

– El sem tudom képzelni, hogy van valami, amihez hiányzik a bátorsága.

A férfi mélyet sóhajtott.

– Nem is egy dolog. Egész egyszerűnek tűnnek, az ember mégis elveszti a bátorságát.

A lány fürkészőn ránézett.

– Megkérdezhetem, mire gondol?

Heinz keserű mosollyal így szólt:

– Nem válaszolhatok erre. Ugyanis ehhez is hiányzik a bátorságom.

Mercy hirtelen elpirult. Valami a férfi szavaiban úgy megzavarta, hogy erősen megszorította a kantárszárat, mire a lova megugrott, és egészen a sziklákig nyargalt vele,

Heinz ijedten vágtatott utána. Annál azároknál érte utol, ami a kísértetsziklák és a terméketlen föld között húzódott. Erősen megrántotta Mercy lovának gyeplőjét, így a lovat idejében megállásra kényszerítette.

– Nagyon idegesnek látszik a lova, senorita, nem lenne szabad ilyen állaton lovagolnia – szólt enyhe remegéssel a hangában.

A lány észrevette, hogy a férfi elsápadt, és ez nyugtalanná tette. De bosszantotta saját érzékenysége, és jókedvűen felnevetett:

– Ugyan, nem számít. Hagyni kell, hogy kivágtázhassa magát. Az árkot könnyűszerrel átugrotta volna, persze lehet, hogy én kipottyantam volna a nyeregből, mert rosszul ültem meg.

Heinz gyorsan lepattant a lováról, és megszemlélte a nyeregszíjat. Keze enyhén remegett, amit a lány csodálkozva vett észre. Miért remeg a férfi keze, és miért lett hirtelen ennyire sápadt?

– Minden rendben – szólt Heinz, immáron összeszedve magát. – Kérem, jól helyezkedjék el a nyeregben, nehogy valami baj történjen.

Mercy úgy tett, ahogy mondta. A férfi tekintete az árokra siklott.

– Mi célt szolgál az az árok? – kérdezte.

– A határt jelzi. Addig tart a mi birtokunk, a sziklák mögött már Sirena kezdődik.

– A sziklák és az árokig húzódó földdarab tehát a kormányé?

– Igen, bár nincs nagy értéke. Senki nem akarja megvenni ezt a terméketlen földet.

Heinz fürkészőn mustrálta a sziklákat, és egyre határozottabban érezte, hogy valami megmagyarázhatatlan vonzza.

– A vasárnapi viszontlátásra! – kiáltott a sziklák felé.

Mercynek nevethetnékje támadt.

– Maga annyira udvarias, hogy még a szellemeknek is bejelenti a látogatását.

A férfi is nevetett.

– Nem lehetek bejelentés nélkül a terhűkre!

Ezzel megfordultak és továbbnyargaltak.

Ezt a társalgást németül folytatták. Mercy kérte, ha kettesben vannak, mindig németül beszéljenek, hogy szinten tartsa nyelvtudását.

Amikor hazatértek a lovaglásból, Alfonso Mentora már várta őket. A senorával üldögélt a házat körülvevő nyitott árkád alatt. Fürkészve tekintett az érkezőkre. Oda akart sietni, hogy leemelje Mercyt a nyeregből, ám Heinz már leugrott a lováról, és megelőzte. A lány csodálkozva állapította meg, hogy a fiatalembernek remeg a keze, de Alfonso elterelte figyelmét a meglepő felfedezésről. A szokott szívélyességgel köszöntötte, aztán váltottak még néhány szót.

– Bocsáss meg egy pillanatra, Alfonso, csak gyorsan felmegyek átöltözni. Ugye, maradsz még? – kérdezte Mercy.

– Igen. Szeretnék veled megbeszélni valamit.

A lány bólintott. Heinz üdvözölte Mentorát, aztán a lány hátasát kantárszáron vezetve hátralovagolt a gazdasági épületekhez. Az irodába beszélt meg találkozót senor Ombrával. Ma a cukorgyár könyvelése került sorra.

Heinz már átvizsgálta néhány üzem számláit, de úrnőjének egyelőre nem tett jelentést. Kis türelmet kért, hogy mindent alaposabban ellenőrizhessen.

Senor Ombra gyűlölködő pillantást vetett a fiatalemberre.

– Elkésett, senor Römer! Nincs időm arra, hogy várakozzak.

– Négy percet késtem. Elnézését kérem, de a senoritával kilovagoltunk. A lova elszabadult, és némi időbe tellett megfékezni. Különben pontos lettem volna. Látom, magával hozta a cukorgyári főkönyvet.

– Így igaz. Tüstént megkezdheti az ellenőrzést, ha szüksége van valamilyen további tájékoztatásra, állok rendelkezésére.

Senor Ombra mindig készségesen felajánlotta, hogy elmagyarázza a könyvelt adatokat, de Heinz, mint minden alkalommal, ezúttal is visszautasította a felkínált segítséget:

– Nincs szükségem semmiféle magyarázatra, a könyvek magukért beszélnek.

Mélyen belenézett Ombra szemébe, de a férfi látszólag nyugodtan válaszolt:

– Még egyáltalán nem mondta, hogy az eddigi vizsgálatok eredményével elégedett-e. Természetesen meggyőződésem, hogy minden a legnagyobb rendben van, de ezen túl kell esnem, ha már – szerintem teljesen feleslegesen – a senora kinevezte magát revizornak.

Heinz nem válaszolt. Azonnal hozzálátott a könyvek átnézéséhez. Ombra ujjai idegesen babrálták vastag arany óraláncát. Pillantása újra meg újra a fiatalemberre siklott, de az arcáról nem tudott leolvasni semmit. Rezzenéstelenül ellenőrizte a tételeket.

Heinz természetesen nem tudta az egész könyvet egyszerre átvizsgálni, ezért csak szúrópróbaszerűen nézett meg egy-egy rovatot. Ebben a könyvben is, mint már valamennyi előzőben, számtalan szabálytalanságot és hibát talált. Ügyesen álcázták ugyan őket, ő azonban felfedezte az eltéréseket. Ombra ki akarta zökkenteni a munkából, és állandóan megzavarta. Ő maga türelmetlenül belekapott ebbe-abba, de idegességében semminek nem ért a végére. Alattomos szeme szüntelenül Heinzet kémlelte.

Néhány órás megfeszített munka után a fiatalember kiegyenesedett ültében, és nagy sóhajtással hátradőlt a székén.

– Ugye, minden a lehető legnagyobb rendben van? – kérdezte Ombra kényszeredett mosollyal.

Heinz felállt, és becsapta a könyvet.

– Nincs – válaszolta keményen és hangosan.

Ombra elsápadt.

– Ezt meg hogy érti?

– Ezt a könyvelést éppúgy meghamisították, mint a többit, amelyeket eddig átnéztem.

– Senor! – kiáltotta a jószágigazgató fenyegetően.

– Ne higgye, hogy engem is megtéveszthet, mint úrnőit, akiknek fogalmuk sincs a könyvvitelről. Egyelőre még nem tudtam pontosan megállapítani a sikkasztás összegét, de ki fogom számolni. Nyilvánvaló, hogy a könyveket meghamisították, s a többi területen is számtalan szabálytalanságot tapasztaltam.

Ombra meghunyászkodott, és panaszos képet vágott.

– Ne tegyen szerencsétlenné, senor Römer! Nagyon sok baj ért már az életben. Megeshet, hogy becsúszott néhány kisebb hiba, hiszen túl vagyok terhelve. Ilyesmi mindenütt előfordul.

– Egy szabályosan vezetett gazdaságban nem. A sorozatos hamisításokat nem lehet tévedéssel magyarázni. Ahhoz nagyon is rendszeresek. Azonkívül a hibák mindig csak a senora kárára csúsztak be. Úgy látom, meglehetősen tekintélyes összegről van szó.

Ombra a bajusza végét rágcsálta, szeme gyáván, gonoszul villogott, amikor közelebb lépett Heinzhez.

– Remélem, senor Römer, nem csinál elefántot a bolhából. A senora szörnyen gazdag, ekkora összeget meg sem érez. Az embernek ügyeskednie kell, ha vinni akarja valamire. Én is szeretnék egyszer egy darabka saját földet, mi rossz van ebben? Legyen okos, kössünk szövetséget! Maga is csak egy szegény ördög. Ha összefogunk, vihetjük valamire, és a senora sem megy tönkre. Neki semmi ez a pénz. Úgy húszezer pesóra becsülöm. Osztozzunk! Kap tízezret, és a jövőben is felezünk. Persze csak akkor, ha azt jelenti a senorának, hogy a könyvelésben mindent rendben talált. Nem kell tovább keresgélnie.

Hasznosabb dolgokra is fordíthatjuk az időnket. Engem pedig sok bosszúságtól és kellemetlenségtől kímél meg.

Heinz arcába szökött a vér. A legszívesebben képen törölte volna a gazfickót, de erőt vett magán; Vonásai nem árulták el, mi jár a fejében. Nyugodtan hóna alá vette a könyvet.

– Tüzetesen át akarom nézni a könyvelést, a szúrópróbákkal már készen vagyok – mondta. – Minden adatot és számítást ellenőrizni fogok.

– Tizenötezer pesót kap – ajánlotta Ombra idegesen.

A fiatalember különös pillantást vetett rá.

– Majd meglátjuk – mondta rejtélyesen. Magára hagyta Ombrát, és kisétált a könyvvel.

El akarta kerülni, hogy felháborodásában elhamarkodottan cselekedjék. Jobb, ha Ombrát egy darabig bizonytalanságban hagyja. Ha ugyanis már most dűlőre vinné a dolgot, akkor a hűtlen jószágigazgatót azonnal el kellene csapni. A senorát kétszeres kár érné, hiszen valakinek vezetnie kell a gazdaságot, a fiatalember pedig még nem érezte magát képesnek erre a feladatra. Úgy döntött, Ombrát egyelőre meghagyja abban a hitben, hogy esetleg belemegy az alkuba. Húzni fogja az időt, amíg mindent pontosan kiszámol, aztán visszaszerezhetik tőle az ellopott pénzt. Addig maradjon csak nyugodtan a hivatalában, a senora védelmére pedig majd intézkedéseket tesz.

Hóna alatt a nehéz főkönyvvel átballagott a villába, hogy azt a szobájában alaposan áttanulmányozza. Az irodában nem lett volna nyugta Ombrától.

XIV.

Miután átöltözött, Mercy visszament az édesanyjához és Alfonso Mentorához.

– Nos, Alfonso, mit akartál mondani? – kérdezte mosolyogva.

A fiatalember a senorára nézett, akinek már előadta a kérését. Az asszony rögtön felállt.

– Kis időre magatokra hagylak benneteket. Alfonso, el ne menjen, amíg vissza nem jövök!

Mentora felállt, elkísérte a senorát az ajtóig, és udvariasan kinyitotta előtte. Az asszony barátságosan rámosolygott, aztán eltűnt.

A fiatalember leült a lány mellé, és megfogta a kezét.

– Édesanyádnak már elmondtam, miről szeretnék veled beszélni. Sajnos, kevés reményt hagyott nekem, ennek ellenére téged is megkérdezlek. Tudod, hogy apáink egymásnak szántak bennünket. Viselkedésemmel már eddig is bizonyítottam, hogy boldoggá tenne, ha teljesülne a kívánságuk. Nincs értelme, hogy tovább várjak, ezért megkérdezlek: akarsz a feleségem lenni?

A lány könnyedén megsimogatta Alfonso arcát. Volt valami testvéri ebben a mozdulatban.

– Tudom, hogy ugyanúgy érzel irántam, ahogyan én irántad. Gyerekkorunktól ismerjük egymást, azóta mondogatják a szüleink, hogy egyszer férj és feleség leszünk. Nem tudom, hibát követtek-e el ezzel. Mindemellett évről évre bizonyosabb lettem abban, hogy soha nem megyek hozzád.

Alfonso kiegyenesedett ültében.

– Komolyan mondod, Mercy?

– Igen, Alfonso, ez a megmásíthatatlan döntésem. Valld be, alapjában véve örülsz, hogy elfelejtheted apád óhaját. Az ő ötlete volt ez a házasság, bár az én édesapám is szívesen adta volna rá az áldását. Csak azért akarsz elvenni, mert apád így kívánta, s mert a körülményeink miatt jól összeillünk. Biztos vagyok abban, hogy nem halsz bele összetört szívvel a bánatba, ha nem leszek a feleséged. Túlságosan jól ismerjük egymást, Alfonso, Mindig is úgy szerettelek, mintha a bátyám lettél volna, vágy igazi, hű barátom. A kapcsolatunktól szép ahhoz, hogy tönkretegyük egy szerencsétlen házassággal.

– Boldogtalanná teszel.

– Ne hidd! Éppen ellenkezőleg, a legkevésbé sem bánod, hogy nem lesz belőlünk egy pár. Csak éppen túlságosan udvarias és lovagias vagy ahhoz, hogy ezt kimutasd. Biztosan nem lenne boldog a házasságunk, hiába vagyunk jó barátok! Egy házassághoz több vagy kevesebb kell

annál, mint amit mi tudnánk egymásnak nyújtani. Egy napon igazat adsz ma nekem, ha ma még nem is értesz egyet velem. Ha megtalálod azt az asszonyt, akit igazán szeretsz, hálás leszel nekem. Szerelem nélkül nem tudom elképzelni a házasságot. Nem lennék jó feleséged. Ne haragudj rám! Hidd el, a javadat akarom, mert túlságosan szeretlek ahhoz, hogy komédiázzam. Megérdemled, hogy egy asszony tiszta szívből szeressen. Fogadd meg a tanácsomat, és várj rá, biztosan meg fog jelenni az életedben. Akkor majd hálás leszel azért, hogy mindkettőnket megkíméltem a végzetes tévedéstől. Legyünk továbbra is hűséges, jó barátok! Tudom, hogy nem érzel irántam többet. Kegyelettel teljesíteni akartad édesapád óhaját, azért kérted meg a kezemet. Igazam van, Alfonso?

A fiatalember megcsókolta a lány kezét, és bizonytalanul nézett rá.

– Már beleéltem magam, hogy szépen együtt élünk majd.

– Igen, amíg a szíved meg nem szólal. Egy férfi könnyebben gondol házasságra, ha nem is szerelmes. Ám egy nő csak akkor képes odaadni magát, ha a szíve diktálja. Az én szívem azonban most hallgat.

Alfonso ismét megcsókolta Mercy kezét.

– Bele kell törődnöm, de hidd el, valóban nagyon sajnálom. Édesanyád már célzott erre, amikor elmondtam neki, hogy szeretném megkérni a kezedet. Ő is sajnálja, hogy nem akarsz a feleségem lenni, de belátom, valóban nem jöhetsz hozzám. Tudod, mire gondolok?

– Nos?

– Szerintem egy másik férfit szeretsz igaz szerelemmel. Az utóbbi időben egészen megváltoztál.

A lány arcába szökött a vér.

– Hogy jut ilyesmi eszedbe?

Alfonso megsimogatta a kezét.

– Most már tudom, nem tévedtem, és belátom, hogy számomra nincs remény.

Mercy nem akart hazudni.

– Ne búsulj, Alfonso! Kérlek, nyugtass meg, hogy nem tévedek, és valld be, te sem érzel többet irántam, mint én irántad. Nem szeretnék fájdalmat okozni neked.

A fiatalember elmosolyodott.

– Mindig fáj, ha kosarat kap az ember, még akkor is, ha sokszor csak a hiúságunkat sérti a visszautasítás. De nyugodj meg, nem olyan erős a fájdalmam, hogy irigyelném azt a férfit, aki boldoggá tud tenni téged. Feltéve, hogy továbbra is jó barátok maradunk. Őszintén szólva, jobban bántana, ha megvonnád tőlem a barátságodat.

– Erre soha nem kerülhet sor, Alfonso.

– Akkor minden rendben. Felejtsd el, hogy valaha is kérőként járultam eléd!

– Bármit elfelejtek, csak azt nem, hogy minden marad a régiben.

Amikor a senora egy idő után visszatért, barátságos társalgásba merülve találta a fiatalokat. Mercy mosolyogva bólintott feléje.

– Békésen megegyeztünk abban, mamia, hogy semmi sem változik a viszonyunkban.

Édesanyja mélyet sóhajtott.

– Borzadva látom, Mercy, hogy a legjobb úton vagy a vénlányság felé.

Alfonso megfogta az asszony kezét.

– Ne aggódjon, senora! Mercy biztosan talál majd olyan férfit, aki mellett igazi boldogságban lesz része. Nagy kár lenne, ha nem így történne.

Alfonso sokat sejtően a lányra pillantott, ő azonban gyorsan másra terelte a szót.

Így beszélgettek hármasban még akkor is, amikor Heinz visszajött a gazdasági épületből. A Senora odahívta magukhoz.

– Mi az a vastag könyv a hóna alatt, senor Römer? – kérdezte Mercy.

– A cukorgyár főkönyve, senorita.

– Mit tervez vele?

– Alaposan át akarom vizsgálni. Nagyjából már átnéztem a könyvelést, és most gondosan elemezni fogom a tételeket.

Sok időre lesz szükségem, úgyhogy inkább felviszem a szobámba.

– Milyen eredményt hoztak a szúrópróbák? – kérdezte a senora izgatottan.

A fiatalember Alfonsóra nézett.

– Óhajtja a senora, hogy nyíltan beszéljek senor Mentora előtt?

– Hiszen tudja, hogy senor Mentora a barátunk, nyugodtan beszélhet a jelenlétében. Először azonban rakja le azt a nehéz könyvet, és foglaljon helyet!

Heinz eleget tett a felszólításnak, és leült a többiekhez egy kis asztal mellé, a hűvös előcsarnokban.

– Sajnálatos hírt kell közölnöm önnel, senora. A könyvvitelben sok szabálytalanságot találtam, sőt valószínűleg sikkasztást fedeztem fel. Mivel mindent senor Ombra ellenőriz, csak ő követhette el a hamisítást. Különben észre kellett volna vennie.

A két hölgy összerezzent.

– Szóval mégis! – kiáltotta Mercy.

– Sejtettem -jegyezte meg Alfonso Mentora.

– Tehát nem csalt a megérzésem. Most mit tegyünk? – kérdezte a senora.

– Még nem készültem el a jelentésemmel. Nem is szóltam volna a felfedezésemről, ha nem lenne a kezemben megingathatatlan bizonyíték, amelyet ma senor Ombra szolgáltatott. Minden alkalommal, amikor átnéztem egy könyvet, izgatottan érdeklődött, hogy rendben találtam-e, én azonban ; nem válaszoltam. Ma azonban a cukorgyár főkönyvében meglehetősen nagy összegű sikkasztásra bukkantam, és szokásos kérdésére azt feleltem, hogy a könyvelés nincs rendben. Kerek perec megmondtam neki, hogy felfedeztem a mesterkedéseit. Először tagadta, ám aztán pimaszul meg akart vesztegetni. Tízezer pesót kínált fel.

– Remélem, alaposan megmondta neki a véleményét? – kérdezte Mercy haragosan.

Heinz felnevetett.

– A legszívesebben képen töröltem volna, de beláttam, hogy nem foszthatom meg a senorát egyik napról a másikra a jószágigazgatójától. Még nem érzem magam képesnek arra, hogy pótolni tudjam senor Ombrát, bár már nem kell hozzá sok idő. Amennyire meg tudom ítélni, a két intéző igen rátermett, s valójában ők végzik el a munka javát.

– Igen, már akkor itt dolgoztak, amikor a férjem még élt, és ő is megbízott bennük. Arra azonban, sajnos, nem alkalmasak, hogy átvegyék a legfőbb irányítást.

– Alighanem hiányzik belőlük a kezdeményező erő. Mindenesetre ügyesek, és tapasztalataim szerint kifogástalan jelleműek. Ezenkívül hűséges hívei önnek és a senoritának. Azt hiszem, ha néhány hétig még tanulmányozhatom az üzletmenetet, akkor képes leszek a két intézővel együtt úgy vezetni a gazdaságot, hogy ne érje kár önöket, miután elbocsátják Ombrát. A történetnek egyébként még nincs vége. Mivel nem kaptam rögtön a tízezer pesós ajánlaton, tizenötezret kínált fel. Erre inkább visszavonultam, mert attól tartottam, nem leszek képes uralkodni az indulatomon. Csak annyit válaszoltam, hogy majd meglátom. Meg akarom hagyni abban a hitben, hogy a cinkosa leszek, amennyiben rendesen megfizet. Így legalább a kezemben tarthatom, és megakadályozhatom, hogy eltüntesse az elsikkasztott pénzt, mielőtt pontosan megállapíthattam volna a kár mértékét. A biztonság kedvéért szeretném a segítségét kérni, senor Mentora, nehogy Ombra elmenekítse a lopott összeget.

Alfonso kihúzta magát ültében.

– Mit tehetek? – kérdezte. – Készséggel rendelkezésére állok, hogy megkíméljük a hölgyeket a veszteségtől.

– Ebben bizonyos voltam, senor. Egyszer említette, hogy Ombra bankszámláján rendkívül nagy összeg van. Kapcsolatban áll ön azzal a zacatecasi bankkal, amelyben a pénzét tartja?

– Igen, az én számlámat is ott vezetik. Az igazgató a barátom. Ő volt az, aki bizalmasan közölte velem, hogy Ombrának feltűnően nagy összeg van a számláján, azonkívül tetemes mennyiségű értékpapírt vásároltatott.

– Nagyszerű! Legyen szíves, kérje meg a bankigazgatót, hogy egyelőre ne fizessen ki nagyobb összeget senor Ombrának, az értékpapírokat pedig valamilyen ürüggyel tartsa vissza, ha jelentkezne értük. Ily módon a senorának nem kellene bevonnia a rendőrséget, ami valószínűleg kellemetlenül érintené.

– Amennyiben lehetséges, ne értesítsük a rendőrséget, senor Römer. Senkit nem szeretnék börtönbe juttatni, még Ombrát sem – jegyezte meg a senora.

Heinz meghajtotta magát.

– Gondoltam. Akkor számíthatok a segítségére, senor Mentora?

– Természetesen. Azt hiszem, sikerülni fog a terve. Már holnap reggel Zacatecasba utazom, és intézkedem. Úgyis van dolgom a bankban.

– Ha az igazgató nem zároltathatja Ombra számláját, akkor kérje meg, legyen szíves, hogy legalább húzza az időt. Azonnal értesítsen minket, ha Ombra fel akarná venni a pénzt, hogy megtehessük a szükséges lépéseket. Biztosan talál valamilyen ürügyet.

– Minden a kívánsága Szerint lesz.

– Minket pedig még jobban lekötelez, senor Römer – mondta a senora. – Nagyszerűen kezében tartja a dolgokat.

Mercy lopva leírhatatlanul gyengéd pillantást vetett Heinzre. Ő nem vette észre, annál inkább Alfonso Mentora. Gyanúja beigazolódott: Heinz Römer az a férfi, akit a lány szeret. Le kellett küzdenie az elkeserítő érzést, de aztán őszintén bevallotta magának, szereti annyira Mercyt, hogy ne fossza meg a boldogságtól. Heinz már elégszer bizonyította kiválóságát ahhoz, hogy azt is belássa, a lány nem választott rosszul.

– Kérem, ne beszéljen háláról, senora. Csupán a kötelességemet teljesítettem.

– Annál jóval többet tesz, senor Römer. Egy hosszú időre szóló, kedvezőbb feltételeket tartalmazó szerződést mindenképpen alá kell írnia. Magától értetődően jóval magasabb jövedelem illeti meg, ha átveszi Doxana felelősségteljes jószágigazgatói állását. Már most magára bízom a legfőbb irányítást, és a fizetése legalább olyan magas lesz, mint Ombráé.

Heinz ijedten visszautasította az ajánlatot.

– Erről szó sem lehet, senora. Még idő kell ahhoz, hogy képes legyek ellátni a jószágigazgató feladatait. Egy napon, remélem, eljutok odáig, s akkor majd beszélhetünk erről. Egyelőre azonban maradjanak érvényben a régi feltételek! Semmi esetre sem szeretném úgy érezni, hogy érdemeimen felül fizetnek. Kérem, várjon a szerződés megkötésével addig, amíg magam is meg leszek győződve arról, hogy kifogástalanul el tudom látni a rám bízott feladatokat. Még rengeteget kell tanulnom. Elég fizetség nekem, s nagy örömömre szolgál, hogy lehetőséget kaptam mezőgazdászi ismereteim tökéletesítésére.

A senora a fejét csóválva nézett Heinzre, aztán Alfonso Mentorára pillantott.

– Mit szól ehhez a nyakas fiatalemberhez? Mindig ilyen. Semmilyen kedvezményt nem fogad el. És még csak nem is haragudhatunk rá az önfejűsége miatt. Már régen ragyogó szerződés birtokában lehetne, hiszen kész örömmel teljesíteném valamennyi követelését, és még akkor is én járnék jól.

Alfonso melegen nézett a zavartan feszengő Heinzre.

– Nagyon jó fogást csinált, senora. Ezt én már régen tudom.

Heinz felugrott, és felkapta a főkönyvet.

– Nem is zavarok tovább. Szeretnék néhány órát a könyv átvizsgálásának szentelni. Legyen szíves, senora, ne éreztesse Ombrával, hogy tájékoztattam a történtekről. Azt kell hinnie, hogy nem árulom él. Kérem, senorita, ön is ennek megfelelően viselkedjék vele.

A hölgyek megígérték, hogy így lesz, a fiatalember pedig távozott. Mercy elragadtatottan nézett utána, és Alfonso ezt a pillantást is elkapta. Most már mosolyogni is tudott, nem fájt annyira a felismerés, hogy a lány ezt a német fiatalembert szereti.

– Ugye, hogy nagyszerű ember, Alfonso? – kérdezte a senora.

A fiatalember bólintott.

– Kiváló jellem, ráadásul rendkívül okos. Te is csodálod a képességeit, Mercy? – Alfonso nem tudta magába fojtani a kérdést, és mosolyogva nézte, ahogy elpirul a lány.

A hangja azonban határozottan csengett, amikor válaszolt:

– Igen. Félelem és gáncs nélküli lovag.

Egy darabig csend volt. Majd Mercy, hogy zavarát leplezze, témát váltott:

– Képzeld, mamia, senor Römer meg akarja mászni a kísértetsziklákat.

A senora és Alfonso meglepetten néztek a lányra.

– A kísértetsziklákat?

– Igen, mamia. A szabad vasárnapjait azzal akarja tölteni, hogy felmászik ezekre a sziklákra.

– De az ördögbe is, miért?

Hogy eddze magát. Tudod, milyen szenvedélyes hegymászó. Mesélte nekem kilovaglásaink alkalmával, hogy a sziklamászás kiváló lehetőséget nyújt ahhoz, hogy az ember megőrizze az erőnlétét.

– És ha balesetet szenved?

– Úgy tűnik, erre nem is gondol. Azt állítja, hogy számára az egész csak gyerekjáték.

– Mi a véleménye erről, Alfonso?

– Hadd tegye, ha ebben kedvét leli! A sportszenvedély már csak ilyen. Ha senor Römemek jólesik, hogy sziklára mászik, ne akadályozzuk meg ebben.

– De miért pont a kísértetsziklákra?

Mindkét fiatal nevetett.

– Ugyan, mamia, csak nem vagy babonás?

– Nem, nem, csak… jaj, nem is tudom… ezek olyan szörnyű titokzatos sziklák. Megfontolt ember nem merészkedik a közelükbe.

Alfonso nevetett.

– Jaj, senora, most besorolná senor Römert a meggondolatlan emberek közé, csupán azért, mert szívesen mászik sziklára? Nekem természetesen sohasem jutna ilyesmi az eszembe, de én nem is vagyok hegymászó. A sportszenvedélyt tisztelni kell. Amikor egy vadlovat betörök, akkor is leeshetek, és szerencsétlenül járhatok, mégsem akar senki lebeszélni erről. Egy férfinak próbára kell tennie a képességeit ahhoz, hogy elégedett lehessen önmagával.

XV.

Vasárnap kora reggel Heinz útra kelt a kísértetsziklákhoz. Lova kissé bizalmatlanul toporgott, amikor nehéz bakancsaival nyeregbe szállt. A biztonság kedvéért a pisztolyát is magával vitte. Bőrövén rövid szekeree lógott, vállára erős kötelet tekert. A fegyvert csak az utolsó pillanatban

vette magához arra az esetre; ha netán csavargók vették volna be magukat a sziklák közé, vagy esetleg lopakodó ragadozó kerülne útjába. Tudta, hogy a bennszülöttek annyira félnek a sziklákat uraló démonoktól, hogy a világért sem kerülnének a terméketlen pusztaságot a szikláktól elválasztó árok mögé, így csavargóktól gyakorlatilag nem kellett tartania.

Heinz maga nyergelte fel lovát, mert olyan korán még senki sem volt talpon Doxanán. Gyalog pedig igencsak hosszú lett volna az út. Úgy tervezte, hogy a lovát az árok előtt kiköti egy fához, hogy nyugodtan legelésszen, amíg ő visszaérkezik.

Vidáman és tettre készen indult útnak. Még visszanézett senor Ombra házára. Az utóbbi időben nem sokat beszélt Ombrával, csak annyit mondott a férfi sürgetésére, hogy időre van szüksége a döntéshez.

Senor Ombra, aki a hölgyek viselkedésében nem észlelt semmiféle változást, arra gondolt, hogy bizonyára Heinz is megvesztegethető. Csak attól félt, hogy a férfi igen magas árat kér majd a cinkosságért, ha valóban rájön az elsikkasztott összeg nagyságára. A németet kellemetlenül éles eszű fickónak tartotta. Mi az ördögöt kell neki itt szaglásznia? Az úrhölgyeknek így is marad mit a tejbe aprítani, el sem tudják azt a rengeteg pénzt költeni. Miért nem hagyják őt, a szegény sorsüldözött párát egy kicsit tollasodra? Senor Ombra az önsajnálattól annyira elérzékenyült, hogy eszébe sem jutott: egyedül magát okolhatja azért, hogy csupán ennyire vitte.

Heinz jól sejtette, hogy Ombra nem igazán kedveli, de most nem akarta a hangulatát elrontani a férfi miatt; annyira örült a tervezett sziklamászásnak. Alig várta már, hogy odaérjen a kísértetsziklákhoz. Valami megnevezhetetlen erő vonzotta feléjük.

Hét óra tájban érkezett meg a határárokhoz. Leugrott a lováról, és az állatot egy erős fa törzséhez pányvázta. Magához vette uzsonnáját, melyet még előző este Pedro készített össze a számára. Mosolyogva vette szemügyre a finomságokat, melyeket fenn a csúcson szándékozott elfogyasztani. Ellenőrizte a hegymászó felszerelését, meghúzta álla alatt a nap ellen védő széles karimájú kalap szíját, és nyugodt, célirányos léptekkel útnak indult.

– Üdv, ti három szigorú bálványok, fogadjatok engem barátsággal, jól megleszünk egymással! – kiáltott a sziklák felé széles jókedvében.

Mikor elérte az első sziklát, körüljárta, amíg eljutott arra a helyre, ahol a három szirt összenőtt. Itt egy mély szurdok tárult a szeme elé. Az első, amit észrevett, az a rengeteg kisebb-nagyobb kő volt, amely a

mélyedést ellepte. Mintha a három kísértetszikláról hullottak volna le. Heinz a fejét csóválta. Itt nem fordulhatott elő földcsuszamlás, a sziklák pedig túl szilárdak ahhoz, hogy sziklaomlásból származzon ez a sok törmelékkő.

De nem törte sokáig a fejét. Felnézett a kopáran égnek meredő sziklák belső oldalára. Most egy forrás halk csobogására lett figyelmes, mely a görgeteg alól bukkant elő, majd tűnt el újból. Ez táplálhatja a sziklákat körülvevő árokban csörgedező patakot. Félrerúgott egy követ, alóla színes gyíkocska menekült tovább. Heinz felnevetett. Hogy csodálkozhat most ez a kis állat, hogy ember zavarja meg a nyugalmát. Más élőlénnyel eddig nem találkozott, csupán a levegőben látott egy-egy, a sziklák felett köröző madarat.

Vizsgálódva nézett a három szikla legkisebbikére, fontolgatta, mi módon is kezdjen hozzá a megmászásához. Majd nekilódult, lassan, óvatosan, minden fogást kiszámítva, ahogy az egy vérbeli sziklamászótól el is várható.

Erejét és ügyességét élvezve közeledett a csúcs felé. Tovább, tovább, egyre feljebb, mindig a sziklafal belső oldalán, mert az látszott a legalkalmasabbnak a mászásra. A legkisebb kiszögellést is ki kellett használnia, hogy megkapaszkodjon. Körülbelül egy órát haladt felfelé. Akkor rövid pihenőt tartott egy hasadékban, hogy kifújja magát, és felmérje a terepet. Mosolyogva nézett át a másik két kősziklára. Átintegetett nekik, mintha régi, kedves ismerősei lennének.

– Még rátok is sor kerül! – kiáltott oda.

Játékos kedvében leoldotta övéről a szekercéjét, s rácsapott a sziklára. Csak most nézte meg alaposabban, és gyakorlott szeme rögtön felismerte, hogy kristályos szerkezetű kőzettel van dolga.

– Kvarc – állapította meg félhangosan, és egyszeriben feltámadt az érdeklődése.

Konstantin Rohwalddal több aranybányába is eljutott. Az ottani hegyek is kristályos szerkezetűek voltak. Benső kényszernek engedve mélyen belevágott a sziklába, és szekercéjével leválasztott egy darab követ. Az lezuhant a mélységbe, és hangosan koppant a kavicsokon. Heinz figyelmesen szemügyre vette a törés helyét, s hirtelen összerezzent. A kvarcban arany csillogott.

Erős késével óvatosan kivájta a puha aranyat. Nagy fáradsággal is csak egy kis darabkát sikerült kibányásznia. Szétverte az ér körüli részt, és látta, hogy az arany mélyen beágyazódott a sziklába.

– Arany! – kiáltott fel meglepetten. Nem akart hinni a szemének. Igen, egy meglehetősen vastag aranyérre bukkant. Az a darabka,

amelyet végül sikerült kifejtenie, színtiszta arany volt. Izgatottan; kopogtatta a sziklákat, de a vastag aranyér egyre beljebb ért a sziklák belsejébe. Szaporán vette a levegőt. Meglepetésként érte ez a felfedezés, és feltételezte, hogy a sziklákban nem ez lehet az egyetlen aranyér. Nyugalomra intette magát.

Jó mélyet lélegzett, majd megjelölte azt a helyet, ahol az aranyérre bukkant, hogy később is rátaláljon. Majd tovább folytatta a kúszást felfelé a keskeny szirten, egészen a tetejéig.

Mielőtt átlendült volna a következő sziklára még fejszéjével kíváncsian belevágott a szirtbe, és meglepve látta, hogy fejszéje megint egy aranyérbe ütközött. Kétségtelen, hogy aranyat rejtő sziklákon jár. Ezt a helyet is megjelölte, és csak ezután kúszott tovább. Mialatt módszeresen egyre feljebb ért, gondolatai bizonytalanul kavarogtak.

Egy óra elteltével megpihent egy kissé, és töprengeni kezdett.

Tehát ezért ilyen barátságtalanok ezek a sziklák. Lehet, hogy kincseket rejtenek magukban. Eszébe jutottak a mendemondák, amelyek ezekről a kísértetsziklákról szájról szájra járnak.

Több száz évvel ezelőtt errefelé indián törzsek táboroztak, és feltehetően tőlük származnak a legendák. Talán a nahuák leszármazottai, akiket a mexikóiak őseinek tartanak.

Magában mosolygott. Milyen ravaszok voltak ezek az indiánok! Tudták, miért fogják a sziklákra, hogy azokban rettenetes démonok és szellemek laknak.

Fejszéjével itt-ott megkopogtatta a szirteket, és mindenhol aranyerekre bukkant. Ezúttal már nyugodtabban fogadta a felfedezést, és azt mérlegelte, mit is jelenthet számára. Továbbkúszott, egyre feljebb, időnként fejszéjét a sziklába mélyesztve, és rendre kvarcba ütközött, mely aranyat rejtett magában. Így jutott egyre közelebb a csúcshoz, míg végre azt is elérte. Diadalittasan jártatta körül pillantását a fenséges panorámán. Az ott szemben Doxana! Hófehéren tündökölt a nap sugaraiban, mint egy tündérvár. Elébe tárult az egész gyönyörűséges, istenáldotta, termékeny vidék.

Már önmagában ez a látvány is megérte a fáradságot. Hát még az arany lelet! Megvetette lábát a keskeny szirten, hogy kissé megpihenjen. A nap rászórta sugarait, és kiterjesztett szárnyakkal körözött felette egy sas. A férfi ragyogó szemmel állt a csúcson. Alaposan fejébe kellett húznia a kalapját, hogy megvédje az erős napfénytől. Majd lázasan gondolkodni kezdett. Mit kezdhet ezzel a mesés felfedezéssel? Nyugtalanul felállt, és elővette az imént gondosan elrakott aranyrögöt a táskájából. Minden oldalról szemügyre vette.

Mintegy két centiméter hosszú, egy centiméter magas és két centiméter széles kis rög. És az aranyér, amit talált, ugyanilyen vastag volt, mint ennek a rögöcskének a szélessége. Elképzelhető, hogy ugyanilyen vastagságban halad tovább a szikla belseje felé. Más helyeken is talált aranyat. Mindenesetre egyértelműen megállapítható, hogy ezek a szirtek gazdag aranyleleteket rejtenek magukban. Talán a másik két szikla is. Erről a jövő vasárnap megbizonyosodhat. Már előre várta a pillanatot. És mi lesz, ha sejtése beigazolódik?

Kié az arany? A hegyek tulajdonosáé, tehát a kormányé, vagy azé, aki megtalálta? Fogas kérdés. Ám mi van akkor, ha a felfedező egyben a tulajdonos is? Akkor már nincs helye vitának. Mi lenne, ha megvásárolná az államtól a kísértet-sziklákat?

Csillogó szemmel felugrott. Igen, megszerzi a sziklákat, és folytatja a kutatást. Ha a kövek beváltják a hozzájuk fűzött reményt, akkor egykettőre gazdag emberré válhat. Fortuna megnyitotta előtte a bőségszarut, csak ki kell nyújtania utána a kezét.

Eddig tizenkétezer márkát sikerült megtakarítania. A húgának is van ötezer márkája a visszafizetett hadikölcsönből. Biztosan rendelkezésére bocsátaná, ha a vásárláshoz szüksége lenne még pénzre. A kormány talán boldog lesz, ha tízezerért megszabadul ettől a terméketlen földtől. Az aranylelőhelyről természetesen nem árul el semmit.

Heinz lázasan gondolkodott. Elhatározta, hogy megveszi a sziklás területet. Aki mer, az nyer. Nem kockáztat semmit, az ár mindenképpen megtérül a sziklából nyert aranyból. Sőt, valószínűleg sokkal, de sokkal többet kereshet rajta.

Mi lesz, ha meggazdagszik, ha komoly vagyona lesz? Majdnem megállt a szívverése: akkor megkérheti Mercedes Nordau kezét! Nyíltan és őszintén beszélhetne, nem kellene tartania attól a gyanúsítástól, hogy csak a pénzére vetett szemet.

Mercy! Mercy! Epekedve tárta ki karjait Doxana felé. Szíve vággyal telve hívta a szeretett lányt, úgy érezte, igazságtalanul bánt vele a sors, hogy ilyen szenvedélyes szerelem ellenére sem vallhatta meg soha őszintén az érzéseit. Kimondhatatlan boldogság töltötte el, hogy elháríthatja azt a leküzdhetetlennek tűnő akadályt, amely közéjük ékelődött. Még maga Alfonso Mentora sem jelentett számára visszatartó erőt, hiszen, ha végre kimutathatja igaz szerelmét Mercy iránt, a szenvedély erejével legyőzheti ellenfelét. És erre most komoly esélyt látott. Megtörtént a csoda. Talpa alatt gazdag aranyereket bújtat a sziklaké, csak ki kell emelnie a kincset. Az ő titka, hogy a

kísértetsziklák aranyat rejtenek. Ő fedezte fel, és ha megvásárolja a területet, mindenestől az ő tulajdonába kerülnek.

A felismerés akkora boldogsággal töltötte el, hogy alig kapott levegőt. Szívből jövő sóhaja az ég felé szállt: Mercy!

Nevetnie kellett saját magán; de azért kitárt karokkal fordult a sziklák felé, mintha át akarná ölelni.

– Kedves szellemek, segítsetek, hogy a kincseitekkel megszerezhessem a számomra legdrágábbat, szeretett Mercymet! – fohászkodott, és úgy érezte, a szellemek hallják.

Ideje volt a visszaútra gondolni. Mielőtt megkezdte volna a leereszkedést, kissé megpihent, és elfogyasztotta az uzsonnáját. Jó erőben kellett maradnia, hiszen az élete immáron ezerszer fontosabb, mint amikor még nem nyílt meg számára a lehetőség, hogy Mercy Nordau kezét elnyerhesse.

Miután kissé erőre kapott, megindult lefelé, ami részben könnyebb, másrészt viszont nehezebb volt, mint a felfelé mászás. Ugyanazon az úton haladt, amelyen jött, és minden egyes megjelölt aranyeret újból megnézett, hogy meggyőződjék arról, nem képzelgés az egész. Nem, nem képzelgés volt. Mindent úgy talált, ahogy annak előtte. Mikor ahhoz az érhez ért, ahonnan az aranyrögöt kifejtette, sikerült egy még nagyobb darabot letörnie, és elégedetten vágta zsebre ezt is. Az egyik egy szép napon Mercy Nordaué lesz, a másik pedig Christáé.

Szaporán haladt lefelé. Lent nem sokat időzött, űzte a vágy haza, hogy újra láthassa Mercyt. Most már azzal a reménnyel szívében, hogy egyszer a felesége lehet.

Kikanyarodott a szurdokból, hogy átkeljen az árkon, amikor az agávéültetvények felől hirtelen egy vágtató lovast pillantott meg. Összerezzent, és feszülten figyelt. Csak nem Mercedes Nordau az? Igen, bizonyosan ő, megismeri a sárga lovát. A kísértetsziklák felől Doxana irányába vágtázik. Mit kereshetett erre? És miért száguld el ilyen sebesen?

Heinz hosszúkat szökellve sietett az árokig, átugrotta, aztán felpattant a lovára. Szédületes tempóban a vágtató lovas után vetette magát. Meg akart győződni arról, valóban Mercy járt-e a kísértetszikláknál.

Mercy annyira aggódott, hogy a fiatalembernek valami baja történhet, hogy nem volt otthon sokáig maradása. Egyre jobban eluralkodott rajta a féltés, és úgy érezte, ha a közelében lesz, elháríthat minden veszélyt.

Felnyergeltetett, és kilovagolt a kísértetsziklákhoz. Égő szemekkel fürkészte a szirteket, nem látja-e a férfit már messziről, de nem láthatta, mert Heinz a sziklák belső oldalán ereszkedett lefelé. Szíve görcsbe rándult a férfiért való aggódástól. Egyre közelebb jutott a sziklákhoz, míg végül egy békésen legelésző lovat pillantott meg közvetlenül a sziklákat körülölelő árok partján. Odalovagolt, és megsimogatta a ló szügyét.

– Hol a gazdád? – kérdezte az állatot, mintha választ kaphatott volna. Nyugtalanul továbbügetett, egészen a sziklák tövéig. Életében most fordult elő először, hogy átment az árok túlsó oldalára. Önkéntelenül tiszteletben tartotta ezt a birtokhatárt. De most nem törődött semmivel, feltétlenül meg akarta minden oldalról vizsgálni a szirteket, hogy megtalálja Heinzet.

Egészen közel a három sziklát összekötő szurdokhoz leszállt a lováról. Lenézett a szurdok mélyére, de nyomát sem találta Heinznek. Beljebb került, és onnan nézett fel a sziklaormokra. Akkor pillantotta meg fent, mintegy száz méterre a férfit a meredek sziklafalon. Megkönnyebbülten felsóhajtott, mert bár igen veszélyesnek tűnt a látvány, Heinz kiegyensúlyozott, megfontolt mozgása megnyugtatta. Csak igen rövid ideig nézte, bár legszívesebben felkiabált volna hozzá, de aztán eszébe jutott, hogy igen különösnek tartaná a férfi, hogy ő itt megjelent. Mit gondolna róla? Hirtelen visszafordult, és felpattant a lovára. Gyors tempóban átugratott az árkon, és már vágtatott is az agávéültetvények irányába, minél messzebb, nehogy a férfi észrevegye.

Heinz azonban megpillantotta, és utánaeredt. Mercy nem nézett hátra, így nem vette észre, hogy a férfi gyors vágtában követi. Az agávéültetvények közelében lassabb ügetésre váltott, így Heinz egyre jobban beérte, Szíve vadul kalapált, mióta bizonyosra vehette, hogy Mercy a lovas, akit észrevett. Újra és újra feltette magának a kérdést, mit kereshetett a lány a kísértetszikláknál.

A lány visszafogta a lovát, amikor háta mögül meghallotta a patkók dobogását. Nyugalmat erőltetett magára. Heinz nem sejtheti, hogy az életéért aggódott, azért követte. Biztosan azt gondolja, hogy csak kilovagolt, és éppen erre járt. A lány azt hitte, Heinz nem vette észre a sziklák tövében.

– Jó napot, senorita! – kiáltotta a fiatalember színlelt közömbösséggel.

Mercy úgy tett, mintha meglepődne.

– Jó napot, senor Römer! Azt hittem, ma meg akarja hódítani a kísértetsziklákat.

Heinz kissé feszülten felnevetett.

– így történt. Legalábbis az egyiket megmásztam. Jövő vasárnap a második kerül sorra. És ön? Egyedül van?

– Igen, kedvem támadt kilovagolni. Az indiánok falujában jártam – válaszolta a lány kissé bizonytalan hangon.

A fiatalember tudta, hogy Mercy nem mond igazat, a falu ugyanis éppen ellenkező irányban feküdt. Vajon miért titkolja el az úti célját? Nyugodtan beismerhetné, hol járt, hiszen kíváncsiság is vezethette volna a sziklákhoz. Ám mivel füllentett, bizonyosan el akar előle titkolni valamit.

– Elkísérhetem, vagy túlságosan elvadultnak találja a külsőmet? – kérdezte Heinz, s közben a lány arcát fürkészte.

Látta rajta, hogy zavarban van. Nem szokott a hazudozáshoz. Most vajon miért tette? Miért nem szabad tudnia, hogy követte őt a sziklákhoz?

– Kérem, elvégre egyfelé vezet az utunk – felelte Mercy látszólag közönyösen. – Milyen volt a kísértetsziklán?

– Csodálatos a kilátás – válaszolta Heinz, és nyugalmat erőltetett magára.

– Rendkívül veszélyes kirándulásnak kellett lennie, hiszen nagyon hosszú időt vett igénybe – jegyezte meg a lány csendesen, remegő hangon. Egy pillanatra leplezetlen aggódás csillant meg a szemében.

Ez a tekintet a legkevésbé sem nyugtatta meg Heinzet, ám ennek ellenére boldogan felnevetett.

– Ha kicsit sem lenne veszélyes, akkor nem vonzana, senorita.

– Maga túlságosan merész – csúszott ki Mercy száján.

– A látszat csal.

-Nem, nem, tudom, hogy így van. Nem szabadna vakmerőén kihívnia a sorsot maga ellen. Mi történt volna, ha lezuhan?

– Erre ne is gondoljon! Az embert sík terepen is érheti baleset, ha nem vigyáz.

A lány szaggatottan lélegzett, a szája széle reszketett.

– Az eszébe sem jut, mi lesz velünk, mamiával és velem, ha magát baj éri? – kérdezte.

Heinz nem tudott rögtön válaszolni. Elégedettséggel töltötte el, hogy Mercy aggódott érte, és ezért lovagolt a kísértetsziklákhoz. Csak azért nem vallotta be, merre járt, mert akkor elárulta Volna az érzéseit.

Mercy a férfira nézett, egyenesen forró, vágyakozó szemébe. Néma üzenete mélyen felkavarta Heinzet. Most először pillantott rá leplezetlen, őszinte szerelemmel.

– Jelentek valamit önnek, senorita? Valóban hiányoznék, ha… ha már nem lennék? – szólalt meg végül, miután a lány ijedten elfordult.

Mercy összeszedte minden erejét, és újra régi, büszke arcát mutatta.

– Elfelejti, hogy nagy szükségünk van magára, főként mamiának.

A hűvös hang kijózanította Heinzet, de már nem tévesztette meg úgy, mint korábban. A lány egy kicsit, egészen kicsit engedett bepillantani az érzéseibe. Megpróbálta eltitkolni hogy a kísértetszikláknál járt, és ugyanúgy félre akarta most vezetni a gőgjével és látszólagos megközelíthetetlenségével. A fiatalember számára minden világossá vált. A kísértetsziklán talált arany nélkül bizonyára visszariasztotta volna a lány viselkedése, de most már hitt a csodákban, abban, hogy megnyílhat előtte az út Mercy szívéhez.

– Könnyen pótolható lennék – mondta könnyedén. – Úgy vélem, senor Mentora boldog lenne, ha minden tekintetben a hölgyek rendelkezésére állhatna.

Hiába uralkodott magán, a hangjából szándéka ellenére kicsendült, hogy féltékeny. A lány ettől még bizonytalanabb lett. Egyre jobban visszavonult a csigaházába.

– Senor Mentorának elég munkát ad a saját birtoka. Maga is tudja, hogy Sirena nem sokkal kisebb Doxanánál. Nem szeretnénk a mi gondjainkat is a nyakába varrni.

Heinz felsóhajtott.

– Nyugodt lehet, senorita. Nem feledkezem meg a kötelességemről. A kísértetsziklák megmászása valóban csak játék azokhoz a hegyi túrákhoz képest, amelyeket eddig megteltem. Nem több kiadós edzésnél. Biztos lehet abban, hogy óvatos leszek – mondta a tőle telhető legközömbösebb hangon.

Kényelmes tempóban ügettek tovább. Doxanán a senora aggodalmas kérdésekkel fogadta Heinzet. Vigyázott-e, nem tette-e ki magát vakmerőén veszélynek? A fiatalember megnyugtatta úrnőjét, aztán megkérdezte, van-e valamilyen parancsa számára, különben folytatná .a könyvvitel ellenőrzését.

– De hiszen ma vasárnap van, senor!

– Minél előbb szeretnék végezni.

– Inkább pihennie kellene néhány órát.

– Nem vagyok fáradt.

– Akkor csak csinálja! Magát nem lehet visszatartani, ezt már régóta tudom. Vacsoráig szabadon rendelkezhet az idejével – mondta a senora.

Mercy a lakosztályába ment, hogy átöltözzék. Miután elkészült, szívére szorított kézzel hosszan állt az ablak előtt, és a kísértetsziklákat nézte.

Miért pillantott rá Heinz olyan különösen? Hogy merészel így nézni, amikor mást szeret? Vagy talán már nem szereti a szőke Christát?

Mercy lelki szemeivel újra látta a német lányt, aki szomorúan intett búcsút Heinz Römernek. Hogy felejthette el ilyen gyorsan azt a kedves, bájos teremtést? A kérdés nem hagyta nyugodni. Hiába szerette forrón Heinzet, hiába vágyott arra, hogy viszontszeresse, mégsem tudott volna örülni, ha a fiatalember hűtlenül elhagyta volna a kedvesét.

Végigsimított a homlokán, aztán lement az édesanyjához.

Heinz a dolgozószobájában ült, és levelet írt a kormánynak. Felajánlotta, hogy megvásárolja a kísértetsziklákat. Okosan és óvatosan fogalmazta meg az ajánlatát, s elégedetten hajtogatta össze a papírt.

Ezután a húgának írt.

„Drága, kicsi Christám!

Eddig mindig csak gyors híreket küldhettem magamról, arról, hogy szerencsésen megérkeztünk, és hogy ez a vidék mesés. Istennek hála, van mit tennem, és megírhatom neked, hogy akár a mai napon köthetnék egy hosszú távra szóló szerződést ragyogó feltételekkel De egyelőre még szeretnék jobban beletanulni a munkakörömbe. Jószágigazgatói állást kínálnak, és nem is tudom, mivel szolgáltam rá. A senora szilárdan meg van győződve arról, hogy rám minden tekintetben számíthat, és semmilyen körülmények között sem csalódhat bennem. Szóval az állásom itt biztos, így végre hívhatlak magamhoz. Kérlek, drága húgocskám, levelem kézhezvétele után azonnali hatállyal mondj fel Bergt professzornál, és készülj fel a mexikói utazásra. Nem utalok át útiköltséget, használj fel egyelőre az ötezer márkádból annyit, amennyire szükséged van, az én részemet meg, kérlek, utald át a nevemre ide, a zacatecai bankba. Több mint valószínű, hogy a pénzt ragyogóan be tudom fektetni. A bank címét levelemhez csatolom. Kérlek, tegyél félre magadnak útiköltséget, nehogy pénzzavarba kerülj.

Még sokat mesélhetnék, de nagyon kevés az időm, és majd inkább akkor mondok el mindent, amikor ezt személyesen i megtehetem. Mára ennyit, üdvözöllek, drága kis húgocskám!

Viszontlátásra Mexikóban!

Hű bátyád, Heinz”

A levelet később átviszi a hivatalba, határozta el, ahonnan esténként és reggelenként hozzák-viszik a postát. Majd murt* kához látott.

XVI.

Másnap reggel Heinz az irodába menet szembetalálkozott Ombrával. A férfi alázatos mosollyal üdvözölte.

– Jó reggelt, senor Römer!

– Jó reggelt, senor Ombra. Kérem, szíveskedjék intézkedni, hogy a cukorgyár főkönyve a szobámból visszakerüljön a gyárba.

– Igenis. Tehát elkészült a revízióval?

– Igen.

– Ugye, minden rendben?

– A meghamisított tételeket kivéve!

Ombra összerezzent.

– Ne olyan hangosan, senor; nyitva vannak az ablakok, még meghallhatják. Tréfál, ugye?

– Nem vagyok tréfás hangulatban.

– Meg fogjuk érteni egymást.

– Én ebben a főkönyvben több mint harmincezer pesós hiányt találtam.

– Kérem, mondja meg, mennyit kér a hallgatásért? – kérdezte Ombra idegesen.

– Majd megmondom, ha a többi könyvvel is végeztem. Kérem, hozassa fel nekem a sörfőzde főkönyvét. Ezután az állattenyésztés ügyeivel kívánok foglalkozni. Egy hónap leforgása alatt szeretnék végezni az összessel. Köztünk szólva, senor Ombra, maga egy csaló! Szégyen-gyalázat, ahogy a könyveket meghamisította.

Ombra szemei villámokat lövelltek.

– Én... én annyira túl vagyok terhelve. Óhatatlan, hogy kisebb hibák ne forduljanak elő.

– Ezek a hibák számottevőek. Ha a többi főkönyvet is ilyen szépen kozmetikázta, igen busás hasznot hozott ez magának.

– Na jó, osztozzunk, fele-fele arányban – szólt Ombra fogcsikorgatva.

– A maga túlterheltségét illetően más véleményen vagyok. Maga mindent korrekten előkészítve kap kézhez a két beosztottjától. Ők végzik a munka oroszlánrészét.

– Az ördögbe is, senor, mit képzel, mennyi munkámba telt a főkönyvek elkészítése! Mindennek egyeznie kell.

Heinz harsányan felnevetett.

– Hát persze, a saját zsebére dolgozott. De mégsem ezért kapja a fizetését.

– Hallgasson már végre! Tehát, szavamat adom: fele-fele. Élni és élni hagyni, ez az elvem. Meg fogjuk érteni egymást. Az úrnőknek még így is túl sok marad.

Heinz magára kényszerített nyugalommal válaszolt:

– Most kilovaglok, mert vár az egyik intéző a lóistállóknál. Leltárt veszünk fel az állományról, ez megkönnyíti számomra a revíziós munkát.

– Miért fárasztja magát feleslegesen? ígérem, megkapja mindennek a felét.

– Szeretek magam meggyőződni mindenről. Tehát mire visszaérkezem, legyen itt a sörfőzde főkönyve.

– Itt lesz – szólt Ombra leforrázva.

Gyűlölettől izzó szemmel nézett Heinz után.

– Jó lesz vigyázni, legényke! – sziszegte.

Azt azért nem sejtette, hogy Heinz megvesztegethetetlen. Ombra mindent pénzzel mért, így egy percig sem támadt kétsége az iránt, hogy ez a szőrszálhasogató német is megvásárolható. De biztos rettenetesen drága lesz. A jószágigazgató máris kezdett utánaszámolni, hogyan tudja majd behozni a Römer számára kifizetendő összeget.

Heinz gyors ügetéssel ért át a lóistállókhoz. Szívesen tartózkodott itt, nagyon érdekelték a szép állatok. Mint ahogy a többi üzemben is, igyekezett valamit elsajátítani a szakmából, ezért érdeklődéssel figyelte a lótartás fortélyait.

Az intéző már ott volt, a munkásokkal tárgyalt éppen, Heinz megállapította, mennyire jól érti a dolgát ez a férfi, ám nem kellett sok idő ahhoz, hogy tökéletes képet alkothasson a lótenyésztés helyzetéről a ranchon.

Ezután a marhalegelőkre kísérte az intéző Heinzet, ahol kívánságára szintén elvégezték az állomány leltárba vételét. Most már csak össze kellett vetnie a könyv szerinti nyilvántartást a tényleges állományváltozással, hogy tiszta képet alkothasson.

Visszatérőben találkozott a másik intézővel, aki a növénytermesztésért felelt. Épp az agávéültetvényekről érkezett vissza lován, és mosolyogva köszöntötte Heinzet. Váltottak néhány szót a pulque-sörfőzdéről, majd Heinz visszalovagolt az irodához. Élvezte a gyors vágtát felfelé a meredek úton. Az irodában már elő volt készítve részére a sörfőzde főkönyve. Senor Ombra ismét készségesen próbált

magyarázatokkal szolgálni, és igyekezett meggyőzni Heinzet, hogy feleslegesen terheli magát ezekkel a dolgokkal. Heinz azonban nyersen felnevetett:

– Nem, dehogy, én nem bízom magában. Magam akarok meggyőződni arról, milyen magas részesedésre számíthatok, ha majd fele-fele arányban osztozunk – válaszolt szemrebbenés nélkül.

Ombra arca megvonaglott a dühtől, és se szó, se beszéd kiment. Számot vetett azzal, hogy ez az ördögi német fickó elveszi tőle a hosszú évek munkájával elsikkasztott szép summa felét. A legszívesebben eltette volna láb alól, ha nem félt volna a következményektől.

Hetek teltek el ily módon, szorgos munkával, és a fiatalember egyre jobban ura volt a helyzetnek. Christa részére is összeállított egy igen alapos útitervet, és mindenféle jó tanáccsal is ellátta, amelyeknek a hosszú utazás alatt hasznát veheti.

A következő vasárnap a második kísértetszikla megmászása került sorra. Heinz itt is talált aranyat, és egyre kíváncsibban várta a kormány válaszát.

A második hét közepén megérkezett a levél. Heinz felcsillanó szemmel olvasta, hogy minden további nélkül megvásárolhatja a kiválasztott területet. Az ár alig volt magasabb tízezer aranymárkánál. A terméketlen földért tekintélyes összeg, az aranyat rejtő hegyekért viszont igen alacsony ár. A kormány valószínűleg örült, hogy végre vevőre talált.

Heinz habozás nélkül átutalta a pénzt. Ő, aki mindig arról ábrándozott, hogy megtakarított pénzén egy darab termékeny földet vesz, most boldog vásárlója lett egy terméketlen pusztaságnak, melyet a bennszülöttek elátkozott földnek neveztek, mert az égvilágon semmi sem termett meg rajta, amiért a gonosz Szellemeket és démonokat okolták.

A valóságban Heinz már most birtokába került a kísértetszikláknak, amit még intézni kellett, az merő formaság volt. A vételár átutalásával a vásárlás megtörtént.

A könyvelés ellenőrzésével gyorsabban haladt, mint feltételezte. Amióta rájött Ombra módszereire, nem volt nehéz megállapítania a sikkasztások összegét. Tekintélyes summa gyűlt össze. A jószágigazgató soha nem volt különösebben szerény, az idő előrehaladtával pedig egyre inkább elszemtelenedett. A másik két intéző segítségével Heinz mindjobban beletanult az ügymenetbe. Úgy vélte, hamarosan képes lesz betölteni Ombra helyét.

A harmadik vasárnap felkészült a harmadik hegy megmászására. Úgy látszott, azt lesz a legnehezebb meghódítani, ezért is hagyta utoljára. Előző nap megérkezett a kísértetsziklák megvásárlásáról szóló okirat. Az ügylet gyorsan és simán folyt le, mivel a hivatal nem tulajdonított neki jelentőséget.

Heinzet ünnepélyes érzés fogta el, amikor rálépett a kísértetsziklák földjére. „A saját földem, az én birtokom, bár valaha másként képzeltem el” – állapította meg magában.

Az adásvételi szerződést gondosan elzárta. Egyelőre senkinek sem szabad megtudnia, hogy a kísértetsziklák tulajdonosa lett. Azzal csak egy sereg felesleges kérdésre adna okot. Kinevették volna, hogy megtakarított pénzét terméketlen sziklák vásárlására fordította. Bizonyára a hivatal is nevet a markába, hogy sikerült túladnia ezen a sivár pusztaságon. Ha csak sejtették volna, milyen felfedezést tett Heinz, eszük ágában sem lett volna eladni ezt a földdarabot.

A férfi tulajdonosi büszkeséggel ugrott át az árkon, és felnézett a sziklákra:

– Hát, hogy vagytok, kedves alattvalóim, e sziklák szellemei; most már én vagyok az uratok és parancsolótok! – rikkantotta jókedvvel.

Kivételes alapossággal készítette elő a harmadik szikla megmászását, tekintve, hogy ezt ítélte meg mindhárom közül a legnehezebben bevehetőnek. Lassan, egyenletes tempóban haladt felfelé, gondosan mérlegelt minden egyes lépést. A hegynek körülbelül a harmadánál járt, amikor furcsa nyomok keresztezték az útját. Csodálkozva és megütközve nézte. Hiszen ezek lépcsők, és csakis emberi kéz vájhatta őket a sziklába! Igaz, az időjárás viszontagságai már megkoptatták őket, de az bizonyos, hogy nem természetes módon alakultak ki. A lépcsősor nyomai a törmelékkel teli völgyteknőig vezettek, és körülbelül ötven méterre attól a helytől, ahol Heinz felkapaszkodott a hegyre, eltűntek a görgetegek között.

A fiatalember meglepetten csóválta a fejét. A lépcsőfokok keskenyek és kopottak voltak, valószínűleg több száz esztendővel ezelőtt vájták őket, de kétségtelenül emberkéz művei. Jól gondolta, hogy hosszú idővel ezelőtt igenis járták erre emberek.

Heinz rálépett a kőlépcsőre, és azon folytatta az útját felfelé. A fokok egymástól egyenletes távolságra helyezkedtek cl, így a hegymászás lényegesen könnyebb lett. Le is tért volna a csapásról, ha nem lett volna kíváncsi, meddig és hová vezet.

Egyre jobban csodálkozott. Kényelmesen haladhatott felfelé, mintha csak szerpentinen járna. Ha a lépcső nem lett volna viharvert,

megerőltetés nélkül mászhatta volna meg a hegyet. Azon töprengett, mi célból alakíthatták ki a lépcsőt. Talán éppen azok építették, akik az elrettentő mondákat szőtték a kísértetsziklák köré.

Mialatt ezen gondolkozott, a lépcsősor hirtelen megszűnt. A szikla kétharmadánál járhatott. Egy körülbelül két méter átmérőjű kőlaphoz ért, amelyet lentről csupán kisebb sziklaoromnak vélt. Fellélegzett, átugrott a kőre, és körülnézett. Megállapította, hogy a lépcsők valóban nem vezetnek tovább, itt véget érnek. „A nahua indiánoknak elment a kedvük a lépcsővájástól” – gondolta, és felnézett a csúcsra, amely a kellemes séta után még erősebben vonzotta. Előtte azonban pihenni akart egy kicsit a kőlapon.

A nahuák valószínűleg továbbvándoroltak, mielőtt befejezhették volna művüket. Már innen is jól belátták a környéket, hiszen bizonyára azért építették a lépcsőket, hogy gyorsabban felmászhassanak, ha az ellenség mozgását akarják kémlelni.

Heinz tüzetesen szemügyre vette a kőlaptól a hegycsúcsig húzódó sziklafalat, és egy viszonylag széles, pókhálóval beszőtt hasadékot fedezett fel rajta. Felnevetett. A pókok ezek szerint nem félnek a kísértetektől, és teljes nyugalommal szövögetik hálóikat.

Szekercéjével felszakította a pókhálót. Ki akarta deríteni, milyen mélyre nyúlik be a hasadék a hegy belsejébe. Kényelmesen befért a nyíláson, ám még mielőtt belépett volna, elővette a zseblámpáját, és bevilágított. Csodálkozva látta, hogy a hasadék fokozatosan kitágul, sőt tekintélyes barlanggá szélesedik.

Felébredt benne a kíváncsiság. Ezt a barlangot feltétlenül meg kell néznie. Most már úgy vélte, a lépcsőket azért készítették, hogy kényelmesen fel lehessen jutni a barlangba. Talán menedékként szolgált? Vagy esetleg más célja volt?

Óvatosan tapogatózott befelé. Élőlény nem lehet a barlangban, az szétszakította volna a pókhálófüggönyt, de azért nem árt vigyázni. A lámpa fényét a földre irányította, nehogy valami szakadékba zuhanjon.

Meglepődve látta, hogy a talaj sima és egyenletes. A barlang igen nagy volt. Fény csak közvetlenül a bejáratnál szűrődött be. Úgy tűnt, a falakat is emberi kéz faragta. Valószínűleg mesterségesen alakították ki a barlangot, de legalábbis kimélyítették.

Heinz pillantása a sarokba tévedt. Különleges szerszámok feküdték ott, mintha szándékosan gyűjtötték volna őket egybe, Évszázadok óta heverhettek elhagyatottan. Rendkívül egyszerűek voltak, de kétségtelenül a barlang megmunkálásához használták. Furcsa, kezdetleges olvasztótégelyhez hasonló edények is akadtak a

munkaeszközök között. A fal mentén pedig szigorú rendben különböző nagyságú, szögletes kövek sorakoztak. A legnagyobbak mérete egy tégla harmada lehetett, a formájuk is arra hasonlított.

A szerszámok között Heinz felfedezett néhány formát, amelyekbe beleillettek a különös kövek. Talán ezekkel akarták kirakni a barlang falait?

A másik sarokban földkupac domborodott, tele durva kaviccsal. Azon is, mint a köveken és a szerszámokon, vastag porréteg ült. A fiatalember lehajolt a legnagyobb kövekhez, és felemelt egyet a legfelső sorból. Méretéhez képest meglepően nehéz volt, Miből lehet? A vastag porrétegtől nem tudta megállapítani. Szekercéje élével lekaparta a piszkot, és a meglepetéstől hangosan felkiáltott: a megtisztogatott felületen arany csillant meg. Már-már ijedten a barlang nyílásához lépett, hogy napfénynél is megnézze a leletet. Elsápadt az izgalomtól. Amit a kezében tartott, az nem volt más, mint egy színtiszta aranytömb. Reszkető kézzel felemelt egy másikat. Megtisztogatta a portól, aztán még egyet és még egyet, egyiket a másik után. Mind csupa arany volt.

A szerszámokon és az olvasztótégelyeken kívül a barlangban kizárólag arany volt. A körülbelül egy méter magas kupacról, amelyet kavicsnak hitt, kiderült, hogy apró aranyrögök halmaza. A kvarcból már kibányászták őket, de még nem olvasztották össze.

Heinz egyszeriben mindent megértett. Titkos műhelyre bukkant. Itt fejtették ki a kövekből az aranyércet, hogy aztán tömbökké olvasszák össze. Heinz izgatottan kivitt még néhányat a napfényre. Letisztította róluk a piszkot, és késével megkaparta a puha ércet. Mivel az arany teljesen tiszta, ötvözetlen volt, könnyedén belevájhatott. Szemernyi kétsége sem maradt afelől, hogy óriási aranyleletre bukkant.

Kitámolygott a barlangból, és leült egy kőlapra. Inkább megijedt, mint megörült e hatalmas kincs láttán. Minő mesés gazdagság pottyant az ölébe! Felbecsülhetetlen érték rejlett a barlang mélyén. Az arany valószínűleg már évszázadok óta itt lapult, és azok az emberek, akik ezt a rengeteg aranyat kifejtették és tömbbé olvasztották, úgy haltak meg réges-régen, hogy titkukat talán meg sem tudták osztani senkivel. Hogy történhetett? Talán az egész azték törzset, amelyhez ezek az aranyásók is tartoztak, egy másik törzs kiirtotta. Semmi sem maradt belőlük, csak ezek az elrettentésnek szánt legendák a démonokról és gonosz szellemekről, melyeket aranykincsük megőrzésére fundáltak ki. Csak az aranyásók tudtak egyedül erről a lelőhelyről, és még haláluk árán sem voltak hajlandók rejteküket elárulni.

Erre a magyarázatra jutott Heinz hosszas töprengés után. Majd arra gondolt, hogy ezek az elátkozott sziklák az első pillanattól kezdve valamilyen rejtélyes erővel vonzották. Lehet, hogy ebben a nemes ércben olyan gigantikus mágneses erő lakozik, ami ennyire csábítaná az embereket? De akkor másokra is ilyen ellenállhatatlan hatással lennének, nem csak őrá. Lehet, hogy a gondviselés épp őt választotta ki, hogy az elfeledett kincseket napvilágra hozza.

Felugrott, és visszatért a barlangba, mert muszáj volt még egyszer meggyőződnie arról, hogy valóban nem álmodta-e ezt a csodát. Zseblámpájával bevilágította az üreget, és a falakról itt-ott lekapargatta a rárakódott porréteget. Meglepve tapasztalta, hogy a falakat mindenhol gazdag aranyerek szövik át. Tehát a sziklák még annál is több aranyat rejtenek, mint amennyit itt felhalmoztak. Az aztékok éppen azért vájták ki ezeket a barlangokat, mert felismerték, hogy a falakban óriási mennyiségű arany található. Lehet, hogy csak ennek az egy sziklának az aranykincsét fedezték fel, és nem is sejtették, hogy a másik kettő is bőségesen tartalmaz aranyereket. Vagy egyszerűen tudták, hogy itt található a legtöbb?

Azokat a köveket, melyekből már kivonták az aranyat, ledobálták a mélybe. Ezért talált Heinz olyan nagy halom kőzúzalékot lenn, a sziklák körülfogta szakadékban. Teljesen háborítatlanul működhettek itt, mert a sziklák takarásában senki sem láthatta őket, csak az elkészült aranykincset kellett elrejteniük a barlangban.

A falon, közel a kijárati nyíláshoz, különös rovátkákat és jeleket fedezett fel Heinz.

Talán egy primitív könyvelés nyomai lehettek. Számok és betűk sorjáztak, talán a különböző nagyságú aranyrudakat vették így számba.

Még mindig kábultan, rácsodálkozott az írásjelekre, mintha ezek megmagyarázták volna mindazt, amit felfedezett. Egész életében higgadtan viselkedett a legnehezebb helyzetekben is, de most ez a minden képzeletet felülmúló szerencse szinte letaglózta. Miután zseblámpája felmondta a szolgálatot, tapogatózva haladt a kijárat felé, de előbb összeszedett néhány, különböző nagyságú aranyrudat és egy marék aranyrögöt. Odakinn leült egy sziklatömbre, és tanácstalanul nézett a messzeségbe. Egészen addig, míg harsány kacajra nem fakadt. Minő balgaság, hogy itt ül letaglózva! Kiürítette az uzsonnás zacskóját, és belehelyezte szerzeményeit. Közben gondolatai egyre csak a titokzatos aranyásók körül forogtak. Vajon mit akartak kezdeni ezzel a temérdek aranykinccsel? Azt bizonyára ők is tudták, milyen szédületes gazdagságot jelent, különben nem őrizték volna e titkos rejtekhelyen.

Ám a legendák egyike sem tesz említést titokzatos kincsről. Talán mégsem fogták fel a megtalálók, hogy mekkora érték birtokában vannak. Esetleg abban az időben az aranynak nem ugyanaz volt az értéke, mint ma, töprengett Heinz. Bárhogy is volt, ő most megtalálta ezt a temérdek kincset, és ezáltal egy csapásra dúsgazdag emberré vált.

Ez a gondolat lenyűgözte; Ekkora vagyon egyszerűen túl sok egyetlen embernek! Még akkor is elképzelhetetlen gazdagság vár rá, ha beszolgáltatja az államnak a felfedezett kincset, és csak a megtalálásért járó jutalékot tartja meg. Ami aranyat ezenfelül még a sziklák rejtenek, az tisztán az ő tulajdona, azt senki sem veheti el tőle.

Gondolatainak kusza özönéből végre kikristályosodott egy: most már nem az a szegény ördög többé, aki nem közeledhet Mercedes Nordauhoz.

Mercy! Mercy! Mercy!

Micsoda boldogság, megnyílt hozzá az út. Christának, az ő bátor kis húgának is jó dolga lesz ezentúl. Heinz mégsem ujjongott fel hangosan örömében. Csendesen és tűnődve üldögélt. Attól tartott, még megöli ez a nagy szerencse. Ha a kincsnek csupán kis része illeti is meg, akkor is elég gazdag lesz ahhoz, hogy akár egész Doxanát megvehesse. Nyíltan, szabadon megvallhatja Mercynek a szerelmét, és megkérheti a kezét.

Hogy elnyeri-e? Boldogan elmosolyodott. Attól a vasárnaptól fogva, amelyen látta elvágtatni a kísértetsziklák alól, amióta zavartan eltitkolta előle az igazságot, azóta csendes remény ébredt benne. Úgy gondolta, többet jelent a lánynak annál, mint amit kifelé mutat. Titokban figyelte, és észrevett egyet-mást, ami elárulta, hogy korántsem közömbös számára, és alighanem csak a büszkesége őrködik érzelmei fölött. Valószínűleg nem akarja olyan férfinak adni magát, aki anyagilag tőle és az édesanyjától függ. De most már gazdag! Most már bárkivel felveheti a versenyt, még senor Mentorával is.

Különben már régen nem volt féltékeny rá, mert a senora egy bizalmas órán elmesélte neki, hogy a férje és Alfonso Mentora apja egymásnak szánta a két gyereket. Ők azonban úgy döntöttek; megmaradnak a baráti viszonynál. Így aztán nem várható, hogy Alfonso egy napon leveszi válláról a birtokkal járó terheket. Ezért különösen örül annak, hogy Heinz itt van velük.

Vajon sejtette-e a Senora, hogy titokban hatalmas kő gördült le titkára szívéről? Mercy nem lesz Alfonso Mentora felesége, a lány kikosarazta. Vajon miért?

Ezen a kérdésen gyakran és szívesen eltöprengett, mint ahogy azon is, vajon elnyeri-e Mercy Nordau szerelmét. Esetleg már meg is történt?

E nagy kérdés körül rajzott minden gondolata. De hamarosan bizonyosságot szerezhet, gondolta, mert már nehezen tudta elviselni a bizonytalanságot.

Nem is vette észre, mennyi időt töltött el töprengéseivel. Végre összeszedte magát, nyújtózott egy jó nagyot. Felnézett az előtte meredező szirtre, amely még elválasztotta a csúcstól. Minden erejére szüksége volt, hogy sikeresen felérjen, tehát lelki egyensúlyát is vissza kellett szereznie.

Soha nem állt meg félúton, tehát ezt a célkitűzését is mindenképpen teljesíteni akarta. A nehéz arannyal telt táskáját és uzsonnáját is hátrahagyta, hogy majd visszafelé magához veszi. Tovább kúszott felfelé a sziklafalon. Ez volt a munka legnehezebb része, a három szikla közül ez volt a legmeredekebb. Minden erejét össze kellett szednie, de ez így volt tökéletes, mert teljesen az elvégzendő feladatra kellett koncentrálnia, és egy kissé megfeledkezhetett az életében bekövetkezett óriási változásról. Használnia kellett a fejszéjét is, mellyel a hegymászó kötelet tartó kampókat a sziklába verte. Egy jó órába telt, mire felért a csúcsra. Odafent olyan kevés volt a hely, hogy alig tudta mindkét lábát megvetni. Nevetve rápillantott a másik két alacsonyabb csúcsra. Birtoka legmagasabb pontján állt.

Újból átnézett Doxanára, és forró vágyakozás töltötte el a lelkét.

Soha nem állt meg félúton, tehát ezt a célkitűzését is mindenképpen teljesíteni akarta. A nehéz arannyal telt táskáját és uzsonnáját is hátrahagyta, hogy majd visszafelé magához veszi.

Tovább kúszott felfelé a sziklafalon. Ez volt a munka legnehezebb része, a három szikla közül ez volt a legmeredekebb. Minden erejét össze kellett szednie, de ez így volt tökéletes, mert teljesen az elvégzendő feladatra kellett koncentrálnia, és egy kissé megfeledkezhetett az életében bekövetkezett óriási változásról. Használnia kellett a fejszéjét is, mellyel a hegymászó kötelet tartó kampókat a sziklába verte. Egy jó órába telt, mire felért a csúcsra. Odafent olyan kevés volt a hely, hogy alig tudta mindkét lábát megvetni. Nevetve rápillantott a másik két alacsonyabb csúcsra. Birtoka legmagasabb pontján állt.

Újból átnézett Doxanára, és forró vágyakozás töltötte el a lelkét.

Az órájára pillantott, és kissé megijedt. Hosszú időt töltött a barlangban, már négy felé járt. Hat óra körül besötétedik, addigra

feltétlenül le kell érnie. Így is csak kevéssel nyolc előtt ér vissza Doxanára. Mercy talán megint aggódni fog. Az előző két szikláról jóval korábban tért vissza. Nem szabad nyugtalanítania a lányt, habár nagyszerű érzés tudni, hogy félti.

Heinz visszatért a barlangba. Gyorsan elfogyasztotta az ennivalóját, elemózsiás zsákjába pedig beledugott egy aranyrudat. Halványan elmosolyodott. Nyugodtan ott hagyhatta volna ezt is a többi között, de kézzelfogható bizonyítékot akart, hogy a barlangtól távol is láthassa, nem álmodott, nem gonosz szellemek űztek vele tréfát.

XVII.

Fél nyolc után néhány perccel érkezett vissza Doxanára. Egyenesen a gazdasági épületekhez lovagolt, hogy bekösse a lovát az istállóba. A ház közelébe érve Mercyt pillantotta meg. Nyugtalanul járkált fel-alá. Hosszú, fehér ruhát viselt. Az ívlámpa megvilágította az alakját, Heinz azonban sötétben maradt, amíg a bejárathoz nem ért. A lány még akkor sem vette észre, mert éppen háttal állt neki. A fiatalember észrevétlenül a szobájába akart lopózni, mert piszkos és izzadt volt. Mercy azonban váratlanul megfordult, s a férfi meglátta félelemről és aggodalomról árulkodó arcát.

Tudta, érezte, hogy őmiatta aggódott. Nem tarthatta vissza többé ápolatlan külseje, hirtelen mozdulattal leugrott a lépcsőről az udvarra.

– Senorita!

A lány összerezzent, és imbolyogva, mintha támasztékot keresne, elindult a férfi felé.

– Senor Römer! Istenem! Maga... Én... – dadogta. A felindulástól nem tudott érthetően beszélni.

Heinz odasietett hozzá és átölelte, mert attól tartott, elesik.

– Mi történt, senorita? – kérdezte.

– Aggódtam magáért. Hála Istennek, hogy épségben itt van – motyogta Mercy.

Heinz perzselő tekintettel nézett elkínzott arcára.

– Ezer bocsánat, senorita, de a harmadik szikla megmászása több időt vett igénybe, mint a másik kettő. Nagyon sajnálom, hogy nyugtalankodott miattam.

Mercy nagy nehezen erőt vett az izgalmán. Kihúzta magát, és hátrált egy lépést.

– Mamia a hibás. Az ő nyugtalansága rám is átragadt. Azt gondolta magáról, hogy lezuhant egy szikláról. El akarta küldeni Juanitát az

intézőkért, hogy induljanak a keresésére. Megijedtem, amikor hirtelen itt termett előttem.

Heinz látta, hogy a lány igyekszik erőt venni zavarán, de már nem tudta megtéveszteni.

– Vigasztalhatatlan vagyok, amiért izgalmat okoztam önnek és az édesanyjának. Nem tudhattam, hogy aggódnak értem.

Mercy görcsösen összeszorította a kezét. Rádöbbent, hogy elárulta magát. Heinz csillogó szeméből kiolvasta, hogy nem sikerült megtévesztenie, és ettől dühös lett. Hogy merészeli a férfi így méregetni? Talán még örül is annak, hogy aggodalmat okozott? Büszkén hátravetette a fejét.

– Felhagyhatna az ostoba hegymászással, senor Römer' Idegesítő tudni, hogy egy szál kötélen függ az élete.

A fiatalember hirtelen megragadta a lány kezét.

– Nem segít többé, senorita, ha úgy tesz, mintha bosszankodna – mondta szelíden, gyengéden. – Tudom, hogy aggódott értem, s ez kimondhatatlanul boldoggá tesz. Ma rendkívül szerencsés napom van, Nem érhet véget anélkül, hogy elmondanám: szeretem. Édes, drága senorita! Kérem, tegye le az álarcát az én büszke úrnőm, hiszen eleget kínozta már önmagát és engem. Tudom, hogy szeret. Lehetetlen, hogy egy olyan erős szerelem, mint az enyém, ne találjon viszonzásra. Ilyen kétségbeesetten csak a szeretett férfit féltheti egy nő. Senorita, ne nézzen rám büszkén és elutasítóan! Szeretem, és ezt nem tudom tovább elhallgatni. Könyörgök, tegye félre a büszkeségét.

Mercy szinte önkívületben hallgatta ezeket a szavakat. Eddig még sohasem hazudott neki a férfi. Belenézett melegen és kérlelően csillogó szemébe. Bárcsak most is hihetne neki! Ám hirtelen támadt fájdalmas haraggal elhessegette magától a már-már beteljesülni látszó boldogságot. Sápadtan kihúzta magát, és szikrázó szemmel nézett a férfira.

– Honnan veszi a bátorságot? Hogy merészel szerelemről beszélni? Maga, nekem?

Heinz hátratántorodott, és összeszorította a fogát, A csillogó fény kihunyt a szemében. Tévedett volna? Mégsem a szerelem késztette aggodalomra a lányt? Vagy büszkesége és gőgje nem engedi, hogy beismerje: egy szegény ördögöt, egy alkalmazottat szeret? Erre a gondolatra ő is elsápadt.

– Miért ne lenne szabad megvallanom a szerelmemet, senorita? Azért, mert csak egy szerencsétlen flótás vagyok? Sérti a büszkeségét, hogy olyan férfi szereti teljes szívéből, aki önnél alacsonyabb

társadalmi szinten áll? Elbizakodottság részemről, hogy a lábai elé helyeztem a szívemet? Hosszú ideig magamba zártam ezt az erős érzést, de nem bírtam tovább. Tudom, hogy ön végtelenül büszke, ám mit érdekli az az igaz szerelmet! Szeretem önt, s a szegénységem ellenére tisztában vagyok azzal, mit érek.

Mercy keserűen felnevetett.

– Mindig is olyan férfinak tartottam, aki szegénysége dacára bárkivel felveheti a versenyt. Most azonban rá kellett döbbennem, hogy alantas hazugságra is képes. Csak azért beszél szerelemről, mert csábítja a gazdag örökség!

– Senorita!

– Igen, így van. Csakis ezért állítja, hogy szeret. Másé a szíve, egy szőke német lányé. Ne hazudjon, ne alacsonyodjon le még jobban! Sajnálom, hogy hazugnak és számítónak kellett látnom. A legszívesebben arcul ütném, pedig az életemet mentette meg. Taszított volna inkább a mélységbe, akkor nem kellett volna megérnem ezt a szégyent – szólt Mercy elcsukló hangon.

Heinz hátrahőkölt, és döbbenten meredt rá.

– Senorita, kiről beszél? Miféle szőke lányról?

Mercy hangosan dobogó szívére szorította a kezét.

– Ó, mennyire megvetem magát! Tudok mindent! Maga egy szőke német lányba szerelmes, akit kész lenne megcsalni, csak azért, mert valószínűleg szegény. Nagyon szomorúan nézett maga után a berlini pályaudvaron. Saját szememmel láttam, hogy búcsúzóul csókot dobott neki, és hallottam, hogyan köszöntek el egymástól a vonatajtóban. A lány drága Heinznek szólította, maga pedig azt mondta neki; „Bátorság, kicsi Christám, nemsokára újra látjuk egymást.” Bizonyára most is ebben reménykedik az a szegény lány. Ó, mennyire lealacsonyította magát előttem, Heinz Römer, pedig igen nagyra becsültem.

Heinz végre mindent megértett. Most már tudta, miért gyötrődött Mercy a vonaton sápadtan, és miért ült sokáig csukott szemmel. Érezte, hogy fájdalom kínozza, de akkor még nem ismerte az okát. Ezután lett ismét hűvös és kimért. Angliában, és Skandináviában végig elutasítóan viselkedett vele, pedig azelőtt, Firenze óta, kedves és szelíd volt. Most egyszeriben minden világos lett: Mercy már akkor is szerette, de le akarta győzni az érzését, mert azt hitte, ő mást szeret.

A fiatalember megkönnyebbülten felsóhajtott, mintha óriási tehertől szabadult volna meg.

– Bocsánatot kell kérnie a szavaiért, senorita! – szólalt meg csendesen. – Igazságtalan velem, de még ennél is rosszabb, hogy önmagának fölöslegesen okozott fájdalmat. Egész idő alatt igazságtalan volt velem. Most már legalább tudom, miért viselkedett hidegen és tartózkodóan már akkor, amikor még nem feltételezhette rólam, hogy hűtlen vagyok. Igen, Berlinben titokban elbúcsúztam egy ifjú hölgytől, aki nagyon szerette volna látni, mert sok szépet és jót meséltem önről. Csakis kegyed miatt jött ki a pályaudvarra.

Mercy keserűen felkacagott, bár eszébe jutott, hogy a szőke lány valóban fürkészőn nézegette.

– Miattam? Azt hiszi, még hiszek a mesékben?

– Ó, senorita, egyre több mindenért kell majd kiengesztelnie. Ez nem mese. Christa Römer látni akarta bátyja ifjú úrnőjét. Christa ugyanis a húgom.

A lány zavartan nézett a férfira.

– A húga?

– Igen, a kis húgom, aki bátor harcot folytatott a megélhetésért, mert nem akart a terhemre lenni, s mert én nem voltam abban a helyzetben, hogy gondtalan életet biztosíthassak számára. Mostantól végre lesz rá lehetőségem. Már meg is hívtam Doxanára. A napokban szándékoztam beszélni a kedves édesanyjával. Meg akartam kérni, hogy bocsásson egy házacskát a rendelkezésemre, ahol ellakhatnék a húgommal.

Mercy halántékára szorította a kezét.

– Miért nem említette soha, hogy van egy testvére? Miért nem mondta meg, hogy a húgától búcsúzott el a pályaudvaron?

– Nem akartam önöket a magánügyeimmel terhelni. Christának is csak kitartó könyörgésére engedtem meg, hogy kikísérjen a vasúthoz.

– Rengeteg fájdalmat okozott nekem, mert eltitkolta, hogy az a szőke hölgy a testvére – mondta a lány fojtott hangon.

A fiatalember gyengéden a karjába vonta.

– Mercy! Mercy! Tudod, mit mondasz ezzel?

A lány könnyes szemmel pillantott fel rá.

– Igen, Heinz, tudom. Most már ki akarom mondani, hogy szeretlek. Abban a pillanatban beléd szerettem, amikor megismertelek. Ostoba büszkeségből teljes erőmmel harcoltam az érzés ellen. Egészen addig, amíg a karodban tartva megmentettél a tűzhaláltól. Akkor feladtam minden ellenállást. Aztán Berlinben egyszer egy szőke hajszálat vettem észre az öltönyödön, a pályaudvaron pedig megláttam a bájos, szőke Christát. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne

áruljam el neked, mennyire szeretlek. Jaj, Heinz, szörnyen megkínoztál!

Mercy büszkesége egyszeriben nyomtalanul eltűnt. A férfi szorosan magához vonta, ajkuk egymásra talált az első forró csókban.

Sokáig álltak így, elmerülve a beteljesült boldogságban. Aztán Heinz eltolta magától a lányt, és pajkosan nézett könnytől csillogó szemébe.

– Egy szegény ördögöt kívánsz férjedül, szép, büszke úrnőm?

– Mit érdekel engem, szegény vagy-e vagy gazdag! Téged akarlak.

Heinz ismét magához ölelte a lányt.

– Számomra azonban nagy különbség. Forró szerelmem dacára sem lett volna bátorságom ahhoz, hogy megkérjem a kezedet. Majdnem ezen múlt a boldogságunk. Attól tartva, hogy számítónak vélhetsz, inkább hallgattam volna. Azért szólaltam meg mégis, mert ez egy kivételesen szerencsés nap. Nem vagyok szegény többé. Egyszeriben hihetetlenül gazdag ember lettem. Ezért hagytam, hogy elragadjon a szenvedély, amikor itt találtalak a félelemtől és az aggodalomtól reszketve. Hiába is rejtőztél a büszkeséged álarca mögé, nemrég önkéntelenül elárultad, hogy szeretsz. Tehát halld és ámulj: már nem vagyok szegény. Boldoggá tesz, hogy feleségül jöttél volna a nincstelen Heinz Römerhez ín. Szép, büszke senoritám, édes úrnőm! Ez maradsz nekem ölökre, hiszen csak téged szeretlek.

– Hogyhogy hirtelenjében meggazdagodtál? – kérdezte a lány egy újabb csók után. Örülök, hogy így alakult, mert különben nem vallottad volnn meg a szerelmed. A szemedből kiolvastam, de nem akartam látni, mert kimondhatatlanul féltékeny voltam u szőke Chistára.

– Nemcsak te voltál féltékeny. Én is szenvedtem ettől a csúf betegségtől, ha senor Mentorával láttalak együtt. Édesanyád azonban kigyógyított. Elárulta, hogy apáitok kívánságára össze kellene házasodnotok, ám ti úgy döntöttetek, hogy megmaradtok barátoknak. Azóta még rokonszenvesebbnek találom senor Mentorát. Korábban a rokonszenvem mindig küzdött a féltékenységgel.

Újra megcsókolták egymást, forrón és bensőségesen, aztán megint Heinz szólalt meg.

– Majd később elmesélem, hogyan gazdagodtam meg. Csoda történt, a kísértetsziklák dúsgazdaggá tettek. Ez a nap csupa csoda, s köztük te vagy a legédesebb. Jóságos ég, hogy lehet valaki olyan szerencsés, mint amilyen én lettem egyszeriben!

Mercy mosolyogva nézett rá.

– Fel kell mennem mamiához. Kegyetlenség, hogy ilyen sokáig hagytam aggódni miattad.

– Mit fog szólni édesanyád, ha meghallja, hogy szeretjük egymást, és Össze akarunk házasodni?

A lány somolyogva pillantott fel Heinzre.

– Szörnyen dühös volt rám. Azt mondta, kőszívű vagyok, mert nem szeretek bele egy ilyen férfiba, mint te vagy. Kerek perec kimondta, amit gondolt, én pedig nem vallhattam be neki, hogy túlságosan is szeretlek.'

– Azt hiszed hát, nem ijed meg, ha értesül a szerelmünkről?

– Boldog lesz. Rettegve gondol arra, hogy esetleg vénlány maradok. Az is lett volna belőlem, ha nem lehettem volna a feleséged. Senki máshoz nem mentem volna hozzá. Mamia elégedett lesz a választásommal. Szerinte is te vagy a legnagyszerűbb férfi a világon. De ezt most mondom neked először és utoljára, nehogy elbízd magad.

Heinz ismét magához vonta a lányt, és addig csókolta, amíg egyikük sem kapott levegőt.

– Most gyorsan átöltözöm – mondta aztán a férfi. – Elképesztően elhanyagolt külsővel vallottam meg szerelmemet az én szép úrnőmnek. Legalább édesanyádtól szeretném tisztességesen megkérni a kezedet.

– Menj csak, kedvesem! A vacsorával megvárunk.

Még egy édes csókot váltottak, még egyszer megölelték egymást, aztán Heinz besietett a házba.

A lány összekulcsolt kézzel egy darabig még kint álldogált, és szelíd, ábrándos mosollyal nézett fel a csillagokkal teli égboltra. A hold kerek korongként ragyogott. Mercy hálát adott boldogságáért az égieknek.

Éppen akkor, amikor be akart menni, édesanyja kilépett a házból.

– Nem bírom tovább a várakozást, Mercedes. Embereket kell küldenünk a kísértetsziklákhoz. Senor Römert biztosan baleset érte – mondta izgatottan.

Mercy átölelte az aprócska mamiát.

– Nyugodj meg! Már visszajött, csak felment a szobájába átöltözni. Gyere be, lehűlt a levegő. És… rengeteg mondanivalóm van számodra.

A lány magával húzta édesanyját a szobába, és leültette egy karosszékbe.

– Mit szeretnél mondani, gyermekem? – kérdezte a senora.

Mercy leült mellé, és megfogta a kezét. Könnyes szemmel nézett rá.

– El akarom mondani, miért hitted szívtelennek a lányodat. Attól a perctől fogva szeretem Heinz Römert, amióta hozzánk került, de a büszkeségem nem engedte, hogy ezt kimutassam. Még neked sem vallhattam be. De most… eljegyeztük egymást.

A senora összecsapta a kezét. Nagyon örült, de meg is lepődött.

– Ilyen gyorsan?

A lány édesanyja nyakába borult. Sírva-nevetve beszámolt a történtekről. A senora figyelmesen hallgatta, és közben meg-megsimogatta a haját.

– Szegény gyermekem! – mondta, miután Mercy elhallgatott. – Rengeteg fájdalmat fojtottál magadba, s én a türelmetlenségemmel még meg is nehezítettem a helyzetedet. Istennek hála, most már boldog vagy. Valóban attól féltem, hogy soha nem leszel képes szerelemmel szeretni. Most azonban minden világossá vált. Nagyon is megértem, hogy szereted ezt az embert. Mindegy, szegény-e vagy gazdag, az a lényeg, hogy talpig férfi, akire rábízhatod magad. Isten áldása légyen rajtad, Mercy!

Heinz hamarosan megjelent. Nem volt szükség sok szóra. A senora magához húzta a fejét, arcon csókolta, és a tenyerébe helyezte Mercy kezét.

A jegyespár vacsora után a senorával együtt átment a szalonba. A fiatalember ekkor elmondta, hogy megvette a kísértetsziklákat. A hölgyek megrökönyödve néztek rá.

– De drága Heinz, eddig mindig okosan és megfontoltan cselekedtél! A sziklák megvásárlása igencsak ostoba ötlet volt. Mit akarsz kezdeni a kopár hegyekkel azon a terméketlen tájon? – kérdezte a senora.

– Ez volt életem legokosabb döntése, kedves mamia – mondta Heinz, akinek a Senora megengedte, hogy ezentúl ő is így szólítsa. – Mindjárt önök is belátják, hogy így van.

Az ifjú Römer beszámolt a három kísértetsziklán tett felfedezéseiről. A hölgyek egyre nagyobb érdeklődéssel hallgatták. Amikor a barlangban talált hatalmas kincshez ért, az izgalom tetőfokára hágott.

– Kész csoda! Akár a mesében! Biztos, hogy nem tévedtél? Csakugyan arany? – kérdezte Mercy.

A fiatalember felugrott.

– Egy pillanat türelmet kérek. Hozom a bizonyítékot.

Felsietett a szobájába, és hamarosan visszatért az elemózsiás zacskójával. Az aranyrudat és a kis rögöket már korábban lesúrolta a fürdőszobában. Most teljes fényükben pompáztak. A hölgyek némán méregették őket a tenyerükön.

Heinz megkérte őket, hogy egyelőre senkinek se szóljanak a kincsről. Tisztázni akarta, mit tehet anélkül, hogy megsértené a törvényt. Azt is elmondta, hogy nem tart igényt az egész leletre. Túl nagy vagyon lenne ez egyetlen embernek. Azt szeretné, hogy a kincs

valóban áldást hozzon. Gondoskodni fog arról, hogy legalább egy részéből jótékony célú alapítvány létesüljön. A kincs lelőhelyét addig nem árulja el, amíg nem lesznek a kezében megfelelő biztosítékok. Ezért rendkívül fontos, hogy semmi ne szivárogjon ki. Ezt a hölgyek is belátták, és teljes titoktartást fogadtak.

Ezután Heinznek a húgáról kellett mesélnie. Még a fényképét is megmutatta. Csipkelődve megkérdezte Mercytől, egészen biztos-e abban, hogy ezt a szőke hölgyet látta a pályaudvaron.

A Senora elég tapintatos volt ahhoz, hogy elmerüljön az európai útról készült albumok tanulmányozásában. Heinz állította össze őket, a képek mellé szöveget is írt a nevezetességekről. A senora minden figyelmét az albumoknak szentelte, így a jegyespár egymással foglalkozhatott. Rengeteg pótolnivalójuk volt, sok-sok mesélnivaló akadt a titokban viselt szenvedésről, kínzó csalódásokról és titkos reményekről.

Késő́re járt már, amikor nyugovóra tértek.

XVIII.

Bátyja távozása után Christa Römer folytatta csendes, szerény életét. Mindennap eljárt dolgozni a laboratóriumba, és örült, ha néha levelet kapott Heinztől. Gyakran eszébe jutott testvére szép, fiatal úrnője. Megértette, hogy Heinz beleszeretett a bájos teremtésbe. De mi lesz ennek a vége? Csak bánat és szívfájdalom.

Még egy gond nyomasztotta Christát. Sajnos Kurt Bergt nem adta fel, és továbbra is ostromolta. Ha nem láthatta a laboratóriumban, felbukkant minden lehetséges helyen. Vagy a villamosra pattant fel mellé, vagy lakása bejáratánál várakozott. Minél keményebb hangon utasította vissza a lány, Kurt annál inkább ragaszkodott hozzá. Hiába fenyegette azzal, hogy elárulja édesapjának, mit sem segített a férfi megátalkodottságán, aki úgy tűnt, halálosan beleszeretett.

Egy este, hazafelé menet ismét eléje toppant a férfi. Oly hirtelen, hogy Christa komolyan megijedt.

– Jó estét, édes drága kisasszony!

Christa válaszra sem méltatta, rá sem nézett, hanem lépteit megszaporázva igyekezett tovább. De a férfi nem tért ki az útjából, és tovább beszélt hozzá. Amikor a lány továbbra sem válaszolt, hirtelen felsóhajtott.

– Most már belátom, magának minden kell, és én annyira szerelmes vagyok magába, hogy minden büszkeségemet feladtam; Jó, rendben.

Feleségül veszem, habár a házasság rég elavult intézmény szerintem. De mi mindenre képes az ember azért, hogy egy ilyen gyönyörűséges kis teremtést a karjába vehessen! Kerek perec megmondom, a foglya lettem. Olyan őrült módon szeretem, hogy nem tudnék kegyed nélkül tovább élni. Ez a végső ajánlatom – kérem, legyen a feleségem, meg kell hogy kapjam.

Felindultan, egy szuszra adta elő a vallomását, azt remélve, hogy ezzel a lány minden ellenállását sikerül megtörnie.

Christa megállt, és haragosan szólt a férfihoz:

– Nem szégyellj magát, hogy ilyen eszközökhöz folyamodik? Nagyot téved, ha azt hiszi, hogy hozzá akarok menni magához. Az egész viselkedése, az a mód, ahogy a lánykérést is előadta, olyan szégyentelenül pimasz, hogy azzal gyakorlok kegyet az ön irányába, ha nem érzem magam vérig sértve ettől az egésztől. Egy tisztességes férfi nem így nyeri meg azt a hölgyet, akit feleségül kíván venni. De maga sajnos egyáltalán nem tisztességes, amit én, tekintettel édesapjára, szívből sajnálok. Azt képzeli, hogy hálás leszek a sorsnak, ha elfogadhatom az ön által felajánlott házasságot. De nagyon téved. Egy olyan férfi, aki nem képes magáról gondoskodni, és huszonnyolc éves korára még mindig az édesapja nyakán él, és még semmire sem vitte, nem veheti magának a bátorságot, hogy feleségül kérjen egy olyan nőt, mint amilyen én is vagyok, akit arra neveltek, hogy álljon meg a saját lábán. Én magát annál sokkal jobban megvetem, semhogy a felesége legyek, eltekintve attól, hogy eszem ágában sincs mélyen tisztelt édesapjára a saját személyemben még egy koloncot rakni. Éppen elég terhet kell cipelnie. Szeretnék az maradni, aki vagyok, és most utoljára szeretném nyomatékosan felhívni a figyelmét arra, hogy térjen ki az utamból egyszer és mindenkorra. Ha ez még egyszer előfordul, rendőrért kiáltok. Jó éjt, Bergt úr!

Ez olyan tisztán, energikusan hangzott, hogy a férfinak végre be kellett látnia, hiába minden további kísérletezés. Mindenesetre nagyon csodálkozott azon, hogy akad olyan lány, aki nem kap két kézzel az ajánlatán. Biztosra vette, hogy nagyvonalú házassági ajánlatával a lány minden ellenállását legyőzi, mint ahogy ő is legyőzöttnek érezte magát, mert mindig arról ábrándozott, hogy csak nagyon soká adja fel a függetlenségét, és akkor is csak nagyon fényes partit hajlandó csinálni. Mindig azt mondogatta a barátainak: A nevemet nagyon drágán adom, az az asszony, akit én egyszer majd elveszek, csengő aranyérmékkel legyen beborítva tetőtől talpig!

És most ez a lány kikosarazta, pedig ő le akart ereszkedni hozzá. Nem szégyenli magát? Hát mit akar ez a kis senki? Hogy merészeli, csak úgy, kenyéradó gazdájának a fiát elutasítani? Sajnos az édesapjával nincs beszélő viszonyban, különben rávenné, hogy ezt a kis pimaszt azzal bocsássa el. De tudta, hogy ezt hiába is kérné.

Haraggal telve, dohogva elsompolygott, azon rágódva, hogyan történhetett meg vele ilyesmi. Épp ővele! A gyorsan fellobbanó és csak testi vágyakozáson alapuló szenvedély lángja, amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen ellobbant, helyét sértett düh töltötte be.

Christa úgy sietett haza, mintha attól félne, hogy Kurt Bergt újból a nyomába szegődik. Megkönnyebbülten zárta magára lakása ajtaját.

Schwalbe asszony, aki éppen az írógépnél ült, kiszólt a szobájából:

– Kicsim, levele érkezett Mexikóból. Betettem az asztalára. Kérem, vigye be magának a vacsorát a konyhából, nekem még be kell fejeznem a munkát.

– Rendben van, Schwalbe asszony, nagyon köszönöm.

Eszem, aztán átmegyek egy órácskára, és átolvasom a gépelését.

– Igazán kedves, gyermekem. Úgy gyorsabban végzek, és lefekvés előtt még cseveghetünk egy kicsit – mondta Schwalbe asszony, és folytatta a szorgos kopácsolást.

Christa letette a kabátját és a kalapját az előszobában, aztán bement a szobájába. Még evés előtt el akarta olvasni a bátyja levelét. Heinz arra kérte, mondja fel az állását, és keljen útra Mexikóba; mert hamarosan megkapja a jószágigazgatói állást. Christa sírt és nevetett örömében, aztán a szívéhez szorította testvére sorait. Istenem, micsoda boldogság! A világ egy gyönyörűséges darabkája tárul majd a szeme elé. Örökre együtt maradhat most már Heinzcel, nem kell többé Berlinben rostokolnia, ahol az a csibész újra meg újra magára hagyja. Bergt professzor biztosan szomorú lesz, ahogyan Schwalbe asszony is, de ez nem tarthatja vissza attól, hogy kövesse bátyja hívó szavát.

Christa gyorsan elfogyasztotta a vacsoráját, aztán átment főbérlőjéhez, aki időközben elkészült a gépeléssel, és most a leírt szöveget javította. Elsírta magát, amikor meghallotta, hogy a lány el akarja hagyni, hiszen hozzá hasonlóan kedves, tisztességes albérlőt nem talál egyhamar. Megértette azonban, hogy Christa örül, mert végre együtt lehet a bátyjával.

A meglepetések azonban ezzel még nem értek véget. Másnap reggel Christa hosszú táviratot kapott Heinztől.

„A jegyespár, Mercedes Nordau és Heinz Römer, szeretettel küldi üdvözletét. Nagyon boldogok. Gyere minél előbb! Útiterv postázva A lehető legkényelmesebben utazz, egészítsd ki a ruhatáradat! Pénzzel ne törődj, mindent elkölthetsz, nem kell takarékoskodnod.

Válaszolj táviratban!

Mercy és Heinz ”

Christa örömében felujjongott. A szép Mercedes Nordau mégiscsak a bátyját választotta. Régóta sejtette már, hogy Heinz szerelmes ifjú úrnőjébe. Isten áldja meg a lányt, ha boldoggá teszi az ő szeretett testvérét.

Christa azt sem tudta, mit csináljon örömében. Fel-alá szaladgált, aztán átment Schwalbe asszonyhoz, és elmondta neki a nagy újságot, de igyekeznie kellett, hogy időben beérjen a munkahelyére. Mielőtt sürgönyözne Heinznek, beszélni akart Bergt professzorral. A laborban újabb hír fogadta: Bergt professzor az éjjel szívroham következtében elhunyt. A lány tudta, hogy néhány napja nem érezte jól magát, mégis meglepte és megrázta a haláleset. Keservesen megsiratta édesapja régi, hűséges barátját.

Így azonban nem kellett ledolgoznia a felmondási időt. Azonnal sürgönyzött a bátyjának.

„Szívből jövő jókívánságaim a jegyespárnak. Kimondhatatlanul örülök. Amint megkaptam az útitervet, utazom. Szívélyes üdvözletem.

Christa”

A professzor halálhírét tapintatosan nem közölte. Miután feladta a táviratot, megkezdte az utazás előkészületeit. Heinz utasításának megfelelően ruhákat is vásárolt. Megértette, hogy bátyja azt kívánja, méltó külsővel jelenjen meg Doxanán. Hát jöjjön, aminek jönnie kell! Beszerzett mindent, amire csak szüksége lehetett, aztán első osztályra szóló hajójegyet rendelt.

Nyolc nap múlva megkapta a bátyja által összeállított útitervet.

Jókedvűen érkezett Bremerhavenba, ahonnan még egyszer táviratozott Mexikóba. Tudatta a gőzös nevét, indulási idejét, és beszámolt Bergt professzor haláláról.

Pontos időben, szerencsésen megérkezett Tampicóba, ahol a bátyja már várta. Igen boldog, örömteli viszontlátásban volt részük.

Christa a meglepetéstől alig értette Heinzet, amikor beszámolt neki a kísértetsziklák titkáról. Aztán bátyja nyakába borult, és ott zokogta ki

magát. Miután lecsillapodott, és Heinz elmesélte neki eljegyzésének a történetét is, Christa megint sírni kezdett. Bántotta, hogy majdnem meghiúsította a testvére boldogságát, mert mindenképpen látni akarta Mercedes Nördaut. Heinz azonban kedves szavakkal megnyugtatta, és nemsokára együtt nevettek.

A fiatalember arról is beszámolt, hogy tárgyalásokat folytat a kormánnyal a kísértetsziklák kincséről. Úgy tűnik, valamennyi feltételét teljesítik, mert különben nem árulja el az arany lelőhelyét. Heinz valóban nagyon gazdag lett.

Tampicóban még mindenfélét vásárolt Christának, hiába is próbált tiltakozni.

– Meg kell adnod magad a sorsodnak, húgocskám. Egy nábob testvére lettél – mondta a fiatalember nevetve. – Azt akarom, hogy úgy jelenj meg Doxanán, ahogyan ez a testvéremhez illik. Boldoggá tesz, hogy végre elkényeztethetlek.

A birtokon Nordauék és Alfonso Mentora fogadta a testvéreket.

Alfonso higgadtan tudomásul vette Mercy és Heinz Römer eljegyzésének hírét. Szívélyesen gratulált nekik, de annyit hozzáfűzött a jókívánsághoz, hogy nem okoztak neki meglepetést.

A lány mosolyogva elmesélte, hogy hosszú ideig tévedésben élt.

– Buta módon azt hitted, hogy melletted más nőre is ránézett? – kérdezte Alfonso nevetve. – Ahhoz, hogy valakin ne fogjon a varázserőd, a barátodnak kell lennie.

– Nézd csak meg leendő sógornőm fényképét, és meg fogod érteni, miért kínzott a féltékenység – mondta Mercy.

Azonnal meg is mutatta Alfonsónak Christa képét, amelyet Heinztől kapott.

A férfit első látásra rabul ejtette a lány. Feltétlenül ott akart lenni, amikor megérkezik Doxanára.

Christa a valóságban ezerszer jobban tetszett neki, s egy csapásra megismerte a valódi szerelmet.

Christa és Mercy sírva-nevetve borult egymás nyakába.

Azonnal tudták, hogy jó barátnők lesznek. A senorát is elbájolta Heinz húga. Kedve szerint kényeztethette, mert ő sokkal jobban elviselte, mint Mercy, akit most Heinzen kívül senki és semmi nem érdekelt.

Senor Ombrát időközben elbocsátották. A senora nagyvonalúan meghagyta neki az elsikkasztott összeg harmadát, mert nem akarta földönfutóvá tenni. Helyette Heinz került a birtok élére, s ő nagyon örült, hogy gazdálkodó vált belőle.

Két hónappal Mercedes Nordau és Heinz Römer fényes esküvője után Alfonso Mentora feleségül kérte a szőke Christát. A lány időközben sokszor és mélyen elmerült a szép, sötét szempárban, és megismerte a férfi nemes jellemvonásait, így benne is erős vonzalom ébredt a fiatalember iránt. Örömmel mondott hát igent. A Römer testvérek életre szóló boldogságra találtak Mexikóban.

Doxana és Sirena között még élénkebb lett a jövés-menés, mint azelőtt. Ha valamennyien együtt voltak, a senora szeme egyikükről a másikukra ragyogott. A fiatalok szerették és tisztelték a kicsi mamiát.

A kísértetsziklák idővel elvesztették rossz hírüket, mivel sok embernek szerencsét hoztak. Fény derült a titkukra, s a legendás átok áldássá változott.

VÉGE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Hedwig Courths-Mahler: Ihr Reisemarschall
© Bastei-Verlag Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co.
KG Bergisch Gladbach
Hungarian translation © Schaefer Éva
Fordította: SCHAEFER ÉVA

ISBN 963 9480 08 8
ISSN 1216-2140
EX-BB Kiadói Kft.
1399 Budapest, Pf 701/358
Telefon/fax: 302-1829
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet
Műszaki szerkesztő: Spolarich Miklós
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Bördős János igazgató
Készült Debrecenben, a 2002. évben